SAN-ANTONIO

Sărutări UNDE ȘTII TU

Editura FORUM

14

LULOTIPAC I

Ajunseseră la marginea uriașului lac artificial de la Brasilia, într-un loc pustiu al malului. Copaci ciudați cu crengi întortocheate creșteau ici și colo agățîndu-și brațele de buddha noduroși. Iarba era rară, prăfuită și părea o gigantică peladă. Mușuroaie de termite înalte de doi metri și mai mult își înălțau căpățînile roșietice și de departe, te făceau să te gîndești la un fel de sat cu colibe țuguiate.

Încetiniră și opriră Range Rover-ul sub un copac, deși umbra lui era neîndestulătoare.

Șoferul sări de pe scaun și făcu cîțiva pași pentru recunoașterea locului. Era un tip înalt, bronzat, de vreo patruzeci de ani, cu păr șaten. Avea nasul mare, privirea întunecată și rece, și purta un pantalon bluejean spălăcit și o cămașă albă cu mînecile suflecate sus.

Tipul culese o țigară dintr-un pachet de Marlboro din buzunarul cămășii, o netezi gînditor, apoi se duse să o aprindă cu bricheta de la bordul mașinii. Îi lipsea degetul mijlociu de la mîna dreaptă.

— O să meargă ! îi azvîrli însoțitorul său, un tip solid, pîntecos, cu mutră de castrat, îmbrăcat în kaki.

Acesta aprobă și coborî din Range. Se duse să deschidă cele două uși din spate. În compartimentul dinapoi al vehicolului se aflau un bărbat și o femeie, legați cu căluș în

gură, precum şi cîteva unelte. Tipul luă un tîrnăcop solid şi se întoarse în partea din faţă a maşinii..

Prietenul lui îi arătă unul dintre cuiburile de termite, compus din două domuri apropiate.

— Parcă e o catedrală, murmură el.

Tipul ras nu fu sensibil la imagine. Îşi scuipă în palme cum fac muncitorii de la terasamente înainte de a începe lucrul, fixă mînerul instrumentului şi începu să lovească la baza muşuroiului de termite. Se strîmbă constatînd că crusta galbenă e tare ca betonul. Vîrful tîrnăcopului ricoşa înapoi, căci prima lovitură fusese dată fără convingere. Clădirea asta uimitoare, clădită de insecte trebuia atacată ca o casă omenească.

Personajul gras înjură şi îşi adună forţele. De data asta ciocul de oţel muşcă din cuibul de termite şi pe pămîntul chelbos căzură cioburi asemănătoare celor ale unui ulcior de grésie spart.

Şoferul Range Rover-ului îi examina sforţările cu o privire nepăsătoare, părînd absorbit de gînduri posomorîte. Îşi aruncă ţigara pe jumătate consumată şi deschise una dintre portierele din spate ale maşinii. Un rucsac tirolez ponosit zăcea pe podea. Cotrobăi prin el şi scoase un mic magnetofon marca Sony. Îl puse în funcţiune, verifică să vadă dacă bobinele se învîrtesc perfect şi-l apropie de gură.

— Brasilia, 22 octombrie 1986, rosti pe un ton impersonal.

— Cu o uşoară apăsare a degetului făcu bobinele să se învîrtească înapoi atîta cît durase fraza, apoi ascultă. Mulţumit, apăsă butonul „stop" şi se duse să pună aparatul pe capota plată a vehicolului.

— Cred că o să meargă ! anunţă salahorul lui.

Făcuse în cuibul de termite o spărtură circulară cu diametrul de aproximativ treizeci de centimetri. Era vădit că încă vreo cîteva ultime lovituri de tîrnăcop aveau să străpungă peretele.

— Să-i pregătim ! ordonă tipul înalt şi bronzat.

Salahorul lăsă din mînă coada tîrnăcopului şi se întoarseră la partea dinapoi a maşinii Range Rover ca să înşface perechea. Bărbatul era un bătrînel firav aproape chel. Îşi pierduse ochelarii a căror urmă adîncă se deslueşa pe şaua nasului. Fără lentile, ochii exprimau un fel de spaimă indicibilă. Însoţitoarea lui, mai tînără decît el

cu vreo cincisprezece ani, era încă frumoasă, avea forme pline încă plăcute. Era blondă. Dar nu mai văzuse coaforul de o bucată de vreme, iar rădăcina părului începea să încărunţească iarăşi. Era foarte palidă şi avea privirea de un cenuşiu ciudat asemănător unei cochilii de stridie. Riduri fine îi marcau colţul ochilor şi comisurile gurii. Îi aduseră unul după altul în faţa muşuroiului de termite.

— Scoate-le căluşul ! îi ordonă bărbatul înalt ajutorului său.

Băiatul voinic cu sex nehotărît execută ordinul. Lucrările lui de săpătură îi aprinseseră mutra zăpăcită şi mirosea a transpiraţie acră.

— Acum, du-te şi adu insecticidul !

Ascultător, acesta se supuse. Era pasiv, făcut să se supună unei autorităţi, făcea parte dintre oamenii cărora voinţa altora le dă un sentiment de siguranţă.

Sprayul semăna mai curînd cu un mic stingător decît cu un banal insecticid contra muştelor. Avea un vîrf de cauciuc terminat cu un pulverizator evazat care asigura o împrăştiere mare. Şeful expediţiei îl luă, deşurubă capacul de protecţie şi scoase sigiliul care ţinea fix dispozitivul de declanşare al aparatului.

— Îndată ce o să străpungi o să dea năvală, explică el. O să te acopăr.

După care se lăsă pe vine ca să se adreseze celor doi.

— De data asta, cred că o să fiţi siliţi să vorbiţi, spuse pe un ton calm, fiindcă sincer să fiu, există lucruri care nu pot fi îndurate.

Tăcu, ca să-i privească pe rînd. Bătrînul îşi menţinea înfăţişarea înfricoşată, dar bărbatul ştia că e vorba doar de o aparenţă şi că o voinţă de neînfrînt însufleţeşte făptura asta firavă. Însoţitoarea lui, dimpotrivă, avea o expresie feroce care, el spera să nu fie decît de faţadă.

— Ştiţi ce e un muşuroi de termite, nu-i aşa ? Facem o gaură în cel mare pe care-l vedeţi aici şi vîrîm în ea capul unuia dintre voi. O să fie invadat numaidecît de insectele lacome. În cîteva minute n-o să mai rămînă decît oasele.

Tăcu o clipă. O expresie de plictiseală amestecată cu silă se citea pe trăsăturile energice.

— Murdară treabă, oftă el. Vă spun de la început că nu-i ideea mea. Mi-a şoptit-o cineva. Se pare că nişte in-

dieni al căror nume l-am uitat făceau aşa cu duşmanii pe care-i prindeau şi cu femeile adultere. Personal, aş prefera să vă hotăriţi mai înainte de a demara operaţia.

Aşteptă puţin, apoi întrebă :

— Nu ?

Victimele lui erau albe ca varul, totuşi rămaseră mute.

— Cum vreţi, spuse tipul bronzat.

Apucă legăturile bătrînului la nivelul pieptului acestuia şi-i tîrî lîngă muşuroiul de termite.

— Găureşte-l ! îi spuse săpătorul.

Grasul se execută. Lovea cu precizie centrul cavităţii, iar fundul craterului ceda, dînd la iveală o gaură neagră. Pe moment nu se întîmplă nimic şi ai fi crezut că muşuroiul de termite e gol. Apoi se petrecu ceva ca un fel de fierbere şi o mulţime de insecte întunecate, atroce începură să ţîşnească din orificiu, ca sîngele dintr-o rană.

— Repede, spuse bărbatul.

Acolitul lui lăsase tîrnăcopul ca să-l apuce pe bătrîn. Îl ridicară şi-i vîrîră capul in gaură. Termitele continuau să ţîşnească dintr-o parte şi din alta a gîtului. Unele invadau hainele nefericitului, altele se plimbau. Tipul bronzat începu să le neutralizeze pe acestea din urmă cu jeturi de spray toxic. Urlete înăbuşite se auzeau din muşuroi. Ţipete nebuneşti ale unui om sfîşiat de mii şi mii de mandibule.

Săpătorul gras se depărtă cu cîţiva paşi şi începu să urineze lîngă un cactus uriaş în formă de candelabru.

— N-aş vrea să fiu în locul soţului dumitale, spuse tipul bronzat femeii. Eşti ţicnită că nu vrei să vorbeşti.

Cînd însoţitorul său termină de urinat il chemă :

— Vino să mă ajuţi, o să vedem a ce seamănă.

Îşi uniră eforturile ca să-l scoată pe bătrîn din poziţia lui îngrozitoare. Spectacolul fu cît pe-aci să-i facă să vomite. Capul tipului nu mai era decît un formidabil furnicar negricios, un roi mişcător din care ţîşneau sînge şi gemete. Nu se mai deslueau nici ochii, nici gura.

Femeia începu să urle isteric. Nervii îi cedau brusc la imaginea asta insuportabilă.

— Îl vîrîm la loc ! hotărî călăul.

În timp ce-l scoaseră pe bătrîn din muşuroiul de termite, un val de insecte scăpate din cuib şi multe dintre ele mişunau pe femeia legată. Ea continua să urle.

— În loc să urli, ai face mai bine să vorbești, îi spuse călăul ; ar fi mai pozitiv. Am salva ce a mai rămas din moaca caraghiosului tău bătrîn. Și ai scăpa teafără. Mie îmi pari destul de bine, am regulat și tipe mai nasoale ca tine. Ar fi păcat să te distrug.

Vocea lui avea în ea ceva împăciuitor, aproape amabil. Ea se opri deodată din țipat și făcu un semn de încuviințare.

— O să vorbesc, șopti.

— O.K., o clipă.

Bărbatul se duse să ia magnetofonul de pe capota Rang-Rover-ului și-l puse înaintea feței femeii după ce-l puse în funcțiune.

— Dă-i drumul și nu uita nimic. Dar repede dacă vrei să mai rămînă ceva din tipul tău.

Nu trebui să-i pună întrebări. Femeia vorbi precipitat, în salve, ca o armă cu repetiție. Avea grijă să nu uite nimic. Se lăsase cu totul în voia soartei.

Țipetele bătrînului se prefăceau în gemete lungi, insuportabile.

Bărbatul aștepta ca femeia să tacă. Cînd ea termină de vorbit, opri magnetofonul și se duse să-l pună la loc în rucsac. Apoi îl scoase iarăși din mușuroiul de termite. Nefericitul tot mai trăia sub roiul de termite care continua să-l roadă.

— Mai mărește gaura ! ordonă bărbatul.

— Cu condiția să mai mitraliezi scîrbele astea pe măsură ce ies ! ripostă eunucul.

— De acord !

Fu o treabă delicată, insectele continuau să iasă în valuri din cavitatea care se lărgea. Cînd șeful socoti potrivit, scoase un revolver din buzunar și trase un foc în centrul roiului. Bătrînul își încetă îndată gemetele, iar trupul îi înțepeni. Cei doi îl luară și-l vîrîtă cu totul în mușuroiul de termite. Femeia îngrozită asista la operație cu ochii căscați de groază. Groaza ei era atît de totală, încît nu-i venea să creadă.

Bărbatul înalt se întoarse la ea, îi lipi țeava armei între sîni și apăsă de trei ori pe trăgaci. Apoi o luară și izbutiră să o vîre în piramida de pămînt uscat alături de soțul ei. Aceste operații le îngăduiseră insectelor care mișunau de-a lungul picioarelor lor să-i asalteze. Trebuiră să împroaște îndelung și repetat produsul insecticid ca să se poată descotorosi de ele aproape cu totul, dar unele ter-

mite rătăcite continuau să se plimbe prin hainele lor. Şi pişcau, iar ei le striveau cu mîna prin stofă înjurînd birjăreşte.

— Şi acum ce facem ? întrebă tînărul obez.

— Ne întoarcem, îi răspunse însoţitorul său aşezîndu-se la volan.

Grasul îşi puse la loc tîrnăcopul şi închise uşa din spate. Cînd îşi reluă locul lîngă şofer, întrebă arătînd muşuroiul de termite găurit :

— Lăsăm şi asta aşa ?

— Ce să faci cu el ? obiectă şoferul. Zidărie ? Trebuie să laşi gîngăniile să-şi facă treaba, cunosc ele problema mai bine ca tine.

APITOLC II

Eu, care sînt sensibil la ambianță, pot să-ți garantez în scris că aceea a Institutului Rotberg nu-i deloc veselă.

Închipuie-ți o clădire uriașă, gen cazarmă nemțească dinainte de război, ridicată în mijlocul unei păduri de brazi în Alpii Bernezi. Drumul de sosire trece mai sus de ea, iar un pod unește parcajul cu institutul, astfel încît vizitatorul pătrunde în clădirea acestuia prin al patrulea nivel. După ce ai „urcat" pînă la el pe un drum în serpentină, „cobori" aici la sfîrșitul parcursului, ceea ce te descumpănește.

Locul este mai degrabă auster, pictat într-un verde cenușiu, asemănător frunzei de măslin (fără catifelarea acesteia). Scări de piatră, balustrade din fier, lumini sofisticate, pe pereți o adevărată galerie de portrete în rame aurite ; ai impresia că ai nimerit la un bătrîn nobil de provincie bavarez a cărui viață nu va fi fost decît un îndelung căscat.

Un birou de primire la intrare, imediat după ușa automată de sticlă pe care un anunț ne vestește că nu mai funcționează după ora 21 și că trebuie să-l sunăm pe paznicul de noapte ! Noaptea începe devreme la Rotberg.

La recepție două persoane : o domnișoară blondă și plată, îmbrăcată cu o fustă plisată bleaumarin, cu o bluză albă și cu o jachetă gri foarte potrivită ; un bărbat în costum negru al cărui strabism este într-atît de divergent, încît îi îngăduie să citească două ziare în același timp ;

are pielea palidă, părul lipit de țeastă, despărțit printr-o cărare foarte joasă, aproape britanică. Domnișoara acționează o mașină de calculat. Tipul scrie într-o carte mare. La prima vedere, ai putea crede că scrie cu nasul, dar cînd, apropierea mea îl face să se ridice, descoperi sub pieptul lui scrobit o sărmană mînă aproape în întregime ascunsă sub o mînecă prea lungă și care se crispează pe un stilou antediluvian, așa cum nu mai găsești nici chiar la anticarii specializați în articole de scris.

Cînd mă binoclează se ridică. Face o plecăciune de parcă ar fi *feld-webel* în armata germană, iar eu mareșalul Goering.

— Repaus ! nu mă pot împiedica să-i spun.

Îi explic că vin să vizitez un client al institutului : pe domnul Alexandre-Benoît-Bérurier, și dacă nu cumva ar fi cu putință să capăt o cameră pentru la noapte ?

— Sunt istovit din pricina drumului lung și mi-ar plăcea să mă refac înainte de a o porni din nou.

— Vai, dar cum să nu, e chiar sfîrșitul sezonului. După care sînt chestionat dacă o cameră cu un pat mi-ar fi oare de ajuns ?

Răspund că, de cînd m-am născut, am căpătat obiceiul să dorm într-un singur pat.

— Atunci, bine, e-n regulă.

Îmi votează camera 214, care oferă avantajul de a fi pe același culoar cu aceea a domnului Bérurrier.

— Acesta se află pentru moment la hidroterapie.

Semnez o fișă, îi zîmbesc drăgăstos blondei plate a cărei privire a urcat pînă la mine și urmez un valet cu pantaloni negri și vestă cu dungi, pe care l-a alertat un gong.

Nu-i prea greu de filat slugoiul ! I-ar trebui niște patine cu rotile la picioare ca să se miște cu valizele Samsonit pe care le plimbi de zgardă prin aerogări. Cred că tipul a fost construit înaintea Institutului Rotberg care, cu toate astea, nu mai are vîrsta arterelor lui.

Ascensorul ne duce două etaje și camera 214 se află chiar lîngă colivia lui Béru ; din fericire în grădinița asta nu ai agitația de la *Carlton* la Londra, că de n-ar fi așa, ca să pot dormi ar trebui să-mi pun în urechi dopuri de ceară.

Coteţul e vesel ca tratamentul reumatismului prin infiltraţii, şi galben-cenuşiu. Tavanul înalt de patru metri ne îngăduie să măsurăm fragilitatea speciei umane, atît de delicată printre imensităţile care o înconjoară. Un pat de fier, o comodă albă, lăcuită, lumină lipsă, cameră de baie ale cărei elemente provin din demolarea unui castel al lui Ludovic II al Bavariei, dale canelate din marmură ; ca să-i faci o bucurie unei tipe în ambianţa asta, ar trebui să-i dai să bea multă şampanie, să pui multă muzică şi să o ai de patruzeci de centimetri ca Béru.

Îi ating un bacşiş servitorului care-mi răspunde „merci" în italiană şi mă depun pe scaun, ca să-mi pun ordine în idei.

Unul care o să mă înjure ca la uşa cortului e Maiestatea Sa Jumbo I ! Ce trebuie să le soilească, preacucernicul, în coteţul ăsta ! Ghicesc că noaptea zgârie pereţii. Înţărcat de mîncare bună şi de vin roşu, trebuie să fie în pragul crizei de nervi amicul meu ! O să mă facă troacă de porci, te anunţ ! Ce-o să-mi audă urechile... ! Presimt o mare cantitate de invective, poate nu toate alese pe sprînceană, dar în orice caz, de neînlocuit.

Fără să-mi fac griji pentru ţolul meu de schimb, care îşi muşcă zăbala de nerăbdare în valiză, părăsesc micul meu paradis ca să pornesc în căutarea locurilor hidroterapiene.

Sunt situate la subsol, ceea ce pare logic.

Un miros de spălătorie publică, de saună finlandeză, de cameră de masaj mă întîmpină la ieşirea din ascensor. Zgomotul cascadei Zambezi îmi conduce paşii pînă la un local din care ies aburi şi ţipete de plăcere.

Bat în uşă, dar nu mi se răspunde. Atunci îmi încerc norocul apăsînd pe clanţa uşii, ce seamănă cu ciocul lui Jean-François Kahn, nici una, nici cealaltă nu-mi fac fiţe, întredeschid şi zăresc un spectacol dumnezeiesc aşa cum îmi doresc în fiecare seară la televiziune.

Închipuie-ţi un bazin mare, pătrat, plin cu apă din care ies aburi.

În sus-zisul bazin se află, luptîndu-se, un fel de gorilă pîntecoasă şi cu moacă de uriaş şi o doamnă şi mai grasă şi cu moacă mai mare ca a lui, îmbrăcată cu o bluză albă destul de scurtă, lipită de formele-i opulente, deoarece e udă. Încîntătoarea pereche zburdă astfel încît e o minune de graţie. Ar trebui un Fragonard sau un Watteau ca să reproducă delicatul subiect fără să-i scape nici un

fir de păr de pe fund. Cei doi se joacă de-a *Ea şi El, Pune mîna pe ţeavă, Branşamentul diavolesc*. Doamna cu bluză ţine periscopul hipopotamului cu amîndouă mîinile şi se asigură că e destul de dulce. Bérurier manevrează capătul mare de cauciuc care slujeşte să plimbi un jet de apă la mare presiune pe burţile cliente ca să le hidromasezi, şi se străduieşte să-l conecteze la păsărica partenerei sale. Ea dă din fund ca să scape de ejacularea asta artificială nasoală, dar ce vrea Béru, vrea şi Diavolul. După ce stîrneşte un flux puternic în piscinetă, obţine satisfacţie. Grasa uguie atît de tare încît e greu de spus dacă e de durere sau de hipermulţumire.

Presiunea la nu mai ştiu cîte atmosfere o propulsează afară din bazinul de fierbere şi iat-o căzută pe dale. Tipa clamează din toţi bojocii că „Vai, ce nebunie, o senzaţie ca asta e o nebunie ! Puteai să-mi rupi organele, monstrule !"

Monstrul iese din undă ca să ajungă la naiada lui. Încîntătoarea făptură cîntăreşte o sută de kilograme bătute pe muchie, posedă trei bărbii, iar planurile unei a patra se întrevăd. Are un rîs uriaş, lacom, plin de dinţi cu strungăreaţă, asemănători unei guri de canal, nas turtit, privire exoftalmică... Părul tuns scurt formează un fel de calotă blonzie neghioabă pe tărtăcuţa mare pe care negii cresc şi se înmulţesc.

Maseuza, care vorbeşte franceza cu un delicat accent germanic, cotcodăceşte că n-a mai întîlnit niciodată un client ca domnul Alexandre-Benoit. Şi că dacă ar fi toţi ca dumneata, pardon, meseria asta n-ar fi deloc sigură.

El abia o ascultă. Balena asta de pe care se scurge apa şi întinsă pe dale îi mobilizează simţurile.

— Mă exciţi, mami ! îi declară pe tonul răguşit al omului pe punctul de a ceda.

Apoi, luînd o hotărîre :

— Stai aşa şi nu mişca, o să-ţi trag o săpuneală.

Doamna Hambrockmayer nu ştie ce-i aia o săpuneala, aşa că aşteaptă cu o încredere amestecată cu nelinişte.

Mastodontul face turul sălii hidroterapiene, şi în cele din urmă descoperă deasupra unei chiuvete o bucată mare, pătrată de săpun ca acela pe care-l folosesc renumitele spălătorese din Portugalia. Îl ţine îndelung în jetul puternic, apoi îşi săpuneşte labele din faţă. Niciodată scumpele lui mîini n-au fost la o asemenea sărbătoare, că nu le mai

spălase din ziua cînd se rezemase de o bancă proaspăt vopsită !

Şi face clăbuc, face clăbuc, face clăbuc ! O adevărată reclamă pentru un produs detergent. Îngenunchează lîngă balena lui şi începe să-i acopere corpul cu clăbucul onctuos. E un voluptos. Beru, în pofida firii lui sanguine. Ştie să-şi stăpînească impulsurile, să-şi juguleze erupţiile cvasi-vulcanice în cazurile sclipicioase.

Tipul îi săpuneşte burta, apoi sinişorii himalaieni, întîrziind în mod deosebit asupra capacelor de stilou care-i încoronează. Maica Hambrockmayer se zbate pe podeaua udă care, din fericire, are o gură de evacuare la mijlocul încăperii, că de n-o avea ajungeam direct la inundaţie.

Ai ghicit, scîrbos cum te ştiu, că săpuneala se termină unde ştii. Masoarea-masată nu mai spera decît asta. Deschide larg porţile nopţii ! Intră, eşti la tine acasă ! Marşul nupţial al lui Mendelssohn ! Ta ta tata. ta ta ta, ta, ta lala lala lala lala ! Very schön, thank you ! Trăiască săpunul ! Marsilia, dragostea mea ! S-a sfîrşit în zarea albastră Canebière a noastră !

Aici mamutul îşi dă osteneala. Începe de la periferie. Gesturile lui sunt concentrice. Trudi declamă Lavez-Maria[1] de Gougnote ! Nu mai traduce, cîntă fado în schwitzdeutsch[2] Ţipă : Mutter ! Mutter !

În pofida vîrstei.

Notează că maică-sa mai trăieşte. E într-un ospiciu la Tarmolfelden în cantonul Argovia cu vedere spre Rin. Numai că îşi cam pierde capul, draga de ea, nu-i aşa, cînd fiică-sa lasă un farsor francez să-i frece dispeceratul de cazare, n-are pe cine dojeni străbaba.

Şi să-l vezi pe triton cînd lucrează ! *The big* malaxaj ! Pune suflet ca pentru regina Angliei. Din cînd în cînd laba lui puternică totuşi alunecă în toate săpunelile astea şi dispare unde ştii, Impricinata primeşte acontul şi îl întîmpină cu un răget impetuos de elefant, reverberat de sala de hidroterapie foarte înaltă. Simte el că va trebui să termine, Casanovache. Să intervină pentru momentul cheie al numărului : să creeze apoteoza.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil : Ave Maria este cunoscuta rugăciune catolică. Lavez (consoana finală nu se aude) este pers 2 plural a verbului laver — a spăla. (n. tr.)

[2] Dialectul german vorbit în Elveţia (n. tr.)

Îți închipui coitul ăsta fabulos în apa care se scurge de peste tot, în clăbucul onctuos, în aburii groși ? Bazînul începe să dea pe dinafară peste jivina cu două spinări. Tubul pentru jet, boa nebun, trece peste bazin și se zbate peste măsură biciuind perechea în delir, stropind totul, dărîmînd scaunele, udînd halatele de baie agățate în cuiere. Gura de evacuare, istovită, joacă *relache,* iar apa sălbatică, fumegîndă, se răspîndește în subsolul institutului, atît de multă încît trebuie să mă cațăr pe o banchetă ca să-mi feresc mocasinii de struț.

Grozav invadator e apa ! Sărmani olandezi ! Mă gîndesc tare mult la voi în dezastrul ăsta. Privesc valul care traversează sala de gimnastică, după ce a udat covorul gros ca o perie destinat exercițiilor. Ajunge în hol, îl străbate, se îndreptă spre secția radiografie. Devine pasionant. Cele două pachiderme pe jumătate în submersie continuă să plescăie din funduri, scoțînd țipete de bucurie, care sfîrșesc în gargarisme. E sălbatic ce fac ei ! Impresionant ca un taifun din mările calde. Baba o să se înece dacă nu juisează presto. Nu mai e decît o insuliță de carne de care se agață naufragiatul Béru. Nu mai e agățat de o damă, cucernicul, ci de un atol ! Masează insulele Fidji, tata mare ! Insulele Mariane, Comore, Galapagos, Insulele Sub-Vînt și insula Sub-Burtă ! Babușca nu se mai vede. Acum are un coit submarin. Se extaziază făcînd bule. Se văd ciorchini de „glu-glu-glu" deasupra moacei ei scufundate.

Bérurier a mirosit primejdia, așa că îi dă bătaie. Arborele elicei lui devine și mai activ. Parcă ar vrea să străbată pe vreme de furtună Triunghiul Bermudelor. Își dă tot potențialul de energie scoțîndu-și, din cînd în cînd, pentru cîteva clipe capul din borș, ca un înotător de craul. , — Ești aici, micuțo ? lansează el într-un formidabil elan de galanterie, vecin cu altruismul.

Oare ea l-o auzi, sărăcuța, din adîncul abisului ? Sau se bazează pe mișcarea buzelor, mărită de undă ! Are ghinionul să răspundă „da", silabă aspirantă, după cum cred. Paf ! Înghite doi litri de apă bogată în clor.

Dar o lovitură de șale apocaliptică a Hipopotamului o face să dea afară prea-plinul. Și anunță culoarea, măicuța ! Grasul mai rapid la ieșire, se grăbește să-i țină moaca afară din apă. Juisare și asfixie combinate !

În clipa asta se stinge lumina la etaj. Scurt-circuit din pricina inundației. Două infirmiere încîntătoare din care aș face ramadan apar, cu apa pînă la pulpe, țipînd că aparatul lor s-a ars tocmai cînd făceau un plan american al pilorului lui Er Khön, marele fabricacant de bere și de afaceri münchenez. Șucărul e în toi cînd o descoperă pe Trudi zăcînd în borș cu bluza suflecată sub bărbie, cu jamboanele în unghi drept și cu privirea codificată.

Bérurier căruia nu i s-a blegit fiindcă are erecția pe unde scurte, bate măsura concertului de vociferări în căutarea halatului lui de baie. Îl găsește, îl îmbracă pe dos, în timp ce maseuza e pe față, atît de mare e confuzia în prăvălie !

Iese ca un cocoș de pe grămada lui de bălegar, demn cu creasta sus.

— Aici erai, tîlharule ! zice. Mereu gata să-ți clătești ochii, nu te mai schimbi.

Un zîmbet bonom îi luminează fizicul de teatru.

— Văd că știi să combați tristețea locului, notez eu.

— Trebuia să mă organizez, altfel în coșmelia asta, moralul se duce-n mă-sa. Am două, trei tipe de consolanță, clasa-ntîi. Una ai văzut-o, alelalte două sunt supraveghetoarea dă noapte, o prăjină mare care are cel puțin douăzeci dă centimetri ecartament între picioare, dar care știe să te-ncalece ca o amazoană și pe urmă o femeie de serviciu spanioloaică, asta are o mustață care mi-a căzut cu tronc. Văduvă dă trei anișori, încă proaspătă. E simplu, fierb întruna. Mai ales că simt că am cîrlig grozav la vecina de masă, o marchiză macaronară. Încă nu-s hotărît, fiindcă-i cam aiurită de orele de zbor, dar distincția ei o să cîștige, sunt sigur. Firea mea e înclinată spre clasă și nu știu să lupt contra chestiei ăsteia.

Iată-ne singuri la ascensor. Umflatul lasă în urmă o dîră de apă pe mochetele somptuoase.

— Puteai să te ștergi, îi spun arătîndu-i pîrîiașul.

— Nu, asta-i că am luat un diuretic dimineața. Tipii ăștia vor să slăbești fie ce-o fi. Așa că se zgîrcesc la potol, dar în schimb, te silesc să te slobozi. E hoți !

— Și te acomodezi cu regimul de jokeu, Grasule ?

— Da, mulțumită factorului.

— Şi cum te asistă acest om de litere ?[1]

— Îmi aduce în fiecare zi pachetul recomandat pe care mi-l trimite cîrnăţarul de pe strada mea, don Dugroin. Azi dimineaţă era cîrnaţi de Mans şi cîrnaţi de carne şi creier de porc. Pe pachet scrie *cărţi*, asta nu le atrage atenţia la tipii de-aici, pricepi ? Aştia crede că sunt intelectual.

Dragul meu bulimic ! Nesătul ! Bou care nu digeră, ci înghite, înghite, înghite ! Un înghiţitor înnăscut.

„Cel care-o înghite n-o să rîdă", cum spunea Richard Wagner cînd mînca ştiucă şi era cu şira spinării în gură. (Nevastă-sa îi ascundea ochelarii cînd erau certaţi !)

— În ce priveşte slujba, cum stăm ?

— Calm plat, amice. Cei doi muşterii se îndoapă ca sălbaticii. N-am mai întîlnit vreodată nişte ampotrofagi de calibru ăsta. Cînd îi vezi pe ăilalţi pensionari, care sunt aici ca să slăbească, şi care rod o aripă de pui drept ospăţ, ţi se frînge inima.

Termină să se şteargă cu perdelele duble ale camerei şi trage un scaun pînă la şifonier ca să ia de acolo un pachet ascuns sus.

— Se apropie ora mesei, trebe să iau un acont, că partida asta cu zîna terapistă mi-a cam golit acumulatorii.

Se duce să tragă zăvorul şi despachetează un dărab de cîrnăţoi şi o grămadă de cîrnăciori fierţi în grăsime.

— Nu-ţi ofer, băiete, că abia mi-ajung. Da chiar, tu ca vizitator, ai dreptul la o masă normalistă. Fii atent, să nu te crezi la Girardet. Parcă te văd luptîndu-te cu un mic antreu în stil roşii-ţelină în sos remoulade. Pormă o să ai dreptul la un cotlet de viţel aschimodios cu morcovi Vichy, dar mai nasol o să fie mărul cu riduri ca fudulilile mele sau iaurtul ; seara e ceva mai uşor. Mărul ştii că are în el zahăr ? Nu-l vezi, da există. Doctorul îţi explică toate chestiile astea dimineaţa la cîntar. Nu pricepe cum se face că nu slăbesc. Zice că-s o fire recalcitrantă, tîmpitu ! După părerea lui, slăbirea mea o să se declanşeze deodată, ca un avort !

Vorbeşte stînd pe pat cu gura plină, privirea radioasă.

— Aici, îmi spune, sunt persoane de vază, toţi sunt grozav de atenţi cu mine. Mai ales femeile de serviciu. Nu ştiu care m-a văzut gol goluţ şi le-a vorbit şi ălorlalte.

[1] Joc de cuvinte : Lettres înseamnă litere, dar şi scrisori. (n.tr.)

De atunci, șmecherele astea se înghesuie să admire obiectul de colecție. Cînd văd că vine una nouă să mături la mine în cameră, mă prind imediat, băiete. Îi zic : „Nu cumva te interesează mica mea racheță Ariane, scumpo ?“ Și ea roșește. Eu, mare senior o las să cerceteze fără să plătească taxă de uitare. „Dacă vrei să vezi spectacolul în toată splendoarea, dă o mînă de ajutor, fetițo ! Desfundă, da nu mușcă ! „Sunt unele care îndrăznesc și o fac rizînd stînjenite. Altele nu-și permit ; astea-s sfioase sau fac fițe. Se mulțumesc să admire personajul. În orice caz, am observat că asta creează legături de simpatie.

* * *

— Poftim, uite monștrii ! suflă Béru care se luptă cu niște anghinare de conservă, fără unt și sare.

Mă întorc ca să admir sosirea celor doi japonezi.

Cînd Grasul îi face monștrii e mai prejos de adevăr. Acești doi luptători de sumo nu prea mai au în ei nimic omenesc. Am întîlnit în cursul vieții mele aventuroase, hipopotami mai plăcuți. Ceea ce te izbește la acești doi duetiști e faptul că sunt cu totul rotunzi. Corpul lor se compune din două bile suprapuse, iar cele patru membre par adăugate. Capul lor e un glob pămîntesc cu trei fante : două pentru ochi, una pentru gură. Nasul e ca o hotă de șemineu, ieșit în afară pe rotunjimea asta. Au părul negru lucios, scurt, exceptînd partea din spate a capului, unde e strîns și legat cu un mic nod, ca la toreadori. Hidoși ! Doi hidoși care fac cît patru !

Scîrbe ambulante ! În ciuda faptului că lumea se îmbracă în costum pentru cină, ei rămîn îmbrăcați în treninguri negre cu un rotocol roșu uriaș pe piept. Soarele răsare amice. Sunt atît de deosebiți, atît de marginabili, încît direcția n-a avut curajul să le ceară să vină cu haina și cravata de rigoare. E ca un număr de spectacol, te prinzi ? Ceva aparte.

— O să vezi ce-o să halească umflații ăștia ! Cu orezul pe care-l folosesc la un prînz poți sătura toată Biafra.

Într-adevăr, chelnerul italian le aduce un castron uriaș cu orez și ouă, stropit cu un sos cafeniu care miroase a rahat pînă aici, și domnii ăștia își încep exhibiția. Toți clienții sunt fascinați. Mai întîi fiindcă ei, după cum spune Umflatul, sunt la porții pe sponci, iar grămada asta de crăpelniță îi hipnotizează. Apoi fiindcă nu vezi de multe ori două ființe ce aparțin după toate aparențele rasei umane înfulecînd asemenea cantități de haleală.

Castronul e demolat în doi timpi și trei mișcări. La marea artă ! Artiștii au înghițit chestia asta, așa cum înghiți tu o aspirină ; ba chiar, adeseori te-am văzut făcînd mai multe fițe ca să înghiți pastila !

După ce și-au administrat orezul li se aduce un vas plin cu carne în sos în genul tocanei de miel.

Bérurier o contemplă cu ochii umezi.

— Cred că se lasă mîncată mîncarea asta, anunță el. Tu știi că eu, dintre toate legumele prefer carnea. Mi-ar plăcea să mă servesc din gamela lor.

Oftează, își șterge dubla dîră de salivă, care i se prelinge pe la colțul buzelor și se întoarce ca să evite ispitele prea mari. Îndată altceva îl solicită. E mereu la pîndă Uriașul. La vînătoare. Un setter irlandez.

— Ia ginește un pic la babord, marchiza macaronară despre care ți-am vorbit, băiete !

O periscopez ascultător și captez un chip tencuit cu ipsos, oțelit, pictat, vopsit, cu gulerul foșnind și care seamănă cu mimul Marceau interpretînd *Nebuna din Chaillot*.

— E o relicvă ! îl dezamăgesc eu.

Dar Grandilocventul, contrar circului Amar, nu e demontabil.

— O relicvă ca asta, fiule, te face să petreci niște nopți orientabile. Știu totul despre amor iepele astea bătrîne și mondene. Poți să le ceri chestiile cele mai îndrăznețe și-s de acord. O să mă ocup de dama asta și o s-o pun să facă trapez la lustra camerei mele.

Trîntește un zîmbet larg marchizei, punctat de un început de plonjon. Doamna răspunde zîmbetului cu o superioritate împăciuitoare.

— Ce mă face să ezitez în privința ei e parfumul, mărturisește Alexandre Bénoit. Se stropește prea mult

babușca. Zici că ești la Grasse[1] într-o zi de cutremur cînd s-au spart clondirele. Pe mine mă face să strănut parfumul pus cu furtunul de pompieri. Și tipele se șucăresc cînd strănuți în timp ce le dai ce-și doresc.

— N-ai decît să-ți pui dopuri de ceară în nas !

— Și cum să mai respir, șmechere, cînd fac lucrarea ?

Doamna care se simte subiectul conversației se agită pe scaun, departe de a bănui cruzimea cuvintelor noastre. Deține certitudinea fericită de a fi mereu frumoasă și dorită. Binecuvîntarea lui Dumnezeu ! Dacă ne-ar auzi vorbind, nu s-ar gîndi niciodată că e vorba de ea. Oamenii au nevoie să se agațe de convingeri. Nu numai în ce-i privește, ci într-o grămadă de lucruri. Ei ,care sunt de altfel atît de nemiloși, își păstrează puncte de ancoră inexpugnabile. Nu-i unul care să se întrebe dacă nu cumva Jean Valjean o fi pus-o pe Cosette să-i cînte la flaut, așa ca chestie. Te pun la punct cu figura marelui bărbat generos.

— O împac ? mă întreabă Béru.

— Cum vrei, Casanova. Dar nu uita că ai de făcut aici o treabă foarte precisă. Mă tem că ocupațiile tale sentimentale te îndepărtează cam mult de celelalte.

Grasul își aprinde focurile bengale. Pometii i se înroșesc de mînie.

— M-ai văzut tu pînă acum neglijînd treaba din motive de sulă, băiete ? Munca la familia Bérurier e sfîntă, aș vrea s-o știi o dată pentru totdeauna. Chiar dacă mă ocup de cucoane, io minunile astea ale tale (aici îi arătă pe cei doi japonezi) le supraveghez ca laptele pe foc. Meseria o am în mine, Sana ! Mă trage la răspundere, dacă mă înțelegi bine. Le-am echipat camera așa cum mi-a esplicat Mathias. Ziua și noaptea, cînd mormanele astea de unt rînced trag un pîrț îl aud ! Cînd se duc să facă un șpațir, pac ! Ajung în parc înaintea lor.

Tace manifestînd o delectare posomorîtă cînd i se aduce mîncarea modestă cu morcovi mici conservați, fierți în apă fără sare. Ia cu furculița o bucată, cea mai rotundă, și o strecoară între buze. Deoarece în clipa asta marchiza transalpină îi trage o ochiadă mai incendiară decît precedentele, își oferă un *remake* al lui Tom Jones cu morco-

[1] Grasse ,oraș în Franța, centru al industriei parfumului (n. tr.)

vul (în locul stridiei care este oricum mai puțin scîrboasă) și o farmecă literalmente, aducînd ombelifera la marginea buzelor apoi absorbind-o iarăși în gură și repetînd de mai multe ori la rînd manejul. Astfel încît la urmă, *la Marchesa* nu mai poate îndura închipuindu-și bătrînul clito în forma unei moluște comestibile (dar mai puțin proaspete) supus capriciului acestei guri lacome. Se frămîntă pe scaunul de răchită, cu privirea zăpăcită și trimite spre mutra Mamutului undele desfrînate ale dorinței ei atițate. Iar Béru, la acest manej, înghite pur și simplu morcovul, se înecă, acces de tuse, stropește cu salivă, plînge sufocîndu-se, face zgomot ca vîntul într-o peșteră spartă de pe faleza bretonă, își apasă pieptul, se ridică de pe scaun, calcă apăsat și trage un pîrț sonor. Asta îl blochează. O mișcare puternică a omușorului îl scapă de intrus. Atunci înaintează pînă la masa pensionarei și murmură :

— Dragă madam, văzuși ce efect produci asupra mea. Cînd am onoarea să ridic privirea pînă la a dumitale simt mișcîndu-mi-se în inimă un cămin de nevroză[1] și uite rezultatul : am fost cît pe-aci să dibordez sărmanul meu meniu de căcat în fața dumitale și nu mi-aș fi iertat asta niciodată, o persoană așa de delicată și distinsă să te caci în cizme nu alta ! Ar fi o mare cinste pentru mine și prietenul meu dacă ai accepta să luăm cafeaua împreună Existența aici nu-i plăcută nici cît o tufă de floci în chiloții matale, așa că putem să ne adunăm căscaturile și să încercăm să ne amuzăm un pic. În ce mă privește, știu cîteva bancuri foarte valabile. Da' să ne înțelegem, selecte.

Fără să se oprească din vorbit se așează la masa marchizei care e din ce în ce mai binevoitoare și încîntată. Grasul ambalează tare.

— Ca un uragan care trece pe aici, șoptește fetița Grimaldi, pe care taică-său a greșit că n-a dat-o în pensiune la niște păsărele, asta zic eu, dar pe mine nu mă privește.

Fiecare cu rahatul lui ! Vorbesc și eu ca să mă aflu în treabă.

[1] Grasul a luat textul acesta dintr-un cîntec de la începutul secolului ; să-i iertăm acest mărunt plagiat dacă-i poate face să înainteze afacerea importantă.

— Apropo, o interpelează Grasul, ciripești franceza, dragă și frumoasă madam ?

— Ca toți italieni de familie bună, răspunde bătrînica pe jumătate dîndu-și aere, pe jumătate veselă.

— În cazul de față o să continuăm să ne conversăm în franceză, scumpo. Altfel m-aș fi scremut să mă esprim în macaronară din care știu și eu cîte ceva : spaghetti, polenta, tutti frutti și altele.

Mă interpelează făcînd să-i piloteze scaunul.

— Vino la noi. Sana, și dacă nu-ți termini cartofii de la friptură, adu-mi-i !

Îi dau ascultare. Mă prezintă :

— Vicontele Alberic de Saint-Antoine.

Trebuie să recunosc că Mastodontul mă înnobilează adesea cînd trebuie să mă arate cuiva. Și de fiecare dată mă întreb dacă vrea cu minciuna asta să-și aurească propriul blazon sau pe al meu.

Doamna îmi dă mîna și i-o sărut. Mă mulțumesc cu atît, lăsîndu-i amicului meu partea leului.

— Îi ziceam marchizei ce șugubăț și caraghios sunt cînd mă sforțez. Zi-i ce fac cînd îmi dau osteneala ! Hai să-ți spun o poveste pe care mi-a zis-o contesa de Paris ultima dată cînd am halit la ea. E logodna lui Colas cel voinic cu Maria. După crăpelniță, la ferma Mariei cei doi îndrăgostiți se duc să se pipăie puțin pe afară, în timp ce bătrînii discută despre pămînt și ling o țuică. Mă urmărești, marchioazo ? Da ? E-n regulă ! Și cei doi nătărăi ai noștri se plimbă pe o potecă și trec pe lîngă un rahat uiteașa de mare ! Îți arăt, uite-te încoace ! Așa ! Cel puțin !

Colas voinicul zice : „Băi, ăsta zic și eu rahat ca lumea !" Maria roșește și spune fîstîcindu-se : „Eu l-am făcut !" Atunci Colas strigă : „Grozav rahat pentru un cur atît de mic !" Și o îmbrățișează mîndru. Nu te face să rîzi, marchizo ? Cu toate astea contesa de Paris murea de rîs cînd o povestea. Heî, unde te duci Sana ? Te-am șocat ? Nu face pe pretențiosul, te rog, nu-i contesa de Paris, ci tu personal care mi-ai povestit-o. Adu-ți aminte ! Cînd ne-a cîntat la flaut chelnerița aia de la circiuma din Sologne. Aia care purta ochelari și avea fundul mare cît o albie. Bine, în regulă, nu mă asculta, fă cum te taie capul ! Pe ăsta cînd îl apucă...

Ce mai voiam să-ți spun, marchizo ? A, da. O bucată de cîrnat prăjit te-ar aranja ? Rece, bineînțeles. Eu cred

că ne anemizăm halind porcăriile astea decalorificate ale lor. Te simt eam palidă sub gipsul ăsta, Babuşca. Hai pînă în apartamentul meu să te pun pe picioare ! Corpul, cum a spus nea cutare, e un instrument, şi cînd e dezacordat, dai în cacafonie, dragă doamnă. Vezi că eu vreau doar să te fac să străluceşti, numai să veghez să fii în stare să încasezi loviturile de spadă pe care le pun la cale în atenţia dumitale. Nu cu anghinare şi cu morcovi în apă o să prindă putere cum se cuvine Nestor al meu. Mie la muieri îmi trebuie randament. Pe astea care se tîrguiesc, care abia îşi desfac jamboanele le bag în...

Restul acestei puternice tirade îmi scapă căci părăsesc sala de mese.

De ce ?

O să-ţi spun, amice, fără să-ţi iau nici un ban în plus : domnişoara blondă şi plată de la recepţie a venit să vorbească cu cei doi monştri japonezi care auzind ce li se spune au sărit de pe scaune părăsindu-şi potolul şi rostogolindu-se precipitat după blondă. Iar eu, curios ca un copoi sioux pe poteca războiului, filez acest duo de la distanţă, ceea ce e perfect compatibil.

Aceşti domni ajung la intrare (care e foarte mişto vopsită în negru şi debarasată de plantele verzi şi melancolice care o încimţirează). În holul în care pătrund, se află o doamnă poate nu japonuţă cu totul, dar care a văzut lumina zilei mai aproape de Tokio decît de Varenne-Saint-Hilaire. Uşor şofranată, cu pometii proeminenţi, ochii de constipată în plină sforţare. Acestea fiind zise, e grozav de biutifulă. Are forme, ceea ce e rarisim la asiatice ; destul de înaltă pentru vîrsta ei, şi e înţolită cu un pardesiu de piele neagră cu guler de blană neagră şi ea.

Cele trei personaje se abordează fără să se sabordeze. Încep să-şi distribuie plecăciuni. „O, ce şalupe frumoase ai !", „O, nici ale tale nu sunt mai nasoale !" „Sunt Bally !" „Nu, sunt Céline", „Sunt din piele de crocodil friguros ?" „Nu, din piele de struţ decapat" etc.

După ce s-au zgîit la şalupe o grămadă de timp răcnind bucăţi de fraze, pînă la urmă îi loveşte o criză de lumbago şi se potolesc. Atunci luptătorii niponi o iau pe fătucă în camera lor de la etajul de sub noi.

Mändel dă năvală în colivia lui Béru. Pun lîngă perete o servietă diplomat din material plastic. Fac repede combinaţia de cifre, fiindcă ştiu codul care e anul de nastere

al lui Line Renaud şi, din pricina asta se termină cu 89. O *open*. Un aparat de ascultare e fixat de capac. Un magnetofon al naibii de sofisticat ocupă cea mai mare parte a servietei. Îl pun în funcţiune. Se învîrteşte. Conversaţia celor trei mi se strecoară în urechi.

— *Okika dekone !* zice fata.

— *Bure bure rata tam !* răspunde unul dintre luptători.

E O.K. mersi, doamnelor şi domnilor, n-o să-mi administrez toată conversa lor în japoneză, dialectul ăsta fiind absent din cultura mea. Mă mulţumesc să veghez să se înregistreze bine chestia. Se învîrte. Banco ! Presimt că o să fie esenţialul pentru desfăşurarea anchetei noastre.

Un cuvînt în trecere : un agent francez cu numele Bambois [1] ne-a prevenit că doi terorişti japonezi s-au strecurat în echipa venită în Franţa să facă o demonstraţie de sumo, arta aceasta mai mult sau mai puţin marţială tipic tîmpită şi japoneză. Bambois a indicat serviciilor noastre falsa identitate a celor doi, recomandîndu-ne să nu-i scăpăm din ochi.

Dar mare ne-a fost surpriza să-i vedem părăsind Parisul îndată după sosire, ca să vină în cantonul ăsta elveţian să se îngrijească într-un vestit institut specializat în dietetică de înalt nivel.

Voind să fiu cu inima împăcată, l-am trimis pe Béru sub pretextul unei cure de slăbire absolut plauzibilă în situaţia lui. Grasul s-a descurcat punînd un microfon special brevetat de Mathias în camera celor doi japonezi. Şi-a făcut investigaţiile cu perspicacitatea pe care i-o ştii şi a aflat că cei doi monştri veneau la clinica Rotberg nu ca să slăbească aşa cum te putea face să te crezi îngroziţoarea lor obezitate, ci ca să se îngraşe ! Repet pentru cazul cînd ţi-ai face iluzii ; să se în-gra-şe !

Deodată, te întrebi dacă nu cumva sunt „sumoişti" adevăraţi în eclipsă de formă, siliţi să atingă greutatea minimă cerută de canoanele disciplinei lor. Bambois nu s-o fi înşelat oare ? Asta încercăm să determinăm.

Fapt este că la grăsani se sporovăieşte în draci ; mai ales tipa îi dă cu gura.

Sunt tot în plină şuetă cînd apare grasul cu marchesa lui. Abia am timp să-mi scot casca şi să pun servieta sub

[1] Desigur : agentul Bambois ! Ce tîmpit Sana ăsta !

pat. Spunînd că e bine să ai o voce de stentor, identificabilă la zece leghe.

— Dă-ți osteneală să intri, floricica mea ! o invită Galantinus. Uite, ia fotoliul ăsta. Nu fii neliniștită dacă prietenul meu vicontele e acilea ; are o emisiune la televiziune pe care nu vrea s-o scape nici în ruptul capului.

Și pune în funcțiune televizorul.

— Nu te jena, amice, mă invită el, simte-te ca la tine acasă. Pe mine și pe marchiză nu ne deranjează încă o persoană, nu-i așa, porumbițo ? Stai așa, marchizo, mă duc să-ți aduc cîrnatul promis. Calitatea întîi. Cîrnățarul meu e lionez și cu asta ți-am spus totul. Stai un pic, l-am ascuns pe șifonier să nu mi-l găsească șmecherele astea de femei de serviciu. Ei, drăcie, nu-l mai găsesc. Ah, ba da, uite-l ! E un pic prăfuit din pricina curățeniei de pe dulapuri, fie că ești în Elveția, fie că ești la cerberi, e la fel ! Cred că tipele astea se tem să nu le plesnească corsetul. Doar să suflu pe el și ți-l fac prezentabil. Ia gustă, fetițo. Comparate cu ăsta, salamurile voastre de macaronari sunt ca o sulă de girafă. Simți fisticul, mami ? E mișto, nu ? Halește, halește, nu te jena, mai primesc un colet mîine *morning*.

E dominată bătrînica. Docilă cît cuprinde. Halește cîrnatul cu vîrful degetelor. Timp în care Planturosul o gîdilă. Cu mîna pe sub fustă într-o mișcare afectuoasă de du-te-vino (care se duce mai departe decît vine).

— Ia ascultă, păsărico, la tine nu ține regimul de jokeu ! Simt carnea că atîrnă ca o cîrpă udă pe o coadă de mătură. Dacă rămîi în halu ăsta, n-o să mai găsești pe nimeni să te destolească. O să fie nasol, scumpo ! Pe ăia care o să-ți ginească vitrina o să-i ia cu frig. Cu cîntarul n-ai ce face, păsărico. Mai bine cîntărești zece kile în plus și iei de la bărbat ce-și dorește femeia mai mult, decît să faci pe manechinul și să stîrnești panică împrejur.

Îi ridică fusta pînă la buric.

— Ehei, păpușo ! Vai de mine ! Ce-mi oferi ca distracție ? Ia uită-te în oglinda dulapului. E catastrofa în toată urîciunea ei ! Eu mă dau bătut înaintea unei calamități ca asta ! E o sperietoare în ploaie corpul tău de alabastru, mami ! Surpriza șefului bucătar nu merge în sensul istoriei, crede-mă ! Pentru ce vrei tu trebuie să sting luminile. Și chiar și pe întuneric o să trebuiască să-mi spun povești deocheate ! Sana, mai ai mult ? Dacă da,

o să mă duc s-o fac fericită pe doamna la ea în cameră, fiindcă timpul lucrează împotriva ei. Dacă mă mai ginesc o oră la ce poți să vezi și tu dacă întorci capu, mă tem că o să trebuiască să mă dau absent. Cu atît mai mult cu cît maseuza m-a stors destul de bine, după cum ai putut vedea. Dacă o servesc, o fac fiindcă e marchiză și la noi la Jerpeliții-Vechi am respectat întotdeauna noblețea. O persoană titrată, m-ar durea sînii s-a dezamăgesc. Da' cinstit vorbind, nu bănuiam că o să dau peste asemenea ruine pe sub țoalele lui mami. Nu mă așteptam la Lolo Frigida din epoca de aur, *naturlich*, dar mai speram ceva potabil. Și cînd colo, cu ce-mi rămîne drept consolanță pot să-mi fac o clătită sau o cataplasmă.

Părăsesc pentru o clipă minunatul lui monolog, ca să-mi pun la urechi casca de ascultare. Gălbejiții sporovăiesc întruna și cu foc. Parcă ar cînta la xilofon' toți trei. Așadar, trebuie să rămîn credincios, la post.

Deoarece pentru a proceda la această operație a trebuit să mă las pe vine înapoia patului, Grasul uită de prezența mea ; toate animalele sunt la fel : nu sunt conștiente decît de ceea ce văd. Maiestatea Sa își tîrește sărmana cucerire blazonată pînă lîngă pat. *Signora* protestează puțin în macaronară, de formă, ca să arate că are simțul onoarei, însă Béru îi întrerupe hotărît lamentările :

— A, nu, frumoaso, fără chestii de-astea cu mine ! Vreau să-ți scutur pînza de păianjen, ca să-ți fac o favoare, dar dacă mai trebuie să și insist la un produs care a dat în primire de o grămadă de vreme, zic piua ! În loc să faci pe fata mare violată, ai face mai bine să coperezi. Să începi să mă faci să demarez la manivelă ! E inuman să te culci cu o cîrpă bătrînă ca tine, marchizo, ți-o spun fără menajamente. Scoate-ți proteza, dragă, și fă-mi pipa păcii, că dacă nu trapa o să-ți fie prea strîmtă ca să te îndopi cu bucălatu. Așa ! Bravo ! Ai priceput totul. Din clipa cînd începi să-ți dai osteneala, scumpi, am și plecat în cîștigători !

Ceea ce urmează nu e foarte plastic în plan formal, cum se spune prin galeriile de pictură, dar merită călătoria. Eu, înghesuit sub pat, lîngă valiza-diplomat magnetofon, fac pe Bourvil în *Iapa verde* cînd buna lui mamă se lasă încolțită de un soldat nemțălău, care o regulează în calitate de ulan. Alexandre-Benoit Bérurier e un profesionist de elită, un curajos care știe să depășească difi-

cultățile și dezamăgirile. Extrema sensibilitate a organelor lui îi îngăduie să se adapteze la situațiile cele mai critice. Nu știu ce imagini superlative năvălesc în capul lui ca să-i vină de hac acestui catafalc ambulant, dar fapt este că o satisface pe *marchesa* cu brio, smulgîndu-i gemete, suspine și țipete pe care nu le-ai putea spera la o femeie de condiția ei, latină, desigur ba chiar latină caldă, însă aparținînd unei caste unde ceea ce face ea acum se exersează în surdină, fără să-i alertezi pe vecini.

Ea scoate horcăituri ca actrițele-curve din filmele porno, care înregistrează sunetul „după" coitul savant, ca să-l facă mai autentic. E foarte profitabil pentru Maiestatea Sa. Asta-l stimulează. Se mînie de dragoste Sălbatecul, ca întotdeauna în îmbrățișările îmbătătoare. Își dă drumul pînă la fund artistul.

— Ah, te urăsc, seringă bătrînă ! Te face să scoți scîntei, bucălatul meu. Ține, fleoșcăito ! Mai na ! Prinde-o tîrfă, e bună pentru coțăitoarea ta prăfuită ! Îți place, hai, mumie bătrînă ! Nu credeai că mai există o minune ca asta, vrăjitoareo ! Nici turnul din Pisa nu te-ar face să te uzi așa, ce zici, sfrijito ! Ce credeai tu, catastrofă ; Italia ! Italia ! Aici te regulezi franțuzește, scorpie ce ești ! Nu cu un macaronar frizat, sac cu molii ! Nu-s grăbit, mami. Pot să te călăresc pînă cînd o să simți că ai cărbuni aprinși sub fund. Cînd o să mă dau jos de pe moluxa ta, n-o să te mai poți sta decît pe smîntînă înghețată, străbabo !

Japonezii mei au tăcut.

Percep o ușă, care se trîntește. Atunci opresc magnetofonul, scot caseta și mă car pudic înainte de finalul pe care-l bănuiesc triumfal, al acestei piese de înaltă bravură !

APITOLC III

Cîte limbi ţi-am spus că vorbeşte Mathias ? Douăzeci şi opt, nu ? Crezi că mai multe ? În orice caz din lotul ăsta face parte şi japoneza şi, în cazul de faţă, e esenţialul.

Îl privesc la lucru pe tip. E frumos de văzut. Omul în plin efort de gîndire. Ciclul de azot în activitate. Magnetofonul e pus pe birou şi un bloc mare de hîrtie între el şi aparat. Cu un pix Bic în mînă, ascultă cu ochii pe jumătate închişi. Din cînd în cînd deschide ochii ca să noteze ceva : crîmpeie de fraze smîngălite în grabă, atît cît să rememoreze esenţialul. Pe urmă, o să se pună pe treabă pentru descifrarea completă. Dar pentru un prim tempo, i-am cerut să-mi rezume topografia.

— E-n regulă, ascultă.

Nu ştiu dacă textul înregistrat face cît cel ce se rostea în camera Grasului în timpul investigării acesteia clandestine. Strigătele *marchesei,* stanţele lui Béru. E filozof, Mamutul, o să observi. Chiar şi în cele mai grozave prostii ale lui o să găseşti urmele bunului lui simţ congenital. Cunoaşte viaţa, o înţelege, o malaxează o potriveşte pe măsura lui. Posedă poezia slăninei, Bérurier, cea mai subtilă din toate. Iar de voinţa asta înverşunată, ce să mai vorbim ! De modul somptuos în care a asigurat episodul cu bătrîna ! Şi cu toate astea, crede-mă, să călăreşti relicva asta îţi trebuie nerv şi o energie supraomenească. Sculatul e ceva capricios, nu se lasă domesticit.

Mai degrabă dresezi un melc, decît un ştremeleag. Dacă simţurile strîmbă din nas. e practic cu neputinţă să le impui legea ta. Însă el, singurul biped capabil de o asemenea ispravă, îşi bate joc de căderile fizice. Emeritul, îşi constrînge sexul.

Marchiza şi-a primit porţia de sex cu un uriaş tumult nebunesc. Ţipetele ei au alertat servitorimea şi fetele de la sălile spitalului, salahori, băieşi au venit în număr mare să vadă ce se petrece.

Au venit, au vrut şi au fost răpuşi de admiraţie.

Mama marchiză în curs de lichefiere, ruptă în bucăţi pe pat şi Maiestatea Sa supradimensionată alergînd în virtutea inerţiei în venerabila persoană pentru îndeplinirea privilegiată a ultimelor spasme. Apoi, retrăgîndu-se cu socoteala încă impetuoasă şi bîţîindu-se, face faţă populaţiei : Superb, grandios chiar, îndrăznesc să afirm. Făcînd toate privirile să se îndrepte spre membrul în erecţie, rubicond şi înfricoşător. -

Şi, abia tulburat de aceste prezenţe lansînd ca butadă.

— Nici pe asta n-o să pună mîna fritzii.

Cum spunea taică-meu de fiecare dată cînd prînzea la fermă, închizîndu-şi cuţitul rabatabil.

Cu un mers ţeapăn de port-drapel, se duce la baie ca să-şi răcorească repede materialul. Comentînd :

— Dacă nu ne-am ocupa de scumpele noastre băbuţe, am fi nişte criminali. Au şi ele dreptul ca orice muiere, nu credeţi ?

Şi îşi aranjează socoteala la loc cu dificultate fiindcă ea se încăpăţînează în înţepenelile ei biblice, apoi adaugă enervat de tăcerea generală pe care o socotea duşmănoasă.

— Cînd poţi duce la capăt o fleoşcăită în starea asta, vă închipuiţi ce performanţe sunt posibile cu tinerele, aşa cum văd printre voi ?

Babuşca horcăia în pat răvăşită de seism. Era greu să-şi recapete cunoştinţa şi chiar mai greu poziţia verticală şi echilibrul care să-i îngăduie să o păstreze.

El, galant, oferind persoanei ce se clătina mîna abnegaţiei.

— Hai, mamă mare, hai Ramona, s-a terminat, trebuie să te întorci la azilul tău, căprioaro !

Şi cu un gest de super-prelat binecuvîntează răzmeriţa populară, ca un torero salutînd mulţimea.

— Mergeți în pace ![1] recită Viteazul. Pentru azi s-a terminat spectacolul. Alea care vor să-și rețină un loc pentru miine, n-au decît să se prezinte după cafeaua de *morninge* [2] pentru o cîntare mică matinoasă.

Béru *for ever !* spun mereu.

Pentru cei ce au ceva între cele două.

*
* *

Gata.

— Asta e, comisare !

Cobor din nou în vine, redresez aparatul în ultimul moment și aterizez în raza privirii lui Mathias.

Și-a oprit magnetofonul.

— Cum e ?

— Bizar, straniu, stupefiant !

— Gradația e bună, îl complimentez eu. Și mai departe ?

Roșcatul își consultă notițele.

— Practic, n-a fost vorba decît de greutate.

— De ce greutate ?

— De greutatea fiecăruia dintre cei doi. Fata a făcut o grămadă de calcule.

— De ce fel ?

Își citește notele parțial și clatină din cap.

— La prima vedere, chestia pare mai degrabă absurdă, răspunde el. Cei doi japonezi ai voștri cîntăresc 124,600 unul și 127,300 celălalt, după ce au băut pe stomacul gol cîte doi litri de apă fiecare dintr-o înghițitură.

— E o poveste smintită, îl întrerup.

— V-am spus-o, domnule comisar. Fata le-a zis că directivele sunt următoarele : trebuie să aibă împreună greutatea de 255 kilograme după ce și-au băut apa.

— Interesant, deși nu pricep nimic.

— Stați puțin, mai e ceva și mai nebunesc. Au sarcina să se antreneze să urineze împreună, astfel încît să elimine simultan circa 3 kilograme de urină.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil, în original *Alaise en pet* înseamnă într-o traducere foarte liberă cîrpă în pîrț și se pronunță la fel ca *Allez en paix*, mergeți în pace (n. tr.)

[2] Corect . *morning*-dimineața (n.tr.)

Ochii mei trebuie să semene cu aceia ai unui cotoi care face caca pe jăratec și căruia i-a sărit o scînteie aprinsă pe fudulii.

— Ești sigur că pricepi japoneza, fiule ? mă neliniștesc.

Nu roșește, dar strînge din buze, iar privirea pentru o clipă îi devine acuzatoare.

Înțelegînd că l-am jignit, mă grăbesc să-l bat pe umăr.

— Te tachinez, Mathias. Știința ta n-a dat greș niciodată. Și cum o să izbutească monștrii mei să elimine trei litri de urină amîndoi fără întrerupere ?

— Cu o doză mare de diuretic și cu o retenție de cel puțin două ore.

— Adică fiecare își înghite cei doi litri de apă, pe urmă ia o pastilă sau două de Moduretic, după care se abțin să se pișe două ore pînă să deschidă vanele ?

— Exact.

— Asta-i ordinul cel mai extraordinar pe care l-am auzit vreodată în decursul pioasei mele vieți, față de care cea a părintelui Foucauld pare o blenoragie rău tratată ,zic.

— Fata a insistat de mai multe ori asupra necesității imperioase de a ajunge la cele 255 kilograme și de a elimina 3 kilograme sub formă de urină.

— Altceva ?

— Da, a mai fost vorba de greutatea echipamentului. Se compune dintr-un slip, un pantalon de pînză și sandale din plastic. Totul trebuie să cîntărească un kilogram, care va fi inclus în totalul de 255. Fata a adăugat că sandalele ar permite, dacă e cazul, să se corecteze o micțiune aflată cu cîteva sute de grame sub 3 kilograme. Atunci ar trebui să le scoată una după alta, respectînd un interval de zece secunde. Dar o să fac o transcriere mai precisă a acestei înregistrări, domnule comisar, și o să vă trimit o copie în cel mai scurt termen.

Se exprimă ca un fabricant de piese disparate de falsuri artificiale telescopice, Mathias. „În cel mai scurt termen" miroase frumos scrisoarea lui de afaceri !

Ușa se deschide de perete și inspectorul Blanc apare impecabil într-un costum prince-de-Galles în tonuri violet și bleu. Cămașă violetă, cravată tricotată stacojie. E proaspăt frezat, parfumat cu loțiunea „Fulg de Lună" de la Canal și mestecă o tulpină de trandafir. E zăpăcitor,

colegul meu negrotei ! Parcă e Sidney Poitier în *Ghici cine vine la halit ?*

Cele douăsprezece stilouri reclamă sunt la paradă în buzunarul superior al hainei, ca o cartuşieră căzăcească.

— Salut, tipilor, zice. Ce mai puneţi la cale ? Sunteţi şucăriţi amîndoi !

Refăcut pe deplin de pe urma gravei sale indispoziţii pricinuite de şaisprezece centimetri de lamă de cuţit suedez în regiunea inimii [1], Jérémie e un fel de imn la adresa vieţii.

Zîmbetul lui e parcă marginea unei case de munte în toiul iernii : sunt cel puţin treizeci de centimetri de zăpadă între buzele lui groase.

— Ia zi, îi spun, te îmbraci la Epsom în timpul convalescenţei ! Unde ai găsit costumul ăsta atît de britiş ? Semeni cu prinţul Charles după ce a făcut o baie în cerneală chinezească !

— M-aş fi mirat ca, la întoarcere, să nu-mi trînteşti una dintre aluziile tale rasiste, bătrîne, suspină domnul Blanc. Cînd nu semeni, cu voi, ca un căcat de lăptar, te poţi aştepta de la bun început din partea voastră la batjocura cizelat-cretină !

Mă apropii de el, îl iau pe după umeri şi-l îmbrăţişez.

— Bine ai venit la cuib, ofticosule. Ia zi, nu numai că te-au reparat, dar te-au făcut ca nou la spital !

— Cînd lucrezi pe material nobil, opera de artă se naşte mai lesne, mă asigură el cu modestie.

— Ramadé e bine ?

— Ca o regină !

— Şi creşa ta ?

— În plină dezvoltare.

Mă amuz.

— Într-o zi o să organizez un bal la care o să-i invit pe toţi puştii voştri ai lui Mathias şi ai tăi, n-o să fie trist deloc. Dar n-o să fac asta acasă, nefiind asigurat contra pagubelor produse grădinilor zoologice !

Jérémie se întoarce spre roşcat.

— Aluzie voalată la copiii mei care, pentru dom' comisar al tău, seamănă cu nişte maimuţe.

---

[1]. Dacă nu eşti atît de timpit cum mă tem, cară-te să cumperi *Coliba unchiului Tom* ; o grămadă de oameni au murit fiindcă nu au citit-o !

— Ei hai, doar n-o să degenereze discuţia, specie de primat ce eşti ! îi arunc.

— De acord, numai că vă previn, zice grav Jérémie, că nu sunt dispus să las să mi se găurească pielea sub culorile poliţiei, ca să încasez pe urmă măgării pe seama rasei mele, că de nu, las totul baltă şi mă urc iarăşi în cocotierul meu din vîrful căruia o să mă piş pe moaca voastră.

— Ai halit din nou carne de leu, rînjesc eu, modestele noastre fripturi nu te mai satură ?

Aici e gata să explodeze, dar o bombă nu-i lasă timp.

Ce bubuitură ! Ce hărmălaie !

Unda de şoc face să ni se urce testiculele în gît. Urmează o tăcere scurtă, dar atît de intensă încît pare să se prelungească dincolo de infinit. O tăcere cosmică, integrală. Cînd un astronaut face o ieşire din capsula Cutare, dacă nu trage un pîrţ trebuie să guste această absenţă riguroasă a sunetelor.

Apoi e un tumult. Zgomotul groazei. Ţipete de suferinţă, chemări înebunite.

Dăm năvală.

O parte a clădirii este în pom. În mijloc e un crater mare ca gaura din fundul lui Henric III. La stînga coliviei ascensorului e pauză. Se văd birourile cu ziduri sparte, inspectori însîngeraţi înăuntru, împietriţi în atitudinile lor de moment. Biroul brigadierului Poilala, o mobilă foarte modestă, e spintecat în două deasupra capetelor noastre, iar Poilala idem, o bucată din el (cea de sus) atîrnă deasupra hăului, agăţată de barele răsucite ale balustradei. E groaznic de privit. Nu-l mai văzusem niciodată cu capul descoperit pe bravul brigadier, bănuiam că e chel sub chipiul lui, dar chiar într-atîta, eram departe de a bănui. Are o coroană de păr şaten-roşcat-grizonat şi un ou de struţ cu coaja netedă ca pergamentul şi atît de ţuguiat, încît îţi închipui cu greu cum ar fi încăput creierul în strîmtoarea asta şi că moartea odată survenită devine evident că a fost brigadier planton bravul de el.

Dragul de Poilala ! Într-o străfulgerare îmi închipui ceremonia de prezentare a armelor în curtea Prefecturii de Poliţie, sicriul lui înfăşurat în tricolor cu umilul chipiu pus deasupra pentru ca o-lucruri-fără-viaţă-aveţi-aşadar-suflet, iar marele Chirac atît de simpatic cu moaca

lui de ştiucă de lux rostind orologiul funebru al defunctului, cum că bărbat de elită, Poilala, cu o carieră strălucită, devotat pînă la moarte a oferit Franţei cît se poate de bunăvoie sărmana-i viaţă de tîmpit. Iar Franţa, care nu-i chiar atît de împutită pe cît s-ar crede, s-a prins şi o să-i arate o recunoştinţă de trei metri lungime pe unu patruzeci lăţime, pentru servicii aduse nataţiei ! Toate astea de la mica sa tribună asemănătoare unei pişători de un loc, dragul de el ! În fiecare dimineaţă, pe timpul ăsta de mort : orologiu funebru. Chiar cînd teroriştii fac relaş, o să funebreze în alb tipul, ca să nu-şi piardă vocea. Iar mititelul de la Elysée încuviinţează sus şi tare : „Şi eu, şi eu " telegrafiază. Asta a devenit maniera lui de a guverna, cu paşi mărunţi. Şi eu. A ajuns aprobaţionist. Ce mai, a străbătut tot parcursul.

Eu, spontan, vizionez toate astea şi ascult, privind cum atîrnă corpul sfîrtecat al sărmanului băiat de treabă. Era atît de drăguţ, slujba era slujbă la el, obtuz, devotat înapoia mustăţii lui groase pe care îi plăcea să o mîngîie, cum făcea Badinguet în timp ce la Sedan şi în împrejurimi bubuia în draci !

Lumea se iţeşte de peste tot. Se întreabă : „Ce-i ? Cine a făcut asta ?"

Moacele sunţ palide. O bombă să explodeze în Casa Curcanilor, de aşa ceva nu ne temeam. Avem o adevărată şi intensă poftă să ne taxăm de dobitoci cu toţii !

Mă avînt pe scară. Lipsesc ultimele trei trepte care au căzut pe picioarele ofiţerului de poliţie Manivel, cu două etaje mai jos, ceea ce îl face să ţipe ca din gură de şarpe, sărăcuţul. În ciuda lipsei treptelor, mă reped mai sus. Cealaltă jumătate a lui Poilala e aşezată pe scaunul lui plantonesc din lemn lustruit şi tapiţat cu piele veritabilă. Pute atît de grozav încît îţi vine să-ţi astupi orificiile cu ceară de sigilii. Un corp deschis — nu există nimic mai rău ca asta pentru infecţii. Nu lăsaţi niciodată un corp deschis ! Vă recomand. Contrar uşii, nu-i făcut să fie *deschis* sau închis, ci să fie închis pentru totdeauna ! Ei, drăcie ! Ce noroc avem noi toţi că trambalăm porcăria asta în noi, fără să ne incomodăm prea mult aproapele. Uşoară treabă, nu ? Doar uneori dai un eşantion pe sus sau pe jos cu blestematele noastre supape. Colegii se încruntă, strîmbă din nas. Sunt efluvii care ies şi prin porii pielii. Asta îl declasează pe individ. Acestea fiind

zise, ne silim să rămînem închiși, noi oamenii. Că de nu groapa de budă, groapă comună, se duce dracului!

Peretele care desparte antecamera de biroul directorului s-a năruit și printr-o spărtură căscată îl ginesc pe Achille în toată regalitatea lui, stînd în frumosul și pivotantul lui fotoliu, înaintea picioarelor larg desfăcute ale domnișoarei Zouzou. Era ocupat să-i picnicheze comoara acestei făpturi fermecătoare în momentul exploziei. Asta e marele viciu de vîrsta a treia al lui Achille: degustarea la domiciliu. E un gastronom de multă vreme. Cu șervetul brodat cu inițiala lui prins deasupra cravatei, își halește partenera, în timp ce pune la încălzit niște Wagner la picup ca să-i acopere gemetele.

Și aici trebuie să-ți spun că întîmplarea a fost neplăcută și nocivă, că dulcea aleasă și-a adjudecat zece kilograme de cărămidă pe moacă în timp ce bătrînul îi practica suava tiroleză cu mustăți. Poate că tipa nu e moartă, dar are o rană urîtă de bilă; cavalerul ei zadarnic își solicită cei șaptesprezece mușchi striați excitați de marele hipoglos, care-i pune în funcțiune gura. domnișoara neînsuflețită nu-i în stare să-i drămuiască roua dimineții în starea asta!

Într-o clipă mă prind că riscă să fie nasol pentru rangul lui înalt dacă-l descoperă în atitudinea asta atît de puțin conformă cu ideea pe care Achille al meu și-o face despre funcția lui. Și dau buzna. O iau pe donșoară în brațe, o întind delicat pe covor, îi vîr un bloc notes într-o mînă, un creion în alta, apoi îi trag în jos fusta plisată. Smulg șervetul de la gîtul valorosului meu șef.

— Curaj, patroane! E un atentat cu bombe.

E năucit cu totul, sărmanul bătrîn. Limba continuă să i se zbată ca pentru o linsoare nebunească în gol. Mouiinex! Poți să bați maioneza în ritmul dezlănțuit în care trepidează.

Îi cîrpesc o palmă să-l fac să-și revină. Dar el, pierdut cu totul ridică brațul să se apere, ca un puțoi și plînge.

— Nu, tati, nu, tati! N-am făcut eu!

Ți-l închipui pe Napoleon la Waterloo, făcînd în pantaloni cînd l-a văzut pe Blaücher că vine în goană!

— Vino-ți în fire! mă enervez. Ce-i cu mămăliga asta care zice că-i directorul nostru! Ascultă-mă. Cînd bomba a explodat tocmai îi dictai o scrisoare unei noi secretare

care dădea probă. Izbuteşti să pricepi asta cu tăriţele care-ţi ţin loc de creier ?

El aprobă.

— Da, da, curier ! Face ! Curierul de Lyon ! Dubosq, Lesurques !

— Nu eşti rănit ? mă îngrijorez deodată înaintea acestor divagaţii divagante.

— Pipi ! spune pe un ton plîngăcios.

— Vino, Gigele, mă. înduioşez, hai, bebeluşul meu roz, tăticul Tonio o să te ducă la toaletă. Poţi să-ţi scoţi păsărica singur, comoara mea ?

— Pipi ! repetă el.

Îi trag fotoliul şi constat două lucruri : a şi făcut în pantaloni, ăsta e primul ; iar al doilea e adorabilul slip negru, mic, cu dantelă al domnişoarei Zouzou, pus pe birou. Colegii vin în ajutor. Presto, înşfac minunatul trofeu şi-l strecor în buzunarul de sus al hainei. Copoii sunt răi, fie. O să fie şucăr în colivie. O bombă în plin în Casa sticleţilor ! De cînd există sticleţii nu s-a văzut aşa ceva. E cea mai grozavă provocare. Un sacrilegiu ! Dacă pun mîna pe glumeţ o să-i smulg petalele ca unei margarete. O să facă din el o ciosvîrstă. N-o să mai aibă păr, dinţi, urechi, ochi, testicole, braţe, nici picioare. Doar capul pentru ca legistul să poată certifica faptul că a murit perfect sănătos ca *Herr* Baader şi amicii lui.

— Sunteţi rănit, domnule director ? se îngrijorează ei.

Răspund eu în locul viteazului :

— Traumatism cranian. A încasat nişte pietroaie pe ceafă, îl scot de aici ; ocupaţi-vă de secretara lui. Tocmai îi dicta o scrisoare.

Toată lumea se agită. Domnul Blanc care face parte dintre benevoli, vine să mă ajute să-l îmbarc pe Tăticul pînă la etajul inferior. Acolo unde o să apară în curînd infirmierii cu materialele lor de camping.

— Făcea corespondenţa, cu cerneală simpatică, secretara,îmi spunea Jérémie. N-a scris nimic în bloc notes şi trebuie să-ţi mai spun că ţinea creionul invers. Am observat pînă acum că, în civilizaţia voastră de bastarzi, secretarele care nu poartă chiloţi sunt mai puţin productive decît celelalte.

*
* *

Ei bine, sincer să fiu, lucrurile se petrec întocmai ca în viziunea mea fulgerătoare...

Poilala într-un sicriu frumos, pe care n-ar fi avut niciodată posibilitatea să şi-l plătească dacă ar fi murit, ca toată lumea, de un cancer la intestin. Masiv, grozav de ornamentat, cu mînere uriaşe de argint. Drapelul tricolor pe ambele tronsoane. Chipiu împodobit cu un galon nou : a fost avansat brigadier şef post-mortem. Pe o perniţă de mătase, Legiunea de onoare, proaspătă. În rîndul întîi, văduva sau sora lui, nu se ştie prea bine, deghizată în Belphegor. Fiul lui, jandarm în Puy-de-Dôme, în uniforma de ceremonie şi nora însărcinată. Plus cei doi nepoţi înveşmîntaţi în stil Contesa de Ségur pentru împrejurarea patetică.

Marea Ştiucă cu ochelari vorbeşte. Ton înalt şi sec. Cum că Franţa n-o să permită ca o crimă ca asta să rămînă nepedepsită.

Stai numai să-i înhăţăm pe ăştia care pun bombe şi să vezi ce-o să păţească. Aha, vasăzică, vin să sfideze poliţia de elită chiar la ea acasă. În regulă, înregistrează, ia act, ia notă. Dar să cedăm — sula ! Să reflectăm, asta da ! Voinţă de fier ! O să încordăm energiile ca nişte cerbi, tu-i maica mă-sii !! „Eroismul tău, brigadier-şef Poilala, care te-a-dus la jertfa supremă o să ne rămînă în amintire pînă după informaţiile de la ora treisprezece !"

E sobru, arzător. Ca un carnivor, care îşi înfulecă porţia de carne. Tăieturi de foarfeci mandibulare. Verb tranşant. Şef, ce mai vorbă !

Toată lumea e galvanizată. O lumină strălucitoare de toamnă aureşte această scenă de calitate. Premierul vorbeşte despre curajul exemplar, curajul impetuos, deplina abnegaţie a directorului nostru, lovit la postul lui de comandă şi care a ştiut să facă faţă apocalipsului dezlănţuit deodată. Impecabil pe duneta lui. Fără să se clintească, în timp ce secretara lui Gisèle, pardon, zăcea fracturată la picioarele lui. Îl salută pe acest bărbat de

[1] Joc de cuvinte : bander înseamnă a încorda, dar şi a fi în erecţie Bander comme un cerf — a încerca o puternică dorinţă. (n. tr.)

litru, pardon de elită, care e un model pentru oamenii săi.

Lacrimi se ivesc cam peste tot pe feţele aspre. Profit de ocazie ca să scot din buzunar adorabilul slip al nefericitei Zouzou şi să-mi tamponez nasul. Miroase minunat a sex proaspăt şi bine întreţinut.

Pinuche, într-o poziţie de drepţi oscilantă, plînge cu lacrimi fierbinţi. Îi pun mîna pe umeri.

— Ei hai, César, trebuie să mergem mai departe...

— E greşeala mea, bîigui el. Toate sunt din vina mea, n-am avut discernămînt.

— Cum adică ?

— Cu ăla care a pus bomba : chiar eu i-am indicat etajul Bătrînului şi biroul sărmanului Poilala.

— L-ai văzut ?

— Da, un tip tînăr, măsliniu, cu o bluză albastră şi o şapcă de funcţionar al Poştei. Mi-a spus că are un pachet pentru director.

— Ce nenorocire, oftez... Ce nenorocire...

Aşa sunt, fraţilor, vremurile noastre putrede, în care a ucide a ajuns o misiune a cărei reuşită e *revendicată*. Să revendicăm haosul ! Să revendici măcelul orb şi fără nici o slavă, fiindcă e săvîrşit pe ascuns : nevăzut, neprins ! Ce grozavă ruşine omenească şi cum trebuie Dumnezeu (al meu, al tău, al lor) să-şi muşte degetele fiindcă ne-a creat, oameni de nimic ce suntem, lamentabili germeni de spermă rău interpretată.

Primul ministru şi-a terminat orologiul şi galvanizarea şi se apropie de familia Poilala ca s-o condoleze manual. Apoi se duce la Bătrîn care e într-un fotoliu în mijlocul curţii de onoare fiindcă picioarele nu prea îl mai duc de cînd cu traumatismul.

— Încă o dată cele mai ilustre complemente de complimente pentru bravura dumneavoastră bravisimă, domnule director, face Premierul întinzîndu-i mîna lui Achille.

Şi atunci ştii ceva ?

N-o să-ţi crezi ochilor.

O chestie mică roz iese din proteza Bătrînului. Mai întîi, crezi că e vîrful limbii. Eu mă tem că face iarăşi exerciţiul A al păsăricii cîntate. Dar nu : chestia roz iese tot mai mult, se măreşte, se preface într-o bilă stră-

lucitoare ca o burtă la soare. E un balon mare de gumă de mestecat care, cînd obezitatea îi ajunge la maximum crapă cu un singur poc

— Exact ! Eu... hm... v-o spun direct, bîiguie Primul sinistru zăpăcit.

Astfel se sfîrșește destinul lui Poilala, brigadier-șef, mort în biroul de onoare.

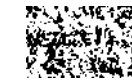

PITOLCA IV

Organul îndoliat al Grasului :

— Știi ce am aflat, Sana ? Poilala a murit !

— Mulțumesc pentru știre, îi răspund, dar eram acolo.

Deodată, îmi cere el un supliment de informații. Mărinimos cînd e vorba să urinez împotriva vîntului, i le dau.

— Va să zică, bătrînul e zdruncinat ? rezumă el.

— E o cîrpă.

— De cîtva timp nu era prea proaspăt, crezi că o să-și poată relua activitatea ?

— Are resurse ; de altfel mi-a venit o idee pe care o s-o testez pe el.

— Ia zi !

— Secret profesional.

— Marș la dracu !

— Imposibil : a mărșălui nu e verb pronominal.

— Verb pronominal ești tu, tîmpitule !

După ce rostește aceste sărmane insulte începe să tușească pentru a găsi altele, însă tot ce găsește e un scuipat care se descarcă în încăperea din care îmi telefonează.

— Dar cu japonezii tăi, merge ? Tot mai adună slănină ?

Amicul își uită supărarea și izbucnește în rîs.

— Am operat cum mi-ai cerut, artistic : am dereglat toate cîntarele stabilimentului noaptea trecută, în timp

ce infirmiera de servis se ducea să se spele în urma loviturii de ştremeleag pe care i-am dat-o.

— Nu ţi-am cerut să le dereglezi, ci să le faci să arate mai puţin.

— Două kile mai puţin fiecare, recită Mastodontul, asta nu se cheamă a deregla, nu-i aşa ? Azi dimineaţă cînd m-am dus la cîntar, infirmiela m-a complimentat că m-am aschimodizat : „Vedeţi că dacă perseveraţi, izbutiţi", gîngurea infanta. Da' celor doi Buddha, dimpotrivă, nu le convenea. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, eram şi eu acolo cînd au escaladat bascula. Cînd s-au văzut în pierdere de viteză, li s-a părut nasol. Să-i fi auzit sporovăind ! Iar eu fără să pierd o clipă, în timp ce ei se ciorovăiau, am dat fuga în camera lor unde au un cîntar particular pentru teste. Rapid, l-am reglat la ora celorlalte.

— Bravo ! Cred că o să înfulece dublu ca să acopere deficitul ; atunci o să depăşească greutatea prevăzută.

— Ai înţeles ce rost are şmecheria asta ?

— Încă nu, dar într-o zi o să aflăm, Grasule.

— Da de la tipul care i-a pus bomba Bătrînului, ai vreun indiciu ?

— Nu sunt eu însărcinat cu ancheta.

— Trebe să fii însărcinat cu ancheta ca să te iei după un tip care ne ia drept idioţi. Te schimbi, Sana. N-aş vrea să te alarmez, dar te schimbi, amice.

Scoate un oftat uriaş dojenitor şi închide receptorul.

Îl imit. Maria îmi aduce cacaua. S-o vezi dînd din fund pe pretenţioasa asta. De cînd am regulat-o într-o seară fără lună în timp ce mă chinuia splenul, se socoteşte o superstar hollywoodiană din epoca filmului mut. Ochi daţi peste cap, gene palpitante, suspine tăcute, care fac să i se urce sînii la etajul superior, toate sunt atît de nostime, de parcă ţi-ai vîrî un cîrnat în fund. Iberica noastră ar vrea să ia din nou contact cu socoteala, însă îmi spun : prudenţă, prudenţă ! Las pînzele de paianjen să-i refacă virginitatea. Legăturile ancilare sfîrşesc întotdeauna rău . prin scrisori anonime pline de greşeli de ortografie, sau cu şoricioaică în ciorbă. Trebuie să ai grijă ! Cînd îşi rostogoleşte fesele prin faţa mea ca o caravelă în furtună, mă prefac că nu pricep. E amnezic Antonio. Aluziile nu le' pricep. Opun firea mea de înger

acestei drăcoaice (dovedindu-mă prin asta destul de drac !)

Ea pune tava pe masa încărcată de smîngălelile mele în curs. De obicei, maică-mea îmi aduce sus micul dejun, n-ar lăsa nimănui grija asta.

— Maică-mea nu-i aici ? mă neliniștesc eu.

— Avut întîlnire la școală pentru micuț Antonio, care nu cuminte.

Ia te uită, draga mea bătrînă mi-a ascuns asta ca să nu-l șifonez pe adoptatul nostru. Ăsta e un tip ; uneori mă întreb dacă nu cumva ereditatea îl chinuie. E fiu de bandiți, asta lasă niște gene împuțite în corp, e fatal. Va trebui să studiez cazul.

— Pe urmă, domna face piața, adăugă Maria agitîndu-și pubisul prin rochie.

Ea precizează prin informația asta că suntem singuri în casă și că pot liniștit să-i dau una de douăzeci și cinci de centimetri în convertizorul de simțuri.

— Bine, mulțumesc Maria, trebuie să mă grăbesc, am o întîlnire importantă cu directorul meu.

Își tîrăște dezamăgirea istovită pînă la palier. Își lasă îndelung privirea plină de reproș să intre pe sub ușa întredeschisă cu riscul de a o strivi acolo. Dar eu enervat, sălbatec în felul meu, pun în funcțiune radioul și nu mă mai ocup de ea.

* * *

O oră mai tîrziu, îmbrăcat ca un Făt-Frumos, mă duc la Neuilly, la Achille. Bătrînul lui valet britanic îmi deschide. O moacă de slujbaș de pompe funebre căruia i-a murit nevasta, devenind astfel propriul său client.

— Cum se simte domnul în dimineața asta ?

— La fel, Sir.

— E gata ?

— Tocmai terminam să-i pun haina.

— Atunci, la drum. Cînd ajungeți la Poliție, intrați prin spate și condu-l pînă la biroul lui. Să fii atent la scări : s-au înlocuit treptele lipsă cu altele de lemn pînă cînd o să le refacă.

— O să fiu atent, Sir.

— Vă aștept acolo.

În mașina mea Maserati se află Mélanie, o încîntătoare făptură căreia îi încredințez stările mele de suflet în unele seri. E o puștoaică încîntătoare, care l-a citit pe Maupassant și s-a instalat într-un apartament la mezanin în cartierul Saint-Lazare. Aici primește cîțiva privilegiați cărora le împarte numere de ordine. Sunt cinci sau șase, conducători de întreprinderi, comercianți din provincie, plus un academician care îi face vizite și-i asigură confortul material. Academicianul e cel mai puțin generos, dar îl păstrează pentru firmă, cerîndu-i chiar să o reguleze păstrînd pe cap pălăria bicorn a uniformei. E un caracter fata. Eu sunt catalogat printre amanții de suflet, mai precis al colegilor de pat. O invit la restaurant și-i fac felul după cc o aduc *at home*. Toate astea fără prefăcătorie. Îți spun că e ca în Maupassant. Există astfel niște chestii plăcute care supraviețuiesc din timpurile trecute.

Ajunși la Poliție, o conduc pînă la biroul lui Achille. E impresionată de parcă i-aș fi pus cătușele. Confrații mei îmi fac cu ochiul fiindcă puștoaica arată al dracului de bine cu bluza ei Chanel grej, cu guler de catifea.

O rog să se așeze în fotoliul Bătrînului. Au pus scînduri ca să astupe spărtura lată pricinuită de bombă, însă nu este suficient pentru a izola complet încăperea. Nu are importanță, o să lucrăm așa.

La puțin timp după aceea, iată-l pe Achille, care se arata agățat la brațul servitorului său mut. Marele zaharisit ! Are o înfățișare cu totul veștejită, directorul. Comoția l-a expediat în copilărie pe veneratul meu șef.

Nu-mi mai aduc aminte de numele servitorului lui. Dar întrucît majoritatea servitorilor britanici se numesc în cărți Barnett, îi spun :

— Fii drăguț, așteaptă-ne pe coridor, Barnett !

Și fiindcă iese fără să protesteze, poate că-l cheamă chiar Barnett, nu ? Mélanie s-a ridicat cînd a intrat Bătrînul. A schițat o reverență de fetiță model, dar în fața apariției tipului (apatia vine mîncînd, [1] vezi că e adevărat !) se păstrează pentru sine.

Îl pilotez pe Achille pînă la postul lui de comandă, îl pun să se așeze. Și mă ascultă fără să crîcnească.

[1] Joc de cuvinte : *L'appetit vient en mangeant*, pofta vine mîncînd și *L'apathie vient en mangeant* se rostsec destul de asemănător. (nr.tr.)

— E rîndul tău, draga mea, îi spun lui Mélanie.

Are o mimică zăpăcită.

— Mă jenez...

— Nu-i nevoie...

— E complet sonat, nu mi-ai spus că e chiar așa...

Încep să mă șucăresc.

— Ascultă, fătuco, ne-am adunat ca să facem o experiență, așa că o s-o încercăm. Fac apel la mila ta creștinească.

E-n regulă, cum îi zic vorbirea asta, își suflecă fusta, își scoase chiloțelul fin (negru cu danteluță). Are simțul datoriei, mica mea fandosită. Apoi se instalează pe birou cu fața la Achille, cu picioarele pe brațele fotoliului lui.

Pudic, mă retrag în fundul încăperii ca să mă izolez la maximum, continuînd să supervizez operațiunile.

— Poftă bună, domnule director ! Îi spun simplu.

Ca să-l excit, înțelegi ?

La început nu se întîmplă nimic. Pare a fi undeva departe, sub hipnoză Achille al meu. Ca o rață care a găsit un cuțit și-i examinează fără să-și pună întrebări.

— Ar trebui să-l exciți puțin, ei drăcie ! Îi arunc colaboratoarei mele. Nu ești în vitrina unei măcelării, fetițo ! Ești vestită că oferi voluptăți rare, nu ? Dă-ți interes, gîngurește, ce dracu ! Cînd îți escaladez versantul nordic, cinți o adevărată melopee, așa că arată-i tot ce știi !

Mormăie nu știu ce abia auzit și ghicesc că nu-i ceva drăguț la adresa mea. Niște chestii neclare cum că o plictisesc cu tîmpeniile mele. De parcă acest vechi bronz roman avea să iasă din necaz doar văzîndu-i gingașa păsărică, Eu încerc terapia de masă aici, sau ce naiba !

Conștiința nefiindu-i plecată în vacanță, iat-o că își începe manejul vrăjit. Curte frenetică, gemete la înaltă tensiune. Zvîrcoliri de incitație. Mare artă. Care te lasă visător cînd ai și tu partea ta. Fiindcă, în fine, cine îți dovedește că nu se preface și cu tine, de vreme ce dă atît de desăvîrșit iluzia plăcerii, Minunata ?

Dar circul ei desfrînat îmi umflă pînzele pînă peste poate. Sunt gata să mă avînt în larg, prieteni !

S-o fi prefăcut de-a binelea în marmură sau ce-o fi cu el, sărmanul Achille ? Marmorean a fost întotdeauna, dar nu cumva s-o fi mineralizat sub efectul bombei ? Apoi apare *The miracle* (în engleză : miracolul). Bătrînul face un fel de gest plictisit, parcă pentru a alunga o muscă de rahat, venită să recolteze de pe țeasta lui. Fața lui plon-

jează spre deliciile ce-i sunt atît de generos oferite și se așterne pe treabă șmecherul, cu o lăcomie de lup.

Foarte repede se aude că Mélanie nu se mai preface. Că gemetele ei sunt adevărate. Acum au un sunet de cristal. Trebuie să spun că Bătrînul o lucrează ca un maestru. Pe el poți să-l consideri medaliat cu aurul olimpic al păsăricii. Ce tehnică ! Acum fata nu se mai pune problema să se stăpînească. E plecarea spre orizonturi depărtate. Rămas bun realităților jósnice. Acum cîntă cît o ține gura „Cer albastru de azur vin acum la tine". Că e hărmălaie de bătălie în clădire, asta-i fatal. Achille nu mai e insonorizat deocamdată, cu o simplă palisadă de scînduri ca să-l izoleze, Lumea vine în grabă de peste tot : de sus, de jos, de la stînga și de la dreapta ! E chiar și spălătorul de geamuri, care acționează cu toată viteza manivela scheli ca să vină să se uite pe geamul care dă spre chei.

Se aud șușoteli și rîsete. Deosebesc vocea graseiată a comisarului Baudoli care explică celor ce vin :

— E bătrînul care halește o tipă ! S-a făcut bine !

Și toată ceata asta de sticleți rostește cu voce joasă „Hip y pipe hurra [1]" Grozav de emoționant. Mai rău decît o paradă de afront a trupelor.

Mélanie a ajuns cu totul la punctul de fuziune. Aici se eliberează ultima treaptă a rachetei. Tipa lansează un alexandrin superb. Zice așa : Vvvvvvuuiiiiiii.[2]

Bătrînul, deși ea și-a terminat croaziera, continuă în virtutea inerției ca un curățitor de tranșee. Vede în mare. Dă mărunt cu grapa. Mélanie e silită să-i tragă bila înapoi. atît de tare depășește măsura. A nu se depăși doza prescrisă, altfel crăpi. Sunt un instrument ușor damele astea. Trebuie să fii lutier ca să le minuiești.

Achile se lasă pe spate mulțumit. uluit. Atunci mă zăreste.

— Aici erai, micuțule ? Nu cumva ai ajuns să tragi cu ochiul ? Asta nu-i prea frumos, afară de cazul cînd jocul merită osteneala, firește.

— O merită, patroane ! spun exultînd. Și încă cum.

Mulțumit își scoase batista și își tamponează fața udă de toate sudorile : [3]

[1] Joc de cuvinte : *pipe* înseamnă felațiune (n.tr.)

[2] Poți număra sunt toate picioarele. În orice caz al ei aste

[3] Notă pentru pudibonzii indignați : e inutil să-mi scrie, nu citesc scrisori decît pe cele ale doamnei de Sévigné.

— Spune-mi, Antoine, în timp ce... hm... discutam cu această tînără încîntătoare, am auzit un zgomot formidabil ; nu-i nimic supărător, sper ?

Mă apropii, în timp ce Mélanie își pune slipul.

— Va trebui să discutăm, domnule director, Ne poți lăsa, Mélanie, prestația ta a fost de neuitat.

Pus în temă și după ce a aflat episoadele care-i lipseau din pricina traumatismului, Bătrînul se ridică și-mi deschise larg brațele de moară de vînt.

— La inima mea. San-Antonio ! declamă. La inima mea, imediat !

Mă duc fără întîrziere la întîlnirea asta și mă strînge cu putere fremătîndu-mi ceafa, chiar dîndu-mi pe obraji sărutări de care m-aș lipsi bucuros pînă la viitoarea lui toaletă bucală.

— Mulțumesc micuțul meu, copilul meu, discipolul meu. Mulțumesc, m-ai salvat. Trebuie să cunoști ca dumneata, în profunzime firea omenească, pentru a încerca o asemenea experiență. Îți sunt recunoscător pentru totdeauna. Pentru totdeauna, mă auzi Antoine ? Ce vrei să fac ca să-ți exprim recunoștința mea ? Ai vrea să te înfiez ?

— Mi-ar face plăcere patroane, dar din fericire o mai am pe maică-mea.

— E adevărat. Dumnezeu să ți-o țină vreme îndelungată. Însă o să găsim altceva. Stai puțin... Asta e, am găsit!

Începînd din clipa asta o să te tutuiesc. Ești de acord, cocoșelul meu roz ?

— În ce privește tutuitul, desigur, domnule director. Dar cocoșelul roz o să fie exclusiv în intimitate, dacă vreți, asta ar putea crea confuzii.

— Facem tîrgul, iepurașul meu albastru !

Și aici, interfonul general (nu funcționează în biroul Bătrînului, însă din pricina spărturii se aude) mă anunță că inspectorul Blanc vrea să mă vadă de urgență...

— Vă părăsesc, patroane, cu îngăduința dumneavoastră, firește.

— Du-te copilul meu, du-te heruvimul meu, zboară la munca ta, eu o să-l găsesc pe ucigașul dragului nostru Poilala ; căci aceasta e misiunea mea de acum înainte. Totuși, înainte de a pleca, lasă-mi telefonul gingașei făp-

turi care a ştiut atît de bine să mă smulgă din apatie. N-aş vrea să risc să am sechele, iar tratamentul ei îmi pare miraculos.

* * *

E mai excitat ca un cîine în căduri, negroteiul ! Zărindu-mă, se repede la mine ca un portărel asupra unei sărmane văduve, care nu îşi mai poate plăti ratele maşinii de spălat.

— Eşti enervant, bătrîne ! De dimineaţă te caut !

— Drept care m-ai găsit. Aşadar totul e bine cînd se termină cu bine ! De ce nerăbdarea asta să mă vezi, domnule Blanc ?

— Deunăzi, după explozie, am petrecut seara cu Mathias. Era năucit de povestea ta cu japonezii care se îngraşe şi trebuie să se pişe trei litri deodată.

— Avea şi de ce.

— Am întors problema pe toate părţile o parte a nopţii şi în zilele care au urmat.

— Bravo pentru conştiinţa şi încăpăţînarea ta profesionale. Fiinţele de elită aşa ca tine asigură strălucirea unei naţiuni.

Se binoclează la mine ca să se asigure că nu fac băşcălie de el. Gravitatea mea îl face să fie nehotărît. Nu ştie pînă unde poate merge seriozitatea mea cînd fac bancuri. Cînd se îndoieşte de ceva, face precum conducătorii de caravane din ţara lui : trece peste. [1]

— Am eşafodat mii de ipoteze, urmează Jérémie. După ce reflectam, toate ni se păreau zadarnice. Dar azi noapte m-am trezit pe la ora trei, din pricina lui Tamoulé, ultimul nostru copil căruia îi ies dinţii şi urlă de trezeşte cartierul. Ca să-l liniştesc îl iau în braţe, înţelegi, bătrîne ? Nu, nu eşti tată şi nu ştii ce înseamnă un copil care suferă. Ai vrea să-ţi dea ţie durerea.

Se smiorcăie zgomotos. Cu asemenea nări, trebuie să înghită o jumătate de metru cub de muci marele primat. Par două farfurii de ofrandă puse una lîngă alta. Cînd îşi

[1]. Joc de cuvinte : *passer outre* înseamnă a trece peste ceva, a nu ţine seama de ceva, dar *outre* (subst) desemnează şi burduful pentru lichide, specific zonei mediteraniene şi africane. (n.tr.)

sufiă nasul, domnului Blanc trebuie să-i pară că a prins două fudulii de taur.

Emoţia i se împrăştie, ochii i se limpezesc.

— Şi în afară de asta, despre ce e vorba ? îl bruschez pentru a lupta contra sensibleriilor de gradul întîi.

— În timp ce-l legănam pe Tamoulé m-am prins.

— Te-ai prins la ce ?

— De ce trebuie cei doi japonezi să cîntărească exact 255 de kile fix după ce au înghiţit patru litri de lichid.

— Spune !

— Ca să servească drept contragreutate, băiete.

— La ce ?

— Asta încă nu ştiu, dar o să aflăm la momentul potrivit. Ascultă bine demonstraţia : braţul unui levier oarecare, ca să fie în echilibru trebuie să suporte o presiune de exact 255 de kile. Greutatea de fontă sau de beton iniţială e înlocuită de doi oameni care, împreună, cîntăresc greutatea cerută. Braţul levierului e atunci în echilibru, mă urmăreşti ? În timpul al doilea, cei doi oameni umflaţi de apă, îşi golesc băşica : atunci echilibrul s-a rupt.

— Ai descoperit chestia asta fiindcă puştiul tău s-a pişat pe tine, nu-i aşa, sonatule ?

— Exact, domnule comisar neghiob, exact !

— Ei bine, bravo ! Ca Newton şi mărul lui, Columb şi oul, Francisc I şi piratul ! Dar fără să vreau să te duşez scoţieneşte ; la ce ne slujeşte descoperirea asta ?

Îmi aruncă o privire mai densă ca o uşă de fişet.

— Cînd obezii tăi o să iasă din clinică, bănuiesc că o să pui să-i urmărească, nu-i aşa ?

— Aşa s-ar zice.

— Ştiind că la un moment dat vor trebui să servească drept contragreutate pentru o operaţie pe care o bănuiesc foarte sifilitică, o să te prinzi repede cînd trebuie să intervii ca să-i împiedici să facă rău.

— Eşti un copoi remarcabil, Jérémie, îl aplaud.

— Ştiu, face el cu atîta sinceritate încît ea echivalează cu modestia.

— Pentru moment, îi spun, cei doi graşi se dau de ceasul morţii. Béru le-a meşterit cîntarele de la Institutul Rotberg.

— La ce bun ? zice domnul Blanc dezaprobator. Înseamnă să dai înapoi ca să sari mai bine !

— Ai zis bine, dragule : înseamnă să dai înapoi. Înapoi. Aveam nevoie să cîştig timp.

— Ce să faci cu el ?

— Vino să vezi, *boy !*

Îl apuc de aripa stîngă şi-l îmbarc spre înălţime, pînă la serviciul de identitate, unde- nişte bărbaţi îmbrăcaţi în alb se agită într-o lumină de laborator. Mă îndrept spre Courtapoint Jules, un tip vestit al locului, un fişier viu. Ordinatoarele, tipul face ceva pe ele. Totul e în cap. Tipul zice că e de acord cu faptul că tracţiunea animală a fost înlocuită prin tracţiune mecanică, dar că pentru creierul omenesc nu există vreun surogat posibil.

Îl surprind plictisind claviatura dezarticulată a unei maşini de scris, cu două degete arătătoare brutale ca nişte ciocuri de păsări răpitoare, care cară un stîrv. Colegii lui sunt echipaţi cu modele mai recente, se găseşte chiar şi material I.B.M. electric. Însă Jules Courtapoint a rămas credincios maşinii lui Royale. Îmi aduce aminte de un coleg de şcoală, prăjina de Cugnardet, care folosea bicicleta lui bunică-său ; era atît de înaltă încît nu se putea aşeza în şa şi hodorogea atît de tare, încît cînd se apropia de ele, maşinile se urcau pe trotuar.

În faţa lui e întins un poster ce o reprezintă pe dama care i-a vizitat pe japonezi. Fotografia făcută de mandea cu minusculul aparat fixat la rever. Obiectivul seamănă cu o rozetă de ofiţer de mai-ştiu-eu-ce. Îl plimbi peste tot, apeşi discret cu degetul şi clic, clac, Kodak al meu eşti, doamnelor şi domnilor !

— Jos pălăria ! strig. Ai izbutit să faci posterul ăsta de artă, din filmuleţul meu de păianjen ?

— Perfect, comisare. E grozavă tehnica, nu-i aşa ? Adăugă arătînd foaia din maşina lui infernală.

— Chiar pentru dumneata scriam. Îmi dai voie ? Încă două rînduri şi raportul îţi aparţine.

Şi iată-l plecînd să distrugă cele cincizeci de clape şchioape etalate în faţa lui.

— E tipa care i-a vizitat pe cei doi castraţi ai tăi ? şopteşte Jérémie.

— *Yes*, domnule Blanc.

— Frumoasă fată. Nu i-ai pus mîna pe şezut ?

— Încă nu.

— Mă mir, bătrîne, porc cum te ştiu.

Amicul Courtapoint Jules păleşte în faţa maşinii lui auzind că sunt tratat astfel.

— Hei, comisare sunt cam familiari noii inspectori, mormăie fără să se oprească din bătut. Păcat că acum se duc să-i caute în pădurea virgină.

Domnul Blanc, care nu-i în zi bună, sare în sus :

— Ce zice buboiul ăsta, Antoine ? Vrea laba mea de gorilă peste botul lui de şobolan damblagiu ? Hotărît lucru, în prăvălia asta e conflict între mamifere !

Devine insuportabil ! Ajungem direct la hecatombă, la baie de sînge, la „Tumultul din Amboise" [1], la Sfîntul Bartolomeu ! [2] Şi cu toate astea plin de gardieni de culoare în Paris şi în împrejurimi ! Şi atunci de ce nu-i înghit ăia de la nivel înalt în Poliţie ? Par să se şucărească bătrînii funcţionari din Casa sticleţilor cînd un negrotei e promovat inspector.

Fără să scot un cuvînt, iau foaia pe care mi-o întinde Courtapoint. Textul dactilografiat îi seamănă : e aiurit. E plin de litere care nu sunt imprimate, altele sunt plasate deasupra rîndurilor ca nişte muşte de closet care dau tîrcoale rahatului...

Citesc :

„N'GRUYER RÂ PÉ [3] Dolorosa, născută la Quezon City (cartier mărginaş al Manillei) Filipine, la 16 iunie 1962. Fata unui bogat negustor de coprah. În 1980 pleacă la Boston ca să facă studii universitare comerciale, dar nu stă decît un an şi părăseşte universitatea ca să-şi urmeze amantul, un sirian bănuit că aparţine unui mic grup terorist. Rupe toate legăturile cu familia. Perechea este expulzată din Statele Unite la puţin timp după aceea şi se duce să se stabilească la Roma, unde i se pierde urma. Amantul sirian, cunoscut sub numele de Fépaça Seyssal[4] ; e ucis la Londra în 1984, în momentul cînd punea o bombă în vehiculul unui important funcţionar israelian. De la moartea lui, NGruyer Râ Pé Dolorosa se pare că a luat parte la activităţi teroriste ; prima dată la Atena în cursul atacării unei bănci şi a doua oară la Frankfurt, la asasinarea unui mare industriaş din Germania de Vest. Totuşi

[1]. Aluzie la aşa-numitul Complot din Amboise (martie 1560), organizat de protestanţi şi menit să-l scoată pe Francisc II de sub influenţa familiei de Guise. Dezvăluit, complotul a fost reprimat (n.tr.)

[2]. Noaptea Sf. Bartolomeu, noaptea din 24 august 1577 cînd, din ordinul regelui Carol IX, a avut loc masacrarea hughenoţilor (n.tr.)

[3]. *Gruyère rapé* înseamnă brînză rasă (n.tr.)

[4]. *Fais pas ça Seyssal* = Nu face asta, Seyssal (n.tr.)

vinovăția ei în ce privește participarea la operațiile susmenționate, n-a putut fi dovedită cu certitudine. Actualmente locuiește la Paris, la hotelul *Royal Friedland*, sub numele de Manuella Dubois, născută la Saigon în 1959, din tată francez și mamă vietnameză.

— Ia te uită, zic, nu-i cochetă, rareori o femeie se îmbătrînește.

Îi dau foaia lui Jérémie. Courtapoint arată, din pricina asta, o amărăciune întunecată. Să întocmească documentul pentru ca un cimpanzeu să ia cunoștință de el, chestia asta face să-i treacă idei de demisie prin tărtăcuță.

— Ți-am pregătit o serie de fotografii ale donșoarei la un format mai lesne de transportat, mormăie el.

— Mulțumesc, drăguț din partea ta.

Vîr în buzunar cîteva portrete și-i ofer eficientului morocănos mierea satisfacției mele.

— Minunat lucrat, Jules. Complimente.

— Mulțumesc, comisare.

Coboară tonul.

— Cum se simte Bă... hm, vreau să spun domnul director, comisare ?

— Admirabil, Courtapoint : a început din nou să halească !

— Ah, bine, cu atît mai bine ! Cînd ai poftă...

— Funduri, rectific. Trebuie un început la toate.

*
* *

Flancat de domnul Blanc, mă duc la acel serviciu deosebit despre care nu vorbim niciodată nimănui (și chiar mai puțin între noi), care este „casa de bani neagră". Aici sunt cunoscut ca un cal breaz, avînd fără încetare nevoie să dispun de fonduri oculte. Mă bucur de un statut aparte de mult timp, fiindcă se cunoaște integritatea mea funciară și sus se știe că dacă pot cheltui mulți bani o fac întotdeauna în folosul serviciului și că nu mi-ar trece niciodată prin cap să cheltui vreun sfanț ca să-mi iau înghețată pe băț în afara slujbei.

Omul care domnește asupra acestui loc tabu este auster și nu-i știu numele. Seamănă cu una dintre himerele de pe Notre-Dame, suferind de hepatită virală. Are trăsă-

turi adîncite, tenul galben şi privirea cea mai scîrboasă pe care am văzut-o vreodată într-o pereche de orbite. Îi priveşte pe fiecare dintre contemporanii săi ca şi cum l-ar bănui că e un escroc sadic, bolnav de vărsat şi care are în buzunar o grenadă cu siguranţa scoasă.

Secretarul lui, un gîndac întunecat, cu un palton negru lucios, ne introduce după ce completez un lung formular în trei exemplare.

Domnul Casă de bani Neagră se încruntă descoperind negritudinea însoţitorului meu. Dă din cap ca să răspundă la saluturile noastre din inimă şi aşteaptă degustîndu-şi saliva care bănuiesc că e vîscoasă şi acidă.

— Ar trebui să deschidem un cont personal inspectorului Blanc aici de faţă, domnule, spun. Bineînţeles, domnul director este de acord cu cererea mea.

Neplăcutul personaj începe să-l privească pe Jérémie de parcă ar fi fost un pachet fără stăpîn pus pe ştergătorul lui.

— Pentru ce ? întreabă el cu o voce care ar face să se urnească în treizeci de secunde o căruţă cu furaje.

— Inspectorul Blanc va efectua o supraveghere strictă într-un hotel de lux din capitală şi trebuie să închirieze acolo un apartament.

— El ! exclamă crudul nostru interlocutor.

— El ! confirm eu susţinîndu-i privirea cu amoniac.

Tipul tace îndelung, răstimp în care ai putea citi *Război şi Pace* de Lev Tolstoi, apoi oftează exact ca şi cum s-ar hotărî să lase să i se practice ablaţiunea celor trei testicole.

— O să i se înmîneze o carte de credit temporar.

— Căreia ar trebui să i se adauge o sumă în bani lichizi, adaug.

— Pentru ce ?

— Pentru că nu se poate da bacşiş cu o carte de credit.

— Atunci n-o să dea.

— Într-un hotel de lux lucrul ăsta e foarte rău văzut.

— Asta n-are nici o importanţă, comisare.

— În cazul ăsta o să-i dau eu din banii mei personali.

— Asta-i treaba dumitale, comisare.

Întinde mîna spre Jérémie.

— Actele dumitale, te rog... inspectore.

— Spune-mi totul, murmură domnul Blanc în timp ce străbatem culoarele în sens invers, există oare un tip mai împuțit în prăvălia asta ?

— Dacă am căuta bine, probabil că am găsi, pronostichez eu.

— Nu-i prea izbutită civilizația voastră, bătrîne !

Mormăi :

— Ia zi, preacucernice, în sătucul tău de pe malurile fluviului Senegal, consătenii tăi sunt toți buni de trecut în rîndul sfinților ?

Caută bine și o să găsești gașca de lepre obișnuite. Peste tot unde sunt adunați oameni, găsești javre, tipi cumsecade, lași, îndrăzneți, virtuoși, vicioși, nu contează emisfera, meridianul.

Stă pe gînduri. Pe urmă, onest, încuviințează.

— Bun, și ce o să fac în hotelul tău de lux ?

— Cunoștință cu falsa Manuella Dubois.

— Și pe urmă ?

— Dacă poți să devii amantul ei o să fie perfect.

Aici Jérémie tresare și se uită urît.

— Nu, așa ceva nu ține, bătrîne ! Să devin eu amantul criminalei ăsteia de căcat, cînd am o nevastă ca a mea care mă așteaptă acasă ! Îți închipui că-o să am inima s-o înșel pe scumpa mea Ramadé, o femeie care-mi face copii atît de frumoși, haleală atît de bună și care mă iubește ca pe soare !

— Meseria noastră își are exigențele ei, Jérémie, uneori ne silește să ne lăsăm sentimentele la vestiar.

— Și de ce nu descinzi tu, Casanova, la *Royal Friedland* ?. Să cucerești gagici e sportul tău favorit.

— Fiindcă aș risca să mă bănuiască. E o donșoară care stă la pîndă. Și poate că m-a zărit la Institutul Rotberg.

— În timp ce un negru mare și timpit e ca pîinea albă.

— Da, frățioare, ca pîinea albă. O să te dai drept însărcinat cu afaceri senegalez, meșterești ceva prin diplomație. Fă pe vanitosul, pe prostul. O să fie interesată cu siguranță. Intră adînc în jocul ei. Fii ceea ce vrea ea să fii, pricepi ? Ei drăcie, e o experiență pasionantă, nu ?

Mai captivantă decît să plimbi rahaţi de cîine de-a lungul unei rigole cu o mătură. Subjug-o. Eşti clădit ca o formulă 1, băiete, şi ai o moacă în stare să le facă pe gagici să se scape pe ele !

În loc să fie flatat de complimentele astea, face o mutră plictisită.

— Eşti scîrbos, bătrîne. Pentru tine doar fundul contează. Ai vreun ideal, măcar unul ? Dacă ai, trebuie să semene cu un sex de femeie, nu ?

— Cînd nu poţi crea din nou lumea, nu-ţi mai rămîne decît să te rogi şi să regulezi, îi răspund.

Nu fără melancolie.

CAPITOLUL V

Tolănit într-unul dintre fotoliile barului, tapițate cu pînză de bumbac imprimat, un bătrîn înfofolit îi observa cu atenție.

Părul e tuns perie, alb precum cocaina [1], mustața încă grizonată, ochelarii au ramă de aur, și poartă un costum cu o linie arhaică, lucrat într-o vreme cînd era mai gras. Rozetă la butonieră. Ține între genunchi un baston elegant cu măciulie de argint cizelată. Deși e bătrîn, își atribuie un Pim's nomber I cu o șampanie care are vîrsta arterelor mele, căci bătrînelul în cauză sunt eu, Sana, marele preferat al mamei sale.

Se întîmplă rareori să mă travestesc, fiind puțin înclinat spre Arsenelupinerie, însă cazul cu falsa troacă în care sunt scufundat mă silește.

Deghizarea asta îmi îngăduie să stau la *Royal Friedlend* fără să risc să fiu recunoscut de filipineză și nici de domnul Blanc care s-ar intimida.

Deocamdată el ascultă conștiincios de directivele mele, fără să pară că are un complex prea chinuitor față de soția-i devotată.

Așezat alături de Manuella Dubois pe o canapea joasă, stă cu brațul drept pe spătar înapoia încîntătoarei. Din cînd în cînd, capul *coffe and milk* [2] al degetelor lui lungi

[1] Numită „zăpadă" în argou de salon.
[2] Cafea cu lapte (engl) (n.tr.)

mîngîie ca din neatenție spatele gălbioarei, fără ca suszisa să aibă nici cea mai mică reacție.

Ți-am precizat că port un aparat acustic de un gen foarte special, pus la punct de genialul Mathias? Care permite (nu Mathias, ci aparatul lui) să captezi conversațiile pe o rază de acțiune de douăzeci și cinci de metri șaptezeci și cinci? Așadar, ascult dialogul care are loc între Jérémie și Manuella, la fel de bine de parcă aș sta pe genunchii lor.

El îi toarnă verzi și uscate, cum că e în Franța ca să studieze structurile învățămîntului nostru secundar. Că în Senegal ei se întreabă dacă e oportun să pună să se studieze poeții Evului Mediu în ciclul secundar, dat fiind că, știi, Clément Marot, ce părere ai? M-ai priceput? Un poet ispitit de Reformă în asemenea măsură încît e silit s-o întindă la macaronari, păi mulțumesc! Toate chestiile astea. Și pe urmă, cu Ronsard, e-n regulă, dar dacă n-ar fi fost Brassens să-l pună pe tapet la un secol după Sainte-Beuve, azi n-ar fi cunoscut decît ca valet al lui Anchois Pommier. [1]

Poate că erudiția lui o cam plictisește pe Manuella. Dar, din fericire, mai sunt mîngîierile astea discrete pe spate, promițătoare! Fata, dacă îi place să facă dragoste, prevede frumoasele performanțe ale însoțitorului ei. Un *black* huidumatic ca ăsta are, fatal, tot restul pe măsură, cum spune Béru. Tipii ăștia îți despachetează din izmene o sulință de vînat mistreți.

De patru zile misa arde gazul la *Royal Friedland*. Pesemne că începe să se plictisească. Așa cum am prevăzut admirabil, negrul ăsta îi inspiră încredere. Ea își zice că asta e întîlnirea scurtă, ideală. Cu el o lovitură de sulință o să fie fără urmări. Așa că încetișor se lasă în grija lui. Iar el, problema școlară fiind evocată, aproape reglată, trece la manevrele de primăvară. Poate să strîmbe din nas că trebuie să joace rol de don Juan, prea cucernicul e înzestrat pentru vrăjeala preliminară, ce mai! Dragei lui Ramadé, simt că-i cresc coarne de cerb cu ramificații multiple!

Și-i spune niște chestii pe care, pe cuvîntul meu, le-aș putea debita în propriul meu cont. Poiezele albăstrele! Cum că are grația felină a panterei negre, frumoasa mișă și că e catifelată ca niște flori subtropicale al căror nume

[1] E vorba de Francisc I (n. tr.)

l-a uitat. Şi alte vorbe dulci, deloc leneşe sper. Că a văzut-o din spate mergînd şi inima lui de sărman negru s-a pornit să bocăne atît de tare încît trebuie să termine şi să-şi golească ventricolele cu linguriţa. O fi oare rasistă, atunci să-i spună ? Spirituală, ea îi răspunde că atunci cînd ai pielea ca şofranul, nu te simţi vizată de preocupările astea împuţit-occidentale. Da, remarcă el, dar eşti de o albeaţă de crin în comparaţie cu mine ! Ei şi ? Abanosul face cît fildeşul. Formulă planificantă. Acum mîna lui de culoarea cernelii chinezeşti e aşezată hotărît pe gîtul minunatei. Ea se înfioară. Regulatul e iminent, întrevăd. Se va produce în cel mai scurt timp.

Jérémie îl cheamă pe chelner ca să facă întristarea. Atunci se petrece o mişcare de mase la intrare. Barul atît de liniştit prin care trece ca în vis o muzică blîndă, se umple de un bubuit neconform locului. Patru persoane intră. Ochelarii cu sticlă goală ai bătrînului pe care-l interpretez se aburesc. Vede dublu patriarhul de trei parale. Vrei să ştii cine a venit ? Sunt cei doi monştrii japonezi, Béru şi marchiza italiancă. Aici ai putea plasa o bătaie a tobelor asemănătoare celei care a marcat tăierea capului lui Ludovic XVI.

Mintea mi se împleticeşte. Totul se clatină.

Stupoare văzînd că debarcă acest cuartet.

Nelinişte de a asista la prăbuşirea planului meu, căci nătărăul de Béru o să-l apostrofeze pe domnul Blanc. Adio şi-un praz verde ! Bătrînul îşi contemplă cu o privire necăjită nefericirea astfel răspîndită !

Îmi scot ochelarii ca să văd mai bine. Aparatul sonoton ca să aud mai bine. Mi-aş scoate dinţii dacă n-ar fi autentici şi proteza erectilocopulatorie, dacă nu m-aş împreuna cu ajutorul organului meu natural.

Cele patru personaje se apropie de perechea înlănţuită. Cele două balene japoneze îşi încep şedinţa de plecăciuni rostind „ayaya kaka, ayoyo koko" cu vocile lor piţigăiate de aunuci îngrăşaţi cu mălai. După care fac prezentările :

— Missio Bê-Ru ; marcheza Rubignoli.

Grasul face şi el plonjoane orientale. A învăţat sublimul superdotat şi rămîne fără să reacţioneze în faţa lui Jérémie, care s-a grăbit să profereze un „Încîntat să vă cunosc", apăsat. Doar că se face că nu vede mîna pe care acesta i-o întinde.

Toată lumea ia loc la o masa joasa şi nu ştiu cine (domnul Blanc, cred ?) comanda şampanie. Dau drumul repede la sonoton şi, mai mult, declanşez magnetofonul liliputan aflat în aparat. Ştii de ce ? Fiindcă japonezii vorbesc în japoneză, iar eu înţeleg greu dialectul ăsta de insular.

Béru continuă să nu-l bage în seamă pe domnul Blanc. Stă cît mai departe cu putinţă de colegul meu *colored*. O mîngîie dezlănţuit pe marchiza lui, ţucături pe zidărie, pe antebraţ, mîna căzută în *cotillon* : emoţie mare revelatoare a unei pasiuni în curs, percepută în faza ei ascendentă. Îi şopteşte că e cea mai frumoasă şi că el simte că în doi timpi şi trei mişcări o s-o facă pe tipă să se caţere pe pereţii camerei lor ; tocmai îi vine ideea unei poziţii necunoscute din Kama Sutra, neînchipuite pînă acum în nici un cabaret din Copenhaga. O chestie pentru care-i rezervă prioritate absolută ! E ea în stare să facă o candelă romană ? Nu ? Totuşi e italiancă ! Bine, o s-o înveţe, suplă cum e, pentru ea o să fie un joc de copii.

Pe urmă toată lumea mănîncă un pic. Sunt atît de deosebiţi toţi şase ! Eterochestii, dacă pricepi unde nu vreau să ajung. Cei doi umflaţi japonezi, zeiţa de chihlimbar, atletul negru, marchiza de gips, obezul roşu la faţă ! Sunt atît de puţin făcuţi să se afle adunaţi la un loc, încît asta devine un fel de operă de artă. O frescă urită a absurdului, a grotescului, a hiperbarocului.

După zece minute îşi golesc paharele şi se răspîndesc. Cîte doi. Jérémie cu Manuella, apoi cei doi luptători ai Mikadoului, pe urmă Bérurier şi marchiza. Rămîn singur în faţa Dubonnet-ului meu. Pardon, spusesem Pim's şi nu mă dezic. Ce porcărie, afacerea asta semăna cu o grădină japoneză. Doar că arborii pitici sunt mari ca baobabii ! Unde e terorismul în toate astea ? Se fac bancuri, se bea şampanie, se tachinează damele. Ne învîrtim în cerc. Iar eu sunt tîmpitul bătrîn care voiam să par. Îmi creşte muşchi pe articulaţii şi rotile sub picioare.

Las să-mi cadă bastonul. O tînără care trece pe acolo se apleacă să mi-l ridice. Am timp să zăresc doi sîni clasa întîi pe vîrful cărora mîna bărbatului trebuie să pună gura adesea.

— Mulțumesc, doamnă, sunteți foarte amabilă, spun cu voce tremurată.

Tipa miroase bine, rîde tinerește, fundul îi seamănă cu doi pepeni din Israel într-o plasă cu provizii. Asta mă înveselește.

— Nu trebuia să vă dați atîta osteneală, domniță, ciripește o voce de urangutan răcit ; îmi face bine să se mai aplece puțin lui tata-mare. Încă nu-i în stare comatoasă. [1]

Serviabila cu posterior încîntător zîmbește și se cară. Grasul ia loc în fața mea.

— Grozav ce te ramolești cînd nu mai sunt cu tine, rînjește el. Se uită la ceas.

— Am timp să beau un pahar : marchiza mea își pregătește fundul în vederea ședinței de seară, asta-i ia o jumătate de oră bună.

— Va să zică m-ai recunoscut, zic eu dezamăgit.

Ride gros.

— Cînd am intrat pe ușă te-am recunoscut din capul locului, băiete. Poți să te înțolifici cu o sutană albă și să faci pe cardinalul, privindu-te din spate aș ști că ești tu !

— Te-ai imprietenit grozav cu porcii brothers, după cum văd.

— Suntem ca cămașa cu curu toți trei.

— Și care din cei doi japonezi face pe cămașa ?

Însă farsele de gradul întîi rămîn mai obscure pentru el decît un afiș egiptean anunțînd căsătoria lui Ptolomeu XIV cu gagica lui.

— După cum cred că m-am prins, bătrîne, l-ai conectat pe negro la tipa umflaților mai galbeni ?

— Afirmativ.

— Și tu faci pe ramolitul ca să supraveghezi nunta ?

— Textual. Îmi povestești amiciția ta cu domnii ăștia ?

— Imediat. Ne-au prins tocmai cînd ne regulam în teleferic, eu și Antonella ; că e un teleferic mic la Rotberg, ca să cobori în sat. O cabină de opt locuri numai,

[1] În original : *comme ma queue* (ca sula mea), se pronunță intrucîtva asemănător cuvîntului *comateux* ceea ce îl face pe San-Antonio să explice într-o notă de subsol că „Totul ne îndeamnă să credem că Bérurier vrea să vorbească de o „stare comatoasă". (n.tr.)

pe care o comanzi apăsînd pe un buton, ca un ascensor, te prinzi ?

— Şi mai departe ?

— Bun, ne întoarcem din vale unde fusesem să facem cumpărături eu şi marchiza. Şi deodată, fiindcă treceam peste brazi şi cabina se legăna, mi se scoală. Bătrîna, mereu gata mă imploră să i-l înfig pe maestrul în modulul de înaltă frecvenţă. Şi bum ! Na, că încep dansul cu regina în teleferic. Acolo era plin de veverițe mici şi şugubeţe care, în trecere, ne făcea semne de încurajare.

Se întrerupe ca să cheme un chelner galant.

— Băiete, o şampanie, pliz ! Cum adică o cupă ? Faci mişto de mine, amice ? Ce spui ? Un sfert ? Am eu moacă de om care bea în sfertul ? Răspunde-mi în tăcere. Nu, nu-i aşa ? O jumătate ? Pe bune, ăsta mă crede bolnav ! Întreabă-l pe bunicu-meu, aici de faţă, dacă sunt omul jumătăţilor de măsură. O sticloanţă întreagă, amice, şi în galop, am o făptură de vis care, în aşteptarea mea, îşi lustruieşte curul. Ce spui ? N-ai sticloanţă mare frapată ? Nu-ţi face griji, o s-o frapez [1] eu, nu de forţă duc lipsă. Bun, unde ajunsesem, Sana ? Da, la regulatul în teleferic. Marchiza era înebunită după numărul ăsta dumnezeiesc. Cabina se hîţîna în azur. Parcă erai într-o nacelă.

În unele momente, cînd bătea puţin vîntul, îmi ieşea afară. Şi pe urmă ajungem la capăt înainte de a termina treaba. O lucram cîinește pe babuşca. Planşeul era în pantă, se preta. Mi se filfîia că am ajuns la destinaţie, continuam imperturbabil. Şi fac peria cu madama. Oprindu-mă din cînd în cînd pentru pauza care le excită întotdeauna pe bunicuţe. O limbă, discret, înainte de a o viri din nou în teacă. La marea artă, doar mă ştii, băiete. Şi ne terminăm meciul. Antonella era în pom. Obosită de moarte. Cu ea mi-e întotdeauna teamă, că dă în primire la un şvunc ; la vîrsta ei, îţi dai seama. Deja ia bomboane de Vegetalină ca să-şi dreagă inima.

Pe scurt o ajut să se ridice. Şi-n clipa aia le văd moacele deja teşite, turtite de geam, la domnii urlînd ! Se distrau ca nişte lămîi începute. Cînd am ieşit din teleferic, m-au felicitat de parcă aş fi cîştigat maratonul de la Salut-Paolo. Ne înţelegeam un pic, fiindcă vorbesc

[1] *Frapper* înseamnă a lovi, dar şi a răci vinul sau şampania la gheaţă (n. tr.)

engleza și ei ! Și de atunci, nu ne-am mai despărțit toți patru. Regulatul îi amuză mai dihai ca filmele cu Defuneste. De fiecare dată cînd o înțep pe marchiza, trebuie să-i previn ca să se gineasscă la scena respectivă în cameră. Aduc sake și bineînțeles, aparatele de fotografiat, japonezi cum sunt, îți dai seama ! Te întrerup : nu-i nimic vicios în asta. Ei nu știu ce-i regulatul. Iar sula le servește doar să facă pipi. Se uită la noi ca la niște marțieni, te prinzi ? Sunt niște vizuali, ce vrei ! Artiști în felul lor. Admiră meseria, grația, suplețea. Ne socotesc dansatori. Marchiza pentru ei e o corifedrină la Operă, iar eu un Roland Petit mai mare. Te prinzi ? Nu știu dacă sunt teroriști, dar în particular nu găsești băieți mai cumsecade. Și niște mîncăi, ce mai, campioni ! Vrei să-ți spun ceva ? Nu-mi prea face plăcere... Ei bine, la halit mă întrec. Alaltăieri am făcut concurs. Am fost la un restaurant ca să le trag chiulul cu clinica. Am comandat trei curcani : cîte unul fiecare ! A trebuit să mă dau bătut. Ei l-au terminat pe al meu. Mi-e rușine vizavi de Franța să mă ia japonezii ăștia, dar asta e, amice ! Trebuie să accepți sau să te împuști.

Se oprește din tirada nesfîrșită ca să golească pe jumătate din sticla de Dom Perignon ce-i fusese adusă. Urmează urlete puternice amestecate cu răgete, creînd panică în barul aproape plin la ora asta. Consumatorii cred că pensionarii unei menajerii au scăpat și au invadat hotelul. Doamnele țipă de groază. Un om de afaceri din Orientul Mijlociu își scoate parabellum-ul de voiaj din servieta diplomat, gata să-și vîndă scump pielea.

Grasului i se fîlfîie.

— Așadar ați ajuns de nedespărțit ?

— Nu-i ăsta visul unui sticlete, Tonio ? Băieții pe care trebuie să-i supravegheze îi devin prieteni din copilărie și-i cheamă cu ei.

— E o ispravă, băiete. Ți-au spus ce au venit să facă la Paris ?

— Să se întîlnească cu tipa care-i managerizează, se pare. După care, se duc la Londra într-un mare teatru să se reproducă.

— Și tu în ce domeniu le-ai spus că lucrezi ?

— În nimic. Trăiesc din rente. Sunt băiatul tatii, Sana. Cînd îmi dau osteneala, fac pe lordul fără ocupație. Mândel e play-boss de lux.

Urmează o tăcere. De scurtă durată, fiindcă înghite tontă sticla, iar gazul pornește. În toate direcțiile ! Dar de data asta, vecinii au depistat sursa răgetelor de animale sălbatice și nu se mai formalizează. Știu că jungla, savana, pădurea virgină le asumă un singur individ. Un gras împuțit care e un Disneyland el singur.

— Și cu marchiza ta e marea dragoste ?

Acum devine grav ca un bulgăr de unt pe cale să rîncezească. Cu un gest lent și nobil, vindecător de scrofuloză, își împinge înainte mîna dreaptă pe deasupra mesei. Descopăr atunci la degetul lui mic o șevalieră uriașă cu blazon, care trebuie să cîntărească patru sute de grame.

— Inelul răposatului marchiz Roubignoli, șoptește cu pietate, ba chiar, aș adăuga, cu gravitate Valorosul. Îți dai seama cît trebuie să mă iubească. E ca și cum aș fi fost ales marchiz. Ginește-te, bătrîne, sunt armoariile ei gravate pe șevalerească. „Niște moace de lemn pe fondul unui sertar", sau așa ceva, mi-a explicat Antonella. Ce pumni mișto o să pot da cu un box american ca ăsta, băiete ! La început, îți aduci aminte mi se părea cam flacșă, babușca. Îi atîrnau pieile, burta îi făcea crețuri ca niște raze de soare în jurul buricului. Aveam tendința de a i-o vîrî mai degrabă într-o cută, decît în găurică. Și pe urmă m-am obișnuit cu moaca ei. Își dă atîta osteneală că am prins gustul. Cînd ești un adevărat cavaler al coțăitului și dai peste o pasionată, nu poți să treci mai departe. Trebuie să-ți trăiești povestea de dragoste pînă la capăt !

— Și ce-o să faci ?

— O să i-o prezint pe Berthy. Ne-am înțeles. O să ne cumpere o casă particulară, unde o să ne instalăm toți trei. Ea o să stea la parter, iar noi la etajul *first*, așa că o s-a regulez căzăcește în picioare, înainte de a urca la mine. E o tipă bogată cît cuprinde, plină de biștari. Soarele nu apune niciodată pe averea ei ca la împăratu'lu Arlechin. Are plantații de macaroane în America de sud, crescătorii de cai în Normandia, vii în Italia ; produce chiar și ulei, ceea ce produce bani. Cred că dacă m-aș aranja bine m-ar înfia, fără să-mi pierd naționalitatea franceză, mă grăbesc să ți-o spun. Doar aș adăuga

numele ei la al meu : Alexandré-Benoit Béruricr de Roubignoli, şi dă-i bătaie.

Se uită la un ceas de aur *made în* Cartier, ultimul model : tip Paşa pentru scufundători, cu grilaj protector pentru scafandri.

— Alt cadou, îmi explică. Doar asta face. Avem noi jocul nostru, un pic cam vesel, trebuie să recunosc. Şi-l vîră în găurică, iar eu trebuie să mă duc să-l scot cu dinţii. De fiecare dată e un circ ce nu s-a pomenit

— Să mă anunţi în ziua cînd o să-ţi ofere un Rolls Royce, mi-ar plăcea să văd asta.

Beru rîde, apoi se ridică :

— În regulă, trebuie să mă duc la treabă, băiete. Mai ales că cei doi amici ai mei Okimono şi Onumonku trebuie să fie dela la avanposturi în cameră, pentru ţeapa de seară. În afară de plăcerea de a privi chestii de-astea, mai au o pasiune : jocurile de *puzzle*. Deunăzi au făcut o chestie din patru mii de piese care reprezenta drapelul japonez. Ştii că trebuie să ai un dar ca să izbuteşti să pui la locul ei toată aiureala aia. Tu ce faci ?

— Ard gazul, îi răspund laconic.

— Ei bine, amice, arde-l ! Eu regulez. N-ai instrucţiuni deosebite ?

— Nu, continuă să-i frecventezi pe hipopotamii tăi şi să o faci pe centenara ta să luccască !

— Ciao, monseniore !

* * *

Mai întîi, Mathias trebuie să treacă banda sonoră liliputană printr-un amplificator, după ce a scufundat-o într-o baie de claustrofobină Malatier cu Ricord condensat de Morchoisne.

Îmi place mult să-l privesc manevrînd pe Roşcat. În primul rînd fiindcă face lucruri pe care eu însumi nu aş şti să le fac, ceea ce e întotdeauna pasionant să urmăreşti. pe urmă fiindcă acţionează cu gesturi precise, preţioase, stăpînite, de artificier dezamorsînd o bombă.

Faza terminală : magnetofonul.

Se aude cacofonia conversaţiilor. Multe zgomote de ambianţă. Trebuie să selecţioneze replicile în japoneză. Pentru asta se foloseşte de un filtru Barrayer şi Sadat care i-a adus inventatorului său premiul Nobel pentru fizică în anul acela cînd a fost atît de cald. Această uimitoare invenţie permite să se „scoată" replici culese dintr-o flecăreală generală, ceea ce e o ispravă, fiindcă totul se petrece într-un loc public.

— Începe să se audă, mi se pare, nu ? zic aşezîndu-mi din nou nerăbdarea pe raftul de sus al determinismului meu, după cum a scris recent Michel Rocard în vestitul său tratat despre balonul sondă.

Mathias îşi ia mutra lui de meloman convins, descrisă mai înainte într-un capitol aproape la fel de frumos ca ăsta.

Ca şi prima dată, ia note.

Cînd banda a ajuns la capăt, întrerupe contactul.

— Cei doi japonezi îi explică femeii că Bérurier e un tîmpit de sticlete pus pe urmele lor. Au hotărît să se împrietenească cu el ca să-l neutralizeze mai bine. Ea răspunde că au făcut bine şi că o să intre în legătură cu „Samuraii" ca să ceară instrucţiuni în privinţa asta. Ea adaugă că şi idiotul ăla mare şi negru e şi el sticlete şi că a recunoscut un al treilea sticlete în falsul bătrîn neghiob care stătea cu două mese înapoia ei ! (Moacă a falsului bătrîn neghiob). Pe urmă, continuă Mathias, se interesează de greutatea lor. Ei îi răspund că au avut necazuri cu cîntarele, dar că totul este O.K. şi că sunt cu totul performanţi. Ei precizează că n-ar trebui să se întîrzie mult, fiindcă grăsimea lor fluctuează cu verziturile (şi nu *fluctuat nec, mergitur* [1], cum ar putea pretinde anumiţi nătărăi de la Primăria Parisului). Şi pe urmă asta-i tot.

Zîmbesc.

— Dublu joc de-a şoarecele şi pisica, Roşcatule. Eu te ţin şi tu mă ţii de bărbiţă, care rîde primul cîştigă !

[1] E bătută de valuri, dar nu se scufundă (lat.). Deviză a oraşului Paris a cărui emblemă e o corabie (n.tr.)

* * *

Aici, te anunț că simt nevoia s-a las mai moale. Așa că, amice, sări pînă la următoarele asteriscuri, fiindcă n-aș vrea să te fac să caști. De cîte hohote de plîns e nevoie pentru un cîntec de ghitară... Dar pentru un Santantonio, ia spune ! Ce crezi ! Nu toți își pot da seama. Trebuie totuși să nu mă apropii de ei : îmi fac urticarie pe suflet. Și pe urmă, pa și pusi ! Scarpină-te pe suflet ! Ei vorbesc fără să priceapă, fără să încerce să priceapă. Își trăiesc viața la gradul întîi, te prinzi ? Așa cum li s-a dat. Caca, mama, pipi, cucu ! Niciodată mai departe. Sau atît de rar, în număr atît de mic, încît nici nu mai e un număr, e o umbră de număr. Singura mea resursă (terminală) e să-i indignez un pic mai mult de fiecare dată. Să le dau pînă peste cap. Să-i stuprefiez (lasă, lasă așa, tipografule, am scris, să-i stuprefiez). Nu trebuie să mă tem, mă timorez prea tare. Las bara de direcție prea jos, într-o zi o să-i împroaște în ochi cu un jet frumos de scrobeală. Nici măcar n-o să mai poată ține în mînă *the book*, într-atît o să fie de fierbinte. *Hard*, te prinzi ? *Hard* îngrozitor. Va trebui să scriu cu un ardei iute, roșu înmuiat în vitriol. Să corodeze astfel încît să nu se poată șterge. Tatuaj în adîncime. Romanul-intalie. Dar cine știe ce e o intalie printre inculții ăștia ? O, mamă ! Ia-mă și fă-mă din nou mai departe, pe Marte sau Venus, dar chiar așa ar fi prea aproape ; să locuiesc în aceeași galaxie ca ei, mulțumesc nu servesc !

* * *

Totul s-a hotărît foarte repede, noaptea. În fine, aproape spre *morning*. Le soileam în pavilionul nostru clodoaldian. Băusem o sticloanță de Château d'Yquem, aproape numai eu singur (fără paharul maică-mi și cel al Mariei, subreta mea înamorată). Din chestia asta rezultau visuri frumoase pe care nu și le povestesc.

că altfel aş fi acuzat că trag cu undiţa, în timp ce eu mă mulţumesc uneori să pescuiesc.

Telefonul cîntă. Ridic receptorul : e domnul Blanc.

— Gata, bătrîne, ne cărăm ! îmi spune el pe un ton şoptit.

, Mie îmi trebuie ceva timp să-mi scot trenul de aterizare.

— Cine se cară ?

— Toată lumea, aici la *Royal Friedland.*

— Se evacuează hotelul ?

— Eşti prost sau eşti pilit, bătrîne ? se enervează Jérémie. Toată lumea, asta înseamnă japonezii, Manuella, marchiza, Béru şi eu. Mergem în Anglia să vînăm cocoşi sălbatici.

— Şi cum vă duceţi ?

— Ne aşteaptă o maşină un Mercedes 600 cu şasiu lung, model vechi de culoare albastră.

— Şi ce mai...

Pesemne că m-a chemat pe ascuns fiindcă a pus brusc receptorul în furcă. Mă pomenesc ca un nătărău cu receptorul în mînă. Ce poveste ciudată ! Unde ne duc toate astea ? cum spunea Francisque. În plină noapte, cei trei galbeni care se cară din Paris îmbarcîndu-i pe Béru şi marchiza lui şi pe mister Blanc !

Deodată simt că mi-e grozav de frică. Micii noştri prieteni teroriştii ştiu cine sunt Jérémie şi Grasul. Plecarea asta grăbită cu maşina e propice pentru toate cursele. Oare n-o să-i care în vreun loc ferit ca să-i lichideze ?

Ridic din nou receptorul şi chem poliţia. Dau ordin băieţilor de serviciu să se ducă rapid pînă la *Royal Friedland* şi să fileze maşina Mercedes mare albastră care e lîngă hotel. Iar dacă a plecat să dea ordin tuturor serviciilor volante din Paris şi de la periferie să o repereze şi să o urmărească.

Un pic mai liniştit mulţumită hotărîrilor ăstora înţelepte, mă duc să-mi pregătesc o cacao. Tocmai cînd e gata, uite-o pe maică-mea că apare în capotul ei de bumbac gri cu guler şal ecosez cu nuanţe violet. M-a auzit că sunt treaz şi a venit, draga de ea, neliniştită.

— E ora patru dimineaţa ! se miră ea.

— Da, ştiu, spun, votîndu-i un pupat de noapte de gradul 7 pe scara Richter.

— Nu-i nimic grav ?

— Încă nu știu.

Și mă opresc scărpinîndu-mi fesele prin pijama, în timp ce ea scoate două cești mari de porțelan alb. Pe urmă, așa cum mi se întîmplă uneori, încep să-i povestesc toată afacerea.

Mă întrerupe doar o dată să mă întrebe dacă vreau felii de pîine prăjită.

— Două, mamă.

Taie felii de pîine, fiindcă adevărata pîine prăjită nu se face din pîine moale fără coajă, ci din pîine adevărată, bread, de la Poilane. Mama se duce o dată pe săptămînă și cumpără o traistă de pîini diferite pe care le păstrează în congelator.

O privesc cît de drăgăstos unge cu unt feliile de pîine crocante.

— Mai am dulceață de cireși, Antoine, făcută acum doi ani, care îți place atît de mult.

— De acord, mamă.

Cînd mă gîndesc cu cîtă sîrguință le-a scos sîmburii, apreciez mai bine dulceața bătrînei mele. E campioană în materie de dulceață, maică-mea. În afară de ea, doar doamna Tétou de la Golfe-Juan face atît de bine.

Savurez cu deliciu somptuozitatea asta, întîrziind momentul cînd o să-mi beau cafeaua. Pentru moment, îi respir aroma și jubilez.

Maică-mea tace. Parcă-i o pasăre înfrigurată în capotul ei gros. Un cocostîrc stînd într-un picior și meditînd lîngă fluviu.

În cele din urmă declară :

— Cred că greșești frămîntîndu-te pentru prietenii noștri, băiete. Dat fiind că oamenii aceia știu cine sunt, își dau seama că ar fi primejdios să le facă vreun rău.

— De ce ?

— Te-au reperat și pe tine, deci știu că le cunoști identitatea și că ar avea imediat toată poliția franceză în cîrcă dacă lucrurile ar lua o întorsătură neplăcută pentru Blanc și Bérurier.

— Atunci ia spune-mi, mamă, motivul pentru care îi iau cu ei în Anglia.

Sfînta femeie ridică din umeri.

— Cine îți spune că asta nu face parte dintr-un plan al lor, Antoine ?

— Nu-mi dau seama prea bine care.

— Presupun că au nevoie de ei.

— De Béru şi Jérémie ?

— De ce nu ? Poate că le-a venit ideea de a-i folosi. Ei nu ştiu că voi ştiţi că ei ştiu, înţelegi ? În Anglia o să fie primejdie, în momentul cînd o să înfăptuiască ceea ce au complotat.

De data asta gust din cafea. Minunată !

— Ştii că eşti genială, draga mea ?

Îmi zîmbeşte cu modestie.

* * *

Îmi repet, aşa cum fredonezi tu aceeaşi frază muzicală care te obsedează : „Un cal, o ciocîrlie", „Un cal, o ciocîrlie", „Un cal, o..." Toate astea fiindcă am luat loc la bordul unui elicopter de tipul „Alouette" [1], care mă duce învîrtind din elice spre Calais, unde tîmpitul de Eduard III a luat un şut grozav în 1347.

Zorile tocmai se ivesc printre nişte himalaya de nori scîrboşi. Încă mai am în gură gustul cafelei băute în bucătăria noastră, o cafea arabică pură ! Pilotul e un zdrahon nemulţumit, cu un pulover cu guler şal, tricotat de maică-sa care locuieşte în Cèveni. Am încercat să-i fac puţină conversaţie din pură politeţe, dar el n-a aderat la chestia asta, ceea ce mă aranjează că ne răsfăţăm în muţenie el şi eu. A vorbi este în proporţie de nouăzeci la sută un demers inutil şi deci o pierdere de timp.

Călătorie fără incendiu, din fericire.

Şi fără incident, tot din fericire.

Puloverul cu guler şal miroase a oaie, afară de cazul cînd e vorba de mirosul natural al băiatului. Totuşi acesta mă depune lin la Calais. Abia cobor că a şi plecat ! Un taciturn. E genul de tip care are boală pe întregul pămînt că e rotund şi plin de tîmpiţi care se agită.

Înainte de a părăsi eliportul, dau un telefon la Brigada Rutieră (numită B. R sau Banda de rulaj). Aflu că e în regulă, maşina Mercedes a fost reperată şi e filată. Acum rulează pe autostradă spre Bapaume. Atunci apar

[1] *Alouette* = ciocîrlie (n.tr.)

două ipotenuze (cum spune Béru în loc de ipoteze). Anume că acești veseli însoțitori se îmbarcă fie la Boulogne, fie la Calais. Îi anunț pe interlocutorii mei că mă duc la debarcaderul navetelor Franța-England și că o să-i sun într-o jumătate de oră ca să primesc precizări asupra acestui punct primordial. Pînă atunci, îmi notez numărul mașinii Mercedes.

În port e deja aglomerație. Cîteva mașini maribritanice fac coadă în fața intrării încă închisă. Englezii sunt oameni matinali pe care nimic nu-i scîrbește. Să se scoale cu noaptea-n cap (fără să li se scoale căci aici e punctul lor slab), nu-i afectează. Se acomodează cu asta ca și cu intemperiile.

În șirul celor care așteaptă observ o minunată supusă a Grăsuței Sale Maiestăți. Eu, mă știi, nu ? Nu-s în stare să găsesc un cap de știemeleag într-o cutie cu păr de fund, dar găsesc immediately o gagicuță comestibilă într-o asistență de mazete.

Tipa despre care îți vorbesc este la volanul unei mașini Morgan de un verde englezesc care are pictat pe portiere drapelul britiș ca să se evite orice neînțelegere. Șoferiței nu-i e frig nici la ochi, nici la fund ca să circule astfel într-o mașină decapotată, la nici ora șase dimineață, în timp ce vîntul din larg bate pieziș. Îți închipui cumva că-i clănțăne dinții fetei ? Da de unde, fumează *Early Morning*. Poartă o jachetă din piele și o eșarfă înnodată pe cap, ceea ce nu-i împiedică părul *cendré* să filfîie. E proaspătă, are gură zîmbitoare, ochi mari căprui și o bărbie abia accentuată, doar cît să arate că e englezoaică. Vîrsta ? Vreo treizeci de ani. Jacheta groasă din piele nu-ți îngăduie să-ți dai seama dacă sînișorii îi sunt umflați cu gaz butan sau, dimpotrivă, sunt călcați cu amidon, cum e cazul adeseori din păcate cu fiicele Marelui Albion.

De ce i se încrucișează privirea cu a mea ? Întîmplarea, crezi ? Tipa stă în jilțul ei cu două locuri, așteptînd înainte de deschiderea grilajului, și se zgîiește ca să-i treacă timpul. Îi zîmbesc. Mă recepționează sută la sută și-mi dă restul. Placa de înmatriculare e britanică, dar e imposibil de determinat locul de origine, fiindcă neghiobii ăștia, care nu fac nimic ca toată lumea, au plăci de

proastă calitate care, se vînd la mica publicitate în ziarele de automobilism. [1]

Captivat de zîmbetul ei, mă apropii.

— Trebuie să fiţi congelată, îi spun.

— Chestie de obişnuinţă.

— O fată ca dumneavoastră, într-o maşină ca asta, fac eu pe Louis Jouvet, mi-ar plăcea să fac o poză.

— Nu vă jenaţi !

— Numai că n-am aparat.

Rîde din nou.

— Nu zguduie prea tare bolidul ăsta ? continuu eu.

— Nu-i un fotoliu de club, dar se deplasează.

— Aţi vizitat Franţa ?

— Italia.

— Dar Franţa nu vă place ?

— Ba da, fiindcă are autostrăzi care duc în Italia.

Degust din plin onoarea naţională. Trebuie să constatăm faptul, băieţi : străinii ne consideră din ce în ce mai mult nişte tîmpiţi. Ghicesc că dacă aş insista ca să-i aflu părerea despre noi aş auzi chestii sîngeroase, ceea ce m-ar face să o tratez în doi timpi şi trei mişcări drept cretină infectă şi i-ar întări deci sentimentul negativ. „Impuţită mică o să fii a mea mai înainte ca soarele să apună din nou, pe cuvîntul lui San-Antonio, făgăduiesc *în petto*. Şi să ştii că ăsta e jurămîntul major pentru mine. De îndată ce îmi lansez o provocare de ordinul ăsta, nu mai dau înapoi. Chiar de-aş fi cu sula pe eşafod, merg înainte cu încăpăţînare. Văcuţă englezească francofobă ! Ţi-arăt eu ţie, curva dracului !

Şi tot numai miere :

— Cît de mult mi-ar plăcea să fac un tur într-o maşină ca asta ! Adevărat că atunci cînd comanzi una aştepţi cinci ani să ţi-o livreze ?

— Şapte !

— Doamne ! Să n-o vindeţi niciodată. Vi se potriveşte atît de bine !

— Mulţumesc.

Mîngîie încetişor volanul de lemn, iar eu îmi închipui că dedică această atingere voluptoasă unei părţi din mine însumi care-i la fel de tare, de rotundă, dar nu circulă.

[1] Textual. Un coleg de-al meu chiar a cumpărat placa SANA 100

— Locuiți la Londra ?

— Da, în Chelsea !

— Se potrivește cu mașina Morgan, e cel mai încîntător cartier din lume.

— Dar dumneavoastră ?

— Eu, într-o mahala a Parisului : sunt foarte proletar în felul meu de viață.

— Veniți în Anglia fără mașină ?

— O să merg pe jos cînd vor fi străpuns nenorocitul ăsta de tunel ; pentru moment, mă mulțumesc să iau hidroglisorul, pe urmă o să închiriez o mașină.

— O să vă schimbe circulația pe dreapta.

— Nu, fiindcă sunt stîngaci. [1]

Vezi deci că se spun prostii, conversația e neghioabă de-a binelea. Timpul trece fără ca treaba să avanseze. Avantajul este că, pe nesimțite, îmi încarc bateriile. Aștept ceva de la ea și vreau ca ea să mi-o propună.

După zece minute chestia demarează la o coțitură a torsului nostru salonard.

— Vă pot duce la Londra, dacă vă amuză să încercați mașina.

— Puteți face asta ?

— Cu condiția să-mi țineți valiza pe genunchi, fiindcă mașina nu are portbagaj.

— Păi sunt gata să țin chiar și mașina pe genunchi ca să am privilegiul de a fi în compania dumneavoastră.

— Nu aveți bagaje ? se miră ea.

— Cînd călătoresc, niciodată, sunt prea stîngheritoare.

*
* *

E ora să telefonez la B.R.

Dar chiar cînd încep să caut o cabină telefonică, văd venind marele Mercedes cu încărcătura ei de inefabili.

[1] Ceea ce, hotărît lucru, e o minciună, căci dimpotrivă, sunt îndreptați.

TOLCAPI VI

Eu, care n-am avut prilejul de a-i cunoaşte bine, îţi pot spune din auzite că japonezii obezi Okimono şi Onumonku sunt nişte băieţi foarte speciali. Nu numai prin greutate, ci prin purtare.

Aveau ochii atît de înfundaţi în grăsime, încît ca să vadă se slujeau de nări. Asta fusese o reeducare completă dirijată de vechi maeştrii ai filozofiei Hi Han (pe care unii o confundă cu filozofia Hu Hon, care n-are nimic de-a face cu cărţile lui Jean-Francois Revel). Se hrănesc într-un mod foarte special, înghiţind hrana în vrac fără să o mestece şi mestecînd-o cu pîntecul, după preceptele maestrului în arte maxilare Bo Ku Z şi ale vacilor de lapte elveţiene. Purtau ţoale uşoare, menite să le lase obezitatea să se dezvolte liber. La ei acasă se mulţumeau cu îmbrăcăminte de la Olida, însă pentru oraş îşi puneau costume care semănau cu doi saci cu mîneci, ceea ce le îngăduia să şi le pună la întîmplare, pantalonul servind drept haină la ocazii şi vice Versailles.

Trebuie să mărturisesc că nu purtau nici o armă. Nici nu aveau nevoie, fiind ei înşişi arme. Dintr-o lovitură cu muchea mîinii puteau să reteze un cap, iar dintr-o dublă aruncătură înapoi din copite puneau jos coloana Vendôme. Operau întotdeauna scoţînd un asemenea ţipăt, încît adversarul lor era parcă anesteziat, cu nervul vestibular în prăbuşire, cu ciocănelul pleznit, şi cu melcul scos din cochilie.

În rest, cei doi bulimici se arătau plăcuți, mai curînd zîmbitori, deși e greu să rîzi cînd ai sub nas o rană de briceag în chip de gură și fără lampioane aparente. Ei care nu făceau nimic ca oamenii, rîdeau cu obrajii lor căzuți, care atunci începeau să facă valuri.

Acum am păstrat-o pentru sfîrșit pe șefa lor, pe foarte încîntătoarea N'Gruyer Rà Pé, alias Manuella Dubois.

Fata asta era THE mister. Făptură somptuoasă, de o energie incomensurabilă (și îmi cîntăresc ciorbele) atît de frumoasă încît putea să scoată din minți un maimuțoi castrat, se bucura de un dar puțin comun : ghicea totul ca și cum ar fi putut citi gîndurile altuia, să vadă prin ziduri, să perceapă sunete în mijlocul tăcerii celei mai desăvîrșite. Era zadarnic (și primejdios) să încerci să-i vinzi salată fleșcăită : nu te lăsa să deschizi sacul și te făcea escroc înainte de a i-o fi propus. Un caz.

Așadar, acest trio vine în dimineața asta răcoroasă la debarcaderul hidroglisoarelor, însoțit de altul la fel de pitoresc, pe care însă e inutil să ți-l prezint.

Atunci, renunțînd la intenția de a telefona, mă întorc la mașina noii mele viitoare cuceriri.

Traversare fără probleme. Unde e bunul și bătrînul rău de mare de odinioară ? Cînd fiecare se răstea la bocanci peste bord ? În zilele noastre peștii din Canal pier, iar pescărușii au relaș. Hotărît lucru, totul trece.

Ajungînd la Dover, sunt în cele mai bune relații cu Betty Nelson, mica mea automobilistă și am putut avea, la bord, un contact cu drăguțul meu negus la toalete vaporului.

— Aveți grijă de oasele voastre, băieți : galbenii știu totul despre voi și vă pun gînd rău.

— Exagerezi, bătrîne, fata asta mă adoră !

— Din motive de ștremeleag, fără îndoială, dar te-ai ars atît de tare încît...

— Încît sunt negru !

— Precum cărbunele de lemn, domnule Blanc. O să încerc să vă filez cît mai mult cu putință, dar nu trebuie să credem în minuni, așa că ia pachetul ăsta de Gauloises trucat !

— Nu fumez, bombăne negroteiul meu.

— Știu, mesteci betel ca toți tipii din tribul tău. Pachetul conține un bip-bip. Încearcă să-l ții asupra ta, ca să-ți pot găsi cel puțin hoitul dacă, din întîmplare, te rad.

Vîră obiectul în buzunar, își scutură trandafirul, îl vîră în coș, își închide fermoarul cu o mișcare seacă și se duce la gălbioara lui.

Ca să mai zăbovesc, mă pieptăn. Oglinda chiuvetei reflectă fără să vorbească, în timp ce atîția oameni fac, vai, invers. Ea îmi trimite înapoi o mutră care seamănă cu un sos alb, solidificat. N-am dormit destul și sunt prea încurcat de mersul evenimentelor. În toată povestea asta e ceva care mă descumpănește atît de tare încît puțin lipsește să mă declar incapabil să-i dau de capăt și să mă duc fuga să citesc ultimele pagini ale *book*-ului ca să aflu soluția, dacă o exista vreuna valabilă pînă atunci.

Dar ce vrei... Cum a scris Canuet în tratatul său despre dulceața de smochine, „urmarea aparține viitorului".

Atunci o înșfac pe Betty, o duc într-un loc liniștit al barului și o iau în antrepriză serios, cu gestul și cu vocea. Nu suntem nici la cinci mile de coaste că mîna mea se și plimbă pe coapsa ei ca pe o alee străjuită de copaci, și i-am gustat buzele. Între două supturi mă informez în legătură cu viața ei. Care-i calea de a scăpa de această necesitate ? Întretai calea unei ființe și îndată începi să o chestionezi, apoi să-i povestești. Ea îți spune mizeria ei existențială, tu i-o povestești pe a ta. „Și dumneata ? Păi, eu..." Ping-Pong *party !* Tu, eu. Inevitabil.

Betty e căsătorită, dar despărțită de bărbat, din motive de nesculare congenitală. Johnny avea pretenția să-i facă dragoste slujindu-se de o moluscă ! Chiar și cu încălțătorul cădea în pană. Sandviciurile cu cantaridă nu-i făceau nici cald, nici rece ! I-au pus o proteză, sărmanului băiat. Însă tija care servea drept armătură s-a înfășurat sub efectul căldurii care domnea în calbută și băiatul a fost declarat *out*, definitiv. L-a lăsat ca să-și trăiască viața sexuală, Betty, trebuie înțeleasă. Asta nu-l împiedică pe soțul ei să fie gelos ca un corsican și să vină să facă scandal în fața casei ei cînd ea se ciocănește cu un tip superînzestrat.

Toate sunt în regulă... Totu-i bine... Felie de viață, felie de cake. Ea e stilistă. O meserie frumoasă la care visează toate fetele ce fac studii de rahat și n-au chef să

tragă din greu. Sunt cam lenește curvištinele astea, îți declară întotdeauna că vor să fie designere sau public-relașioane. Un hipodrom pe care și-l închipuie suav ca o baie cu O Bao. Bun să-și facă giugiuc clito-ul în răstimpul dintre două sulișoare ! Între două regulări mondene.

Pe fandosita mea britiș, o deslușesc perfect. E fata tatii cu o rațiune socială de genul mușcă-mă-de-the-Knot ! Casă în Chelsea, mașină Morgan, pantofi italienești, șifoniere pline de toalete, racolări grațioase de masculi frumoși în căutare de aventuri, în stilul lui mândel.

Ajunși deci la Douvres, mă îmbarc lîngă ea cu valiza pe genunchi. Aceasta e atît de voluminoasă, încît nu văd nimic din drum, ceea ce este căcăcios, cînd ai hotărît să urmărești o mașină.

Atunci, fiind omul hotărîrilor spontane, chiar negîndite deseori, șoptesc :

— Vezi înaintea noastră o Mercedes mare albastră ?

— Sunt pe cale să o dublez.

— Să nu faci așa ceva, inimioara mea, mulțumește-te să o urmezi la distanță mare, fără totuși să riști să o pierzi.

— Ce idee e asta ?

— Cînd n-o să mai am aceste patruzeci de kilograme de boarfe pe genunchi, o să-ți arăt port-vizitul meu ; înăuntru se află o legitimație de poliție cu o fotografie făcută acum vreo zece ani, dar care încă îmi seamănă mult.

Tace un răstimp surprinsă, apoi exclamă :

— *Aoh, yes !* Va să zică din pricina astă nu ai bagaje ?

— Exact, din pricina asta, viitoarea mea mare fericire.

— Urmărești mașina asta ?

— Mai exact, pe oamenii care se află înăuntrul ei, fiindcă nu sunt fascinat de marca asta de mașină burgheză.

— Și cine sunt persoanele astea ?

— Niște teroriști, îngerașul meu.

— Doamne !

Scurtă perioadă de muțenie. Betty se gîndește la ce i-am dezvăluit.

— Poliția britanică e avertizată ?

— Încă nu, dragostea mea.

— Și ce mai aștepți ?

— Ca lucrurile să se precizeze.

Atunci împuțita asta se face atît de englezoaică încît îți vine să faci caca pe fereastră.

— N-ai dreptul să păstrezi asta pentru dumneata. Dacă o să comită un atentat în Anglia, mai înainte de a putea să intervii, o să fii răspunzător pentru totul. O s-o fac eu ! Datoria mea de cetăţeană britanică...

— Ascultă, baby, nu mă regula la cap, mormăi. Ne-am strecurat printre ei şi doi oameni ai mei călătoresc cu ei. Te-ai liniştit, da ?

— Şeful lor, al teroriştilor ăstora e cu siguranţă negrul înalt pe care-l zăresc în spate ?

— Nu, e un inspector francez.

Iat-o că mîrîie, Betty, nu-i veselă deloc ! Francofobia ei funcţionează din plin.

Ar fi trebuit să-mi răsucesc pe spate ori limba în gură mai înainte de a-i face revelaţia asta !

— Ies de pe drumul spre London ! strigă ea deodată.

— Fă ca ei, scumpeteo, şi n-o să-ţi pară rău. Pariez că habar n-ai ce e furculiţa tătărească ?

— Despre ce e vorba ?

— De o figură rarisimă în amor, pe care nu suntem decît trei care o reuşim pe planeta asta de macaci. Ceilalţi doi sunt Gadhafi şi vărul primar al lui Gorbaciov. Au încercat să-l înveţe şi pe prinţul vostru Charles înainte de a se căsători, dar a dat-o în bară ca un tîmpit la figurile impuse.

A virat la dreapta, fata ! Acum se merge pe un drum sinuos, care şerpuieşte prin landă. Dacă nu pot privi înainte, cel puţin descopăr peisajul de-o parte şi de alta, constînd din cîmpii aspre, garduri scunde, copaci rari.

— Nu se poate să nu-şi fi dat seama că-i urmărim, spune ea.

Nu suntem decît noi pe drumul ăsta pustiu.

— Ce-o fi o fi, dă-i-nainte !

— Nu-i primejdios ?

— Ba da, de ce ?

— Ca să ştiu...

E curajoasă. Englezii, poţi să spui ce vrei despre ei (şi n-o să fie niciodată deajuns), dar în ce priveşte curajul, sunt tari.

Ne hurducăm preţ de vreo doi kilometri. Şoseaua devine drum şi se face tot mai proastă. Cu maşina Morgan ţi-o recomand. Valiza lui Betty mă înghesuie la curea. Şi deodată, pocinogul.

— Pană de cauciuc, exclamă Betty.

— N-ar fi trebuit, bombăn. Ai cel puțin o roată de rezervă la mașina asta de cusut dinainte de războiul din 914—18, deghizată în autoturism ?

Tipa oprește. Îi pun valiza pe locul înghesuit din spate și sar jos. Ea a și ajuns în partea din față a vehiculului și face o mutră tristă, tristă. Știi ce e ? Dă-mi o sută de franci și-ți spun. Nu-i ai ? E-n regulă, te creditez, nu plînge

Are două pneuri crăpate, fata ! Mă simt nu știu cum scriind o asemenea frază. Recitind-o, îmi măsor prodigioasa evoluție. La începuturile mele, în loc de *pneuri* scriam *peneuri*. Îți dai seama ? Acum peneuri mi se pare mai logic decît pneuri.

Te plictisesc ? Scuză-mă.

Deci două pneuri pleznite. Față stînga și dreapta spate ! Și ce anume a crăpat pneurile astea ? Niște lucrușoare făcute special pentru. Știi, un fel de arici metalici, cu vîrfurile acelor late și oțelite ! Atunci, inteligent ca nimeni altul, și cum nu ești tu, mă prind îndată că amicii mei din Mercedes au aruncat o încărcătură de asemenea obiecte perfide pe drum. Nu scapi cînd dai de o grămadă ca asta !

Sîntem în pom !

Furia lui Betty Nelson e de nedescris, chiar de către un mare romancier ca mine, care a știut să descrie încoronarea lui Bokassa și cea a primăverii lui Stravinski ! E colerică măicuța. Tropăie, bate cu piciorul în pămînt și mă face într-o mie de feluri pe care n-am timp să ți le traduc. Trebuie să-i urmărești debitul stilistei. Degeaba îmi răsfoiesc *Larousse*-ul francez-englez, englez-francez, nu mai satisface cererea.

Îți rezum esențialul invectivelor acestei furii. Iată : sunt un împuțit de franțuz nepriceput, un sticlete de căcat, un seducător de slujnicuțe, servitor de bordel, un nimic care se crede ceva, un sodomizat cu fundul spart, o gioarsă de pantof scîlciat, o blenoragie purulentă, un tîmpit, tot restul, ba mai mult, un neant, un căcat, o noapte !

Adaugă, după un mic timp mort menit să-i încarce minunații plămîni, că mă disprețuiește, mă urăște, mă neagă, mă huiduie, mă expulzează, mă și uită, mă deplînge, mă blestemă, mă exclude, mă sîngerează.

Bun ! Poftim ! Mulțumesc mult, donșoară. Pentru Marele Albion, hip y pourrira ![1]

Tîmpita ! Îi sting elanul bîrfitor cu o scatoalcă necontrolată care o lasă mască. Deodată, din furie devine panteră. Sare la mine cu ghearele scoase. Eschivez, se împiedică, își pierde echilibrul și cade în noroiul englezesc, cel mai parșiv din Europa, după cum susțin geologii. Prima mea mișcare, făcută din generozitate, galanterie, dragoste creștinească și tutti frutti, mă împinge s-o ridic. Dar în clipa aceea se petrec niște lucruri și deoarece ai achitat prețul acestei capodopere o să-ți spun care, deși el e modic pentru un text atît de important.

Ei bine, bătrînc turbat de obscurantism, închipuiește-ți că un vuiet puternic zguduie cu ambele mîini ecoul. Și că pe deasupra grozamei din cîmpie apare o masă luminoasă. E vorba de un avion alb cu o dungă albastră la mijloc și cu coada roșie ca sulica ta după masturbația de seară. A decolat la nici o mie de metri distanță de noi și trece pe deasupra moacelor noastre aiurite. Deslușesc prin hublouri două farfurii de chetă care rînjesc : mutrele japonezilor mei. Unul dintre pachidermele astea își permite chiar să-mi arate degetul mijlociu ridicat deasupra celorlalte care sunt îndoite, gest elocvent semnificînd că mă regulează pînă-n gît. Da, am timp să deslușesc toate astea într-o viziune de coșmar filmată cu încetinitorul. Pe urmă bimotorul e și mai sus. Descrie o curbă ca să facă un picaj spre marea ce se vede ușor agitată într-o lumină de perle. Foarte repede devine un fel de pescăruș pe care norii îl înghit și se topește în ei.

Berezina ! Berezina !![2]

Atunci fata se ridică fără ajutorul meu și nu mai țipă. Are fața murdară de noroi. Ochii ei mari, limpezi... Stai puțin să verific mai sus dacă sunt într-adevăr limpezi...

Nu, sunt roșcați. Ți-am spus roșcați cînd ți-am prezentat-o ; n-am nici un motiv să-i schimb în cursul povestirii. Așadar, ochii ei roșcați exprimă agitație. Zăpăceală.

---

[1] Joc de cuvinte : în locul expresiei *hip-hip-ura !*, San-Antonio folosește o locuțiune care se pronunță întrucîtva asemănător, însă avînd cu totul alt sens : *y pourrira* va putrezi aici (de la verul *pourrir*, a putrezi) (n.tr.)

[2] Denumirea localității unde Napoleon a fost înfrînt de armata rusă în 1812 ; desemnează, prin generalizare, înfrîngerea (n.tr.)

Eu pe cîmpia asta de rahat, trebuie să semăn cu Lamartine pe malul lacului lui, sau poate chiar Chateaubriand pe stînca lui înconjurată de cartofi prăjiți. Lupt împotriva unei dezamăgiri atît de profunde, încît îmi vine să-mi pun vesta de salvare.

Ticăloșii ăștia au operat clasa-ntîi. Ne-au adus în Marea Britanie ca să se debaraseze de noi. Ca să ne arunce departe de bazele noastre pe pămînt străin.

Ce s-a întîmplat cu prietenii noștri ? Mă-ntreb ca Ruteboeuf. I-or fi pistolizat în locul ăsta șerpuitor ca să termine cu ei ?

O să fiu cu inima împăcată. Îmi scot din haină un magnifazor terț cu revulsie categorică. Asta ca să încerc să captez bip-bipul lui Jérémie, pricepi ? Din două una : sau îl înregistrez, sau nu. Dacă nu, înseamnă că l-au îmbarcat pe negrotei cu ei și deci, vai ! Dacă-l înregistrez înseamnă că l-au lăsat pe loc și atunci nu îndrăznesc să-mi închipui în ce stare. Și la fel o să se întîmple și cu Béru, firește.

Întorc tachinatorul central, apoi apăs pe vibrilatorul petanș cu incandescență termo-lactilă. Inima mea face mai mult scandal decît avionul de mai înainte.

Un semnal luminos verde începe să palpite și, foarte urgent, bip-bipul fatidic răsună.

Vai, cum spunea Du Bellay căruia îi place mult cuvîntul acesta (în poezie, un singur picior poate fi de folos, astupă o gaură, te prinzi ?) ; vai, repet, colegii mei sunt și ei aici.

Și atunci încep să alerg ca un sălbatic care urmărește un misionar rotofei.

— *Where did you go !* strigă Betty.

Eu *go* acolo unde mă cheamă datoria, draga mea, și unde mă așteaptă nenorcirea !

Drumul urcă, din ce în ce mai stîncos. Îmi scrîntesc pe el picioarele, iar așchiile de silex îmi rănesc gleznele, care din fericire, sunt rezistente.

Mi se pare că peisajul dă înapoi în fața mea și că parcurg cu pași mari un covor rulant scobit. Cu toate astea, în cele din urmă ajung pe culmea falezei. Perspectiva foarte frumoasă în monotonia ei exasperantă. O întinder

uriașă, plată ca Samain[1], într-adevăr foarte indicată să slujească drept aeroport improvizat.

Citesc în iarba aspră și-n mărăcinii-n floare[2] urmele avionului, cea a aterizării, apoi a decolării. La capătul acestei întinderi, spre interiorul terenurilor, mașina Mercedes părăsită pare îngrijorătoare cu portierele ei deschise.

Îmi apăs pieptul la limita imploziei. Nici un mort în preajma vehicolului. Privirea mea panoramează terenul : Așadar, cadavrele sunt în interior.

De data asta mă apropii fără să alerg de marea mașină albastră. Mă apropii ca de un mormînt într-un cimitir necunoscut. Mă apropii ca artificierul de serviciu de un pachet suspect.

Fiecare pas mă duce, simt bine, la o încercare cumplită. Sentimentul ăsta e înfipt prea adînc în mine ca să nu corespundă realității.

Mă uit de departe prin portierele deschise. Nu zăresc nimic. Și totuși bip-bipul meu pe care nu l-am abandonat, a înebunit. Strigă că arde. Că am nimerit, că sunt la limita extremă a hăului moral în care trebuie să cad.

Inspecție rapidă : interiorul e într-adevăr gol, iar sub mașină nu-i nimic.

Mai rămîne uriașul port-bagaj.

Să fie un sarcofag cu trei locuri ?

Îl deschid cu un gest rapid, hotărît. Trebuie să termin. Situația e de nesuportat. Cea mai cumplită realitate e de preferat îndoielii atroce care te roade.

Atunci ridic capacul.

Și port-bagajul e gol.

Pur și simplu pe covorul de cauciuc gofrat se află pachetul de țigări Gauloises cu bip-bip pe care i l-am dat lui Jérémie la bordul hidroglisorului. În plus, două bilete smîngălite în grabă. Scrisul cultivat al grasului se etalează pe unul dintre ele.

Citesc :

Cine-i ăla care o are în fund ?

Caligrafia domnului Blanc onorează celălalt bilet cu prezența ei. Ea spune așa :

Te-am avut bătrîne, nu-i așa ? Ce mai, de avut, te-am avut !

---

[1] Albert Samain (1858—1900), poet francez. Versuri de factură elegiacă *(În grădina infantei)* (n.tr.)

[2] În cazul în care colecționezi alexandrini, ți-l ofer pe acesta.

Asta-i totul. Dar e mult ! E chiar enorm !

Învins, mă aşez turceşte pe iarbă, cu spatele la amorţ-zoarele de şocuri.

Păsări de mare trec în zbor şi vesele, făcîndu-mă încornorat. Rămîn aşa minute întregi, ore. poate zile ? Pînă cînd o siluetă graţioasă se iveşte din orizontul meu razant cu pămîntul şi înaintează cu părul în vîntul rău care mă duce : Betty.

E calmă, palpitîndă, supusă. Faţa ei murdară e gravă sub noroi. Mi se pare frumoasă ca o femeie.

Ajunsă la doi metri patruzeci şi cinci distanţă de persoana mea, se opreşte să mă examineze. Fără mînie, cu milă, dar o milă binevoitoare. În ochii ei roşcaţi (dar limpezi) se vede un fel de „sărmanul meu drag, viaţa e grea. nu-i aşa ?"

Cu mîna îi fac semn să se apropie mai mult. Vine şi se lipeşte de mine. Îmi spun : E mişto că şi-a pus fustă şi nu o porcărie de pantalon care le deghizează pe fete în băieţi. Mai ales că pentru a-şi conduce maşina era mai indicat. Dar nu-i aşa, vezi, poartă fustă. Şi plisată pe deasupra. Întotdeauna am chef să plisez, cum citeam deunăzi în *Almanahul Vermont.*

Ambele mele mîini se prind de picioarele ei, urcă ! Ea mă lasă să horcăi.

Ei drăcie ! Să fie cu putinţă, Doamne ? Ciorapi ? Adevăraţi ? Cu un port-jartier adevărat ! Ia să văd şi eu, fetiţo ! Aşadar, eşti o zînă în drumul calvarului meu ? Ia vino, providenţa mea, vino englezoaica mea, vino să-mi oblojeşti sufletul.

Ea se scurge lîngă mine, asemeni unuia dintre ciorapii ei pe care l-ar fi scos. Vîntul landei nu e rece, ci călduţ. Îi scot bluzonul de piele, apoi cămăşuţa cafenie de dedesubt. Nu are sutien. Ar fi inutil. E un produs mai tare decît cele congelate. Întrucît nu pot ieşi simultan, îi mîngîi pe fiecare la rîndul lui. Cu ce o fi parfumată scorpia asta ? Are un miros dulceag puţin demodat. Miroase ca odinioară cînd totul era bine, cînd toată lumea era drăguţă. Nu exista violenţă, nici terorism. Doar cîţiva asasini celebri ca să facă să crească tirajele ziarelor. Vacher omora păstoriţele, iar Troppman familia Kich, ca să nu lase să ruginească ghilotina. Viaţa se trăia, se respira, se degusta. aşa cum degust eu în clipa asta păsărica uşor cîrlionţată a lui Betty.

PARTEA A DOUA

JOSURILE SUNT FĂCUTE

FACEȚI-VĂ JOBURILE

OLCAPIT VII

Împing trist căruciorul mamei (care cărucior nu-mi poartă grijile !).

Félicie a mea a descoperit de cîtva timp marile magazine. I-a trebuit ceva timp pînă cînd a ajuns aici. Ţinea cu străşnicie la mica băcănie din cartier, bătrîna mea. Domnul şi doamna Marcheprot, în prăvălia lor care miroase a [illegible]zavagerie şi a ulei de măsline, îi plăceau. Stăteau la şuetă, ei ştiau totul despre sănătatea noastră, iar noi despre a lor. Se vorbea mult despre vreme. Puţin despre guvern (nu conta care) ; uneori despre droguri, sau despre moartea lui Coluche, apoi despre cea a lui Luron, care a avut dreptul la funeralii naţionale sărmanul băiat, că te şi întrebi ce i-a apucat să nu meargă pînă la capăt înmormîntîndu-l în Panteon unde papa Hugo ar fi fost încîntat să-l primească pe ţînţarul parşiv.

Să-ţi explic cum a ajuns mama să cumpere de la marile magazine. Sigur că sunt mai întîi preţurile pe care Mamutul le striveşte ca pe nişte rahaturi. Dar mai cu seamă e faptul că sunt departe de noi. Şi că trebuie s-o duc cu maşina, fiindcă ea nu conduce. Aşa că pentru ea, îţi dai seama, e sărbătoare în sat. S-o vezi gătită, alături de băiatul ei. Mîndră ca Barabbas (sau Barrabas), şefă experimentată a comandoului pe care-l formăm. Am rolul pasiv al servitorului ; după ce îmi conduc rabla, conduc căruciorul. Mergem de la un raion la altul mama şi man-

dea. Ea culege ambalaje uriașe de detergent, cutii de conserve, pachete de paste, preocupată ; conștiincioasă, așa cum este în toate.

— Îți place marca asta de sardele cu roșii, mi se pare, Antoine ?

Iar eu încercînd să-mi adun gîndurile :

— La nebunie, mamă !

Și poc ! O grămadă de conserve de Amieux pavează fundul căruciorului.

— De multă vreme nu ți-am mai făcut prăjitură cu orez, ți-ar face plăcere, dragule ?

— Cred și eu, răspunde laconic dragul.

Și iată-l pe sula asta bătrînă de Uncle Ben cu zîmbetul ca o felie de dovleac, dînd năvală în cărucior.

Nu ia decît produse de lux, Félicie ! Topul ! Inclusiv pentru curpapir. Se șterge dosul cu hîrtie dublu satinată. Avem gusturi princiare pînă-n anus.

Deci suntem pe cale să facem piața; cînd se aude un țipăt :

— Comisare !

Mă întorc. Și o văd pe Berthe Bérurier, escortată de Alfred, coaforul, care izbutește să împingă un cărucior cu o mînă, iar cu cealaltă să-l tîrască pe Apollon-Jules, tîrzîul moștenitor al familiei Béru.

Félicie se repede zărindu-l pe zgîmboi de care are grijă mai des decît i-ar veni rîndul și îl înhață așa cum Albaladejo înhăța balonul în epoca lui de glorie. Puțin lipsește să-ți închipui că o să se repeadă să facă un eseu cu pușiul ca să-l depună între barele caselor. Băiatul devine uriaș. Elefant *boy* ! Sau mai curînd un copil hipopotam. Cu obrajii ca fesele maică-sii, cu nasul roșu ca al lui taică-său și caraghios de roșcat.

Dacă ai vedea-o pe Berthy cum se repede la mine te-ar apuca frica. E ca un adevărat taifun jamaican. Scoate fum pe nări, așa cum îi țîșnește balenei apa prin valvă.

— Și face cumpărături ! rîgîie vaca. Bărbatu-meu a dispărut de două luni, că mă întreb dacă sunt văduvă sau nu, că nu se știe nimic despre el, și dom comisar, care mi l-a expediat la rezbel se dă mare și cumpără bidoane de Ariel și curpapir. Păi ce zici, comisare, cam faci mișto de lume !

Luat astfel în șuturi, nu știu decît să bîigui cuvinte fără șir. Căpcăuna și-a pus degetul cît un cîrnat pe rana

din sufletul meu. Mă dau de ceasul morții de cînd cu dispariția celor doi colegi ai mei Blanc și Béru. S-au făcut nevăzuți în cîmpia engleză și de atunci n-am nici o știre de la ei. Nici cea mai măruntă informație cu privire la avionul care i-a dus. Unde o fi aterizat bimotorul alb ? În zăpăceala mea n-am avut timp să-i notez înmatricularea. În Anglia, nici un aeroport sau club aeronautic n-a semnalat vreo mișcare de aparat particular în zona asta a litoralului. Același succes în străinătate. Întreaga Europă Occidentală investigată a răspuns negativ. Nici un turn de control nu l-a captat. În urma anchetei, am aflat că mașina Mercedes fusese închiriată de la un mare garaj parizian de către o anume Manuella Dubois, care a arătat actele de identitate și a plătit garanția obișnuită.

În mașină, nimic. Doar amprente pe care le aveam. Ambalaje de bomboane de mentă, cîteva mucuri de țigări Players. Zero :

Am activat polițiile din Europa și din America, din Japonia, din Indonezia și dintr-o grămadă de alte locuri, comunicîndu-le semnalmentele japonezilor și ale colegilor mei. *Nothing !* Atunci în disperare de cauză și după o lună de zbatere, știi ce concluzie îngrozitoare am tras din toate elementele astea negative ? Că avionul alb a avut un accident deasupra mării. Pesemne că a ajuns în larg, s-a îndreptat spre Atlantic și acolo va fi avut o pană. Și fleoșc ! Nu văd alte ipoteze posibile. Un avion, șase persoane ! Dispăruți ! N-a mai rămas nimic. Dezintegrați !

Așa că simt că-mi dau duhul, pricepi ? Nervii mă lasă. Dorm doborît de calmante. Mă sîcîie fără încetare întrebarea : ce s-o fi întîmplat cu ei ? Și de ce au lăsat mesajele astea ironice, care par a fi niște testamente îngrozitoare ?

Am slăbit cu patru kilograme, draga mea. Poftim, uită-te la pantalonii mei : poți să-mi apuci cu ambele mîini pășărica fără s-o scot sau să mă deschei, doar vîrîndu-le pe deasupra !

Mahalagioaica menajeră continuă să stîrnească lumea din magazin, în pofida îndemnurilor maică-mi, care o imploră : „Liniștește-te, draga mea Berthe, Antoine face tot ce-i stă în puteri, te asigur". Dar pe vaca împuțită chestia asta parcă o supravoltează. Sărmana mea mutră slăbită de îngrijorare o excită în loc să o emoționeze.

— Ești un individ penibil, comisare ! Eu îmi vreau bărbatul ! Sau să mi se spună cinstit că puștiul ăsta e or-

fan, să-i găsesc alt tată cu o meserie mai sedentară decît avea sărmanul tîmpit de Alexandre-Benoit, gata oricînd să se lase omorît la alegere, cuviosul !

Mă cam strînge de fudulii balena asta cumplită ! Lumea a făcut cerc între raionul „detergenți" și raionul „articole de uz casnic". Cum i-aș mai gospodări o șurubelniță uriașei în botul ei de vacă, scîrbei ăsteia !

— Și cît timp o să dureze tăcerea asta, hai ? O să încezească așteptînd o veșnicie, după părerea dumitale, comisare ! Ei bine, nu ! Am drepturi ! Și madam Blanc are, oricît de negresă ar fi. Am fost la Ramadé. I-am zis că trebuie să ne constituim parte civică amîndouă, să luăm un avocat și să atacăm ! Să cerem daune și interese. Și nu puține ! Un bărbat ca al meu, ofițer de poliție, fost ministru și toate celelalte face greutatea lui în bîștari, crede-mă ! Statul, comisare, trebuie să mi-l plătească ! Fără să-i pun la socoteală că o sulă ca a lui, îți cer iertare, Alfred, n-o să mai găsesc niciodată ! Era monument istoric, sula asta, comisare. Ca ea nu mai era alta. Cînd taurii îl vedeau pe Béru regulînd în aer liber, făceau o moacă, pe cuvîntul meu de femeie cinstită. Și ea costă scump. O să găsesc martori care să arate cît de mare era și, mai ales, martore, n-o să-mi fie greu după cît regula în dreapta și-n stînga ticălosul ! De două luni coțăitoarea mi se usucă. Alfred poate să vă spună că fofeaza mi se veștejește. Nu-i așa, Alfred, că se ofilește ca un trandafir într-un album ? Tu observai chestia asta aseară.

Alfred jenat își înghite mărul lui Adam pe care-l are proeminent. Roșește, dă din cap, pune la întîmplare o cutie de Ajax cu amoniac în cărucior ca să se stăpînească.

— Doamnă Bérurier, șoptește mama printre șuvițele roșcate ale lui Apollon-Jules, cred că durerea te face să te înșeli. Înțeleg, desigur, că ești necăjită din pricina acestei luări de ostateci a cărei nefericită victimă este soțul dumitale, cu toate acestea nu trebuie să-l învinovățești de asta pe Antoine care răstoarnă cerul și pămîntul să-l regăsească pe dragul de Alexandre-Benoit, ca și pe domnul Blanc.

Le zice bine bătrîna mea cînd e vorba să-și apere copilul, nu ? Dar sunt interlocutori de neîmpăcat, iar vaca asta împuțită se numără printre ei.

— Văd că răstoarnă cerul și pămîntul, văd, rînjește ea. Mișcă un cărucior plin cu ulei Lesieur, de săpun Cadum, de paste Panzani, de Ariel concentrat și de sardele

cu roșii, asta răstoarnă coană Félicie, da curu' nu, nu-l răstoarnă ; cine are urechi de auzit să audă ! Hai, Alfred, să ne cărăm, că s-ar putea să mă șucăresc !

Și pleacă străbătînd raioanele, urmată de coaforul zăpăcit, care-și împinge căruciorul. Dă năvală mahalagioaica împuțită, îmbrîncind clienții și repezindu-i pe cei ce protestează cu un „Ține-ți pliscul, nenorocitule !" care l-ar face să tacă și pe un comisar de licitație. Pleacă jignită, uitîndu-și plodul pe care mama îl ține în continuare în brațele ei drăgăstoase, miloase, mereu disponibile pentru tandrețe.

Și iată-ne deci avînd grijă de Apollan-Jules, fericiți de acest dar făcut din nebăgare de seamă, în pofida rușinii pricinuite de scandalul berurian care continuă să facă unde și o ceață roșie în magazin.

Ne ducem să plătim sărmanele noastre produse. În drum mă opresc lîngă un domn bătrîn înarmat cu un walkie-talkie care-i îngăduie să rămînă în legătură cu sărmana lui soție, neputincioasă, rămasă acasă.

— Ninette, îi spune, îți aduci aminte dacă a mai rămas ceară incoloră pentru pantofii mei bej ? Nu ? Bine, o să cumpăr. Te anunț că aici au adus „Action" și pepeni din Israel. Să iau ? Bine. Se mai găsesc și napi mici albi, care cred că nu sunt atoși și cred că ți i-aș putea face cu unt. Mă recepționezi bine ? Sută la sută ? Bravo. Deci ce fac cu napii ?

Progresul ne cucerește, băieți. Progresul ne-a cucerit.

Îl las pe acest om sfînt să execute operația lui de comando alimentar și mă topesc.

Doar în mașină, în timp ce Félicie îi face ghidi-ghidi sub bărbie lui Apollon-Julse mă apucă oftica.

— Mamă, strig deodată, are dreptate scroafa, n-am drept să fac relaș pînă cînd nu-l recuperez pe tatăl puștiului, viu sau mort.

Mama nu răspunde nimic. Așadar e de acord.

— Nu știu ce o să fac, dar o să fac ; nu știu încotro o să mă duc, dar mă duc ! Mai bine să dai cu spada în baltă, decît s-o lași să ruginească în teacă !

Tac o clipă ca să admir frumusețea formală a acestei sentințe, care într-o zi va fi gravată pe frontonul edificiilor publice și al caselor de toleranță, în sfîrșit deschise iarăși.

* * *

Pe urmă ajungem acasă, iar de acolo, Dumnezeu care veghează asupra mea, așa cum veghezi tu asupra blenoragiei tale nevindecate, îmi rezervă o surpriză.

Nu te las să ghicești care, fiindcă tu cu tărîțele pe care le ai în loc de creier, n-ai izbuti nici pînă la Paște.

O mașină Morgan e staționată în fața grilajului grădiniței noastre. Te-ai prins ?

Ei bine, da, iepurașule : e vorba de nimeni alta decît Betty Nelson, madona hidroglisoarelor pe care o culeg proaspătă pe cîmpia engleză în zilele de dezamăgire intensă.

N-am mai văzut-o de la episodul acela somptuos ; cum ai fi admirat-o atît de frumoasă în goliciunea ei ce se dăruia vînturilor oceanului și știemeleagului frumosului Antonio ! Un Ingres [1], Sau cel puțin un Ingres et Loire ! [2] A fost un regulat eroic, fenomenal pentru că era marcat de disperare. Acest abandon feroce al bărbatului cînd își imploră carnea să-l facă să uite rănile sufletului, cum spunea portăreasa mea care avea literele [3] (cele din scrisorile locatarilor ei, dezlipite cu grijă la aburi, dar lipite la loc cu secotină, iar cînd luai scrisoarea înainte de a fi uscată, îți trebuia o lampă de sudură ca să o scoți de pe degete !)

Ce să-ți mai spun despre lauda finală, cînd am terminat operațiunea de regulat disperat, ne-am tras izmenele și, la volanul Mercedesului, ne-am repatriat în așezări locuite. Pe Betty am lăsat-o la patronul unui garaj din Dover, care urma să se ducă să-i caute și apoi să-i repare cauciucurile crăpate. Regulatul ăsta înverșunat îi stopase oftica lui miss Nelson (se pare că avusese un răs-stră-străbunic amiral la sfîrșitul secolului al XVIII-lea și că bătrînul caraghios se lăsase șutat la Trafalgar) ; nu mai avea nimic de zis, curajoasa mea, năucită de grămada de întîmplări supărătoare și fericite. Ca să n-o părăsesc ca un mitocan, îi dădusem adresa, coordonatele mele, cum se spune acum, așteptîndu-se ca un tîmpit să vină cu alt termen. Mai ales că e o bucată de vreme de cînd colaborăm, tu-

[1] Ingres Dominique (1780—1867) pictor francez (n.tr.)

[2] Corect : Indre et Loire, departament din centrul Franței 506.000 locuitori, oraș de reședință — Tours (n.tr.)

[3] Joc de cuvinte : *lettres* înseamnă litere, dar și scrisori (n.t

maica mă-sii ! Şi de cînd se organizează colocvii. Asta da : colocvii. În fiecare zi primesc scrisori de la cretini care-mi propun un colocviu. La Rote Harry la foştii deputaţi handicapaţi motori, la Mutuala băcanilor cu amănuntul, la surdo-muţii din Levallois, mai ştiu şi eu... „Aţi accepta să veniţi să faceţi un colocviu cu vice-super-preşedintele nostru onorar domnul Bougrodoc ?" Ei nu pot vedea, dar eu mă şterg undeva cu scrisorile lor, ca să arăt ce cred despre. Ar trebui să le răspund că la colocviul ăsta m-aş culca cu nevasta lor, asta da, aş vrea să le încerc dacă nu sunt prea neghioabe, nici şmechere, dacă nu au cincisprezece kilograme de varice avariate la picioare şi celulită la fund, dacă nu aparţin rasei bovine, dacă îşi spală chiloţii înainte de culcare, dacă nu îţi taie vorba cînd povesteşti ca să-ţi trîntească o contradicţie care să te lase tîmpit şi, mai cu seamă, dacă au o gură cu diametrul de cel puţin şase centimetri ; să le-o înfigi graţios în timp ce cotoii lor decrepiţi colocviază, bat cîmpii, sunt stîngaci, prezidează, da, da, să le ciocăneşti cu delicateţă nemaiauzită şi inventivă pe aceste balabuste cumsecade ale unor caraghioşi pe cale de fosilizare. Să le farmeci păsărica cu o mătărîngă melodioasă, cu limbi de pisică împodobită [1] (sau limbă împodobită de pisică), să le rumegi bine din cap pînă-n picioare, în cele mai ascunse colţuri.

Ţi se pare că o iau razna ? Bun, nu observasem. Lăsam să meargă morişca de prostii. E-n regulă, tu cumperi, nu-i aşa, ai drept să manifestezi.

Ba nu, lasă, fiindcă îţi spun că mă opresc. Nu mai discutăm de nimic în afară de acţiune. Apropo de acţiune, ai văzut Bursa în ultimul timp ?

Ca să revin la Betty Nelson în salonul nostru din lemn de pom fructifer. Radioasă, biutifulă mai rău decît prima dată ! Cum o priveşti, ţi se şi scoală ! E toată în tuid. Tuidul (pe care unii îl scriu tweed), cînd e de culoarea asta roşcată, însoţit de o cămaşă de mătase verde, mă inspiră. Pantofi fără toc, mănuşi de automobilistă, părul abia aranjat în maşina decapotabilă.

Mă grăbesc să fac pregătirile. Miss Nelson, mama ; mama, miss Nelson. Şi iată-l pe Antoine, frăţiorul meu

[1] *Chat fourré*, denumire ironică dată de Rabelais magistraţilor, făcînd aluzie la roba lor împodobită cu hermină. (n.tr.)

adoptiv. Suflă-ți nasul, Antoine. Și nu da mîna plină cu Nutella.

— Nu-i Nutella, e căcat ! îmi răspunde. Eram la budă cînd a sunat tipa, iar tîmpita de Maria nu auzea din pricina aspiratorului, așa că m-am mînjit, pricepi ?

Mama îl evacuează în grabă, continuînd să-l țină pe Apollon-Jules în brațe. N-o văd bine pe bătrîna mea cu specimenele astea două de copii de bărbat în circă !

— Un porto mic, Betty ? Nu, nu. Doar după masă. Englezii, știi, nu ? Iei brikfastul cu noi ? Cu plăcere.

Zic fără să mă adresez cuiva anume :

— Să mai pui un tacîm, mamă. Și ce vînt bun te aduce ?

Atunci, minunata îmi face revelații. Poftim, de cînd ne-am întîlnit noi doi, nu mai face design. De fapt, nu are debușeu. I-a venit o idee în urma întîlnirii noastre : să se lanseze în ziaristică. Nu trăise oare o aventură puțin comună ? Și imediat zgîrie un articolaș despre întîlnirea noastră, cu urmărirea, cu pneurile (peneurile) crăpate, cu zborul clandestin al teroriștilor pe landă... o chestie de mîna-ntîi ! O știre dărîmătoare. O trimite unchiului ei în carne și oase, Ferguson Junior, director la *Rochester Evening*. Nenea dă buzna pe ea, o mistofilește puțin ca să-i dea strălucirea lucrului nou și o scoate în pagina întîi a fițuicii lui. Manșete, afișate, mesaje la radioul local. O lovitură ! Iat-o angajată. Ferguson Junior îi dă misiunea să continue ancheta, numai că nu prea mai are mare lucru de scris. Nu contează, o să găsească. Ziaristă, asta-i treaba ei, a priceput. Timp de opt zile are prima pagină a lui *Rochester Evening*, fie ce-o fi, umflînd la maximum ceea ce descoperă scormonind. Și pe urmă, pentru că povestea bate pasul pe loc, nenea îi încredințează alte rubrici. Face judiciara, procesele pentru furturi de mașini, încălcarea legii cu privire la vînzarea băuturilor, bătălie pe căile pudice, dar toate astea o plictisesc pe Betty.

Atunci el îi propune moda. Un mare reportaj. Asta-i place. Moda englezească, prima din lume după-ea, cu manechine grozave ; Lady Di, amica ei cumnată-sa și grădinile de zarzavat pe care și le trambalează pe moacă în locul coroanei, care face o grămadă de sterline, a fost un regal. Tirajul lui *Rochester Evening* a crescut cu șaizeci la sută, de la șase sute la aproape o mie de exemplare, îți

dai seama, băiete ? Așa ceva nu s-a mai înregistrat de la abdicarea lui Eduard VII în 36 !

A terminat cu moda englezească, nu-i nimic, o să treacă la moda belgiană și i-a venit ideea să facă un ocol prin Paris, înainte de a ajunge la Bruxelles. Ceea ce îți dovedește — dacă mai era nevoie — că las o amintire de genul de neuitat în inima și slipul doamnelor.

— Ar fi trebuit să-mi trimiți articolele, îi reproșez. Aș fi fost încîntat să le văd.

Ei bine, mi le-a adus. Are într-adevăr un pachet așa de gros în sacul pe care-l poartă în bandulieră.

— O să le citesc în camera mea, în timp ce ni se pregătește un bricfast[1] franțuzesc, o previn. Vii cu mine, sau pun în funcțiune televizorul, unde prietenul meu Mourousi n-o să întîrzie să se arate ?

Îmi răspunde că televiziunea franceză fiind de neprivit pentru o britanică, preferă să mă escorteze.

Vai, cîtă nevinovăție !

Urcăm. O invit să intre așteptînd să-mi iau revanșa. Pun zăvorul din cauza micului vagabond obraznic Toinet, care-i mereu în căutarea unei tîmpenii profitabile.

Stai jos ! Îi arăt fotoliul. Frumosul ei fund regal se răspîndește între brațele lui (era în salon dar l-am urcat în camera mea ca să pot face lecturi tardive). Iau pachetul ei de articole.

Numai că tu mă cunoști, nu ? Ea între brațele fotoliului, eu între picioarele ei, așa că vacile o să fie bine păzite. Elucubrațiile ei rămîn pentru altă dată. Totuși mă prefac că citesc ca să am pretext să mă așez la picioarele ei.

Începe prin a încredința o misiune de explorare mîinii mele drepte și iat-o pornită sub tweed-ul fustei. Ochiul meu distrat citește titlul primului articol :

„Rodeo al serviciilor secrete franceze pe teritoriul britanic !"

Simpatic, mulțumesc, nu vă deranjați pentru mine !

Îmi dilată prostata, tipa asta mișto ! Și știi că are ceva condei ? Afară de cazul în care stilizatorul... Cine stilizează la urmă, stilizează mai bine ! Am parte de o căruță întreagă : tupeul meu, exigențele mele toate astea... Toată povestea scurtelor noastre relații e relatată pînă la și inclusiv la felul în care i-am descheiat fusta în landă,

[1] Corect : breakfast — micul dejun (n. tr.)

însă ea lasă să se înţeleagă că pudoarea ei a avut ultimul cuvînt.

Nostalgică, palma mea îi mîngîie muntele lui Venus lui Betty. Ea se pretează la acrobaţiile mele.

Eu, sincer să fiu, prefer să nu ciufulesc o fată la mine acasă, din pudoare faţă de mama. O respect prea mult pe Félicie a mea ca să-i administrez coiturile mele. Pe *mothers* trebuie să le ţii la distanţă de zbenguielile astea bestiale. Îmi aduc aminte că într-o seară, cu mult timp în urmă, la Napoli, o iubiţică m-a dus la ea acasă pentru un regulat prietenesc şi chiar asta făcusem în încăperea în care bătrîna ei mamă tricota ascultînd o retransmisie de fotbal la radio. Pe bătrînă, zburdălniciile noastre o emoţionaseră tot atît cît ar fi emoţionat-o dacă fiică-sa ar fi făcut o baie la picioare. Juve încasase un gol de la Napoli tocmai cînd dezlegasem parîmele, iar partenera mea urlase „Siiiiii", sărind în sus foarte oportun.

Dar eu la maică-mea, *Achtung !* Casa noastră nu e un hotel cu ora ! Aşa că pun frîna cît pot. O pipăială, O.K., şi chiar mîngîieri prenupţiale, fie, dar îmbricaţiunea polivalentă, ciuciu ! Sau tipa ar trebui să-şi dea multă osteneală !

Ei bine, am ghinion, tipa tocmai că-şi dă osteneală ! E o frenezie incandescentă ! Recurge repede la mijloace tari. Mă înfrînge prin grabă. Mă ia într-un vîrtej de la rădăcină pînă în creştet ! N-am timp să spun nu, să ţip că mă violează, s-o chem pe mămica. Fata care vrea obţine, cum a scris cu atîta îndreptăţire Bossuet în docta lui lucrare intitulată *Ocupă-te de omilie.* [1]

Aducîndu-mi aminte de strigătele ei în landă, o implor să coboare vocea. Că de nu, o să-i îndes perna pe sirena de ceaţă, ceea ce ar însemna riscul de a o înăbuşi, iar totodată m-ar face să ajung la tribunal[2] ca Sfîntul Francisc.

Acum săvîrşesc.

Are loc o mutare intensivă !

---

[1] Celebrului prelat, scriitor şi orator pe teme religioase Bossuet (1627—1704), cunoscut pentru lucrările *Discurs cu privire la istoria universală* şi *Cuvîntările funebre (Oraisons funebres)* i se atribuie, cu bună ştiinţă desigur, lucrarea *Ocupă-te de Amélie* a autorului francez de vodeviluri Georges Feydeau (1862—1921) (n.tr.)

[2] Joc de cuvinte, *cela me vaudrait les assises,* m-ar face să ajung la curtea cu juri, la tribunal ; Assisi e localitatea natală a Sfîntului Francisc (1182—1226), întemeietorul ordinului franciscanilor. (n.tr.)

O să-mi treacă oare vreodată, pînă n-o să dau ortul popii, obiceiul ăsta blestemat de a lua la ciocan tot ce mișcă, tot ce își dă jos chiloții și țipă „Hai repede !" ? Pînă cînd o să-mi scot ștremelegul în prezența unei fete, ca să încep iarăși întruna dansul ăsta sacru din care ieși istovit, dar mulțumit, cu fuduliile goale, dar cu inima plină ?

În culmea plenitudinii noastre sensoriale, aud un țipăt, apoi hohote de plîns pe culoar.

Jos, vocea îngrijorată a maică-mii :

— Ce se întîmplă, tu plîngi, Maria ?

Organul devastat al unei Marii sfîșiată de necazuri :

— Da, doamnă !

— Ce ți s-a întîmplat, fetițo ?

— E domnul ! Face purcării cu tîrfa care șoșit !

— Ce ți-a venit să te uiți pe gaura cheii, fata mea ? o ceartă, severă, bătrîna.

— Bănuiam eu ! plînge Maria.

— Du-te jos imediat să cureți roșii, o să facem o salată de roșii *mozzarelle*, cu frunze de mentă ca antreu !

Replici de genul ăsta te ajută cînd ești în plin regulat, crede-mă !

Ca încoronare, se aude foarte apropiată vocea strengărească a lui Toinet :

— Ei, da, e adevărat că i-o face ! Ei drăcie, lucrează bine, băiatul ! Și acționează repede ! E grozav ce-i face !

— Toinet ! țipă istovită mama. Vino imediat aici, derbedeule !

Ah ! E discret regulatul meu improvizat. În ce privește respectul meu față de acoperișul familial am nimerit (printre altele) drept la țintă.

— Vin imediat, mamă Félicie, o secundă ! Așa cum se declanșează, pariez că intră în linie dreaptă. Tonio. Păcat că pe ea n-o văd bine. Doar picioarele. Nu și-a scos pantofii.

— Toinet ! urlă maică-mea sărmana, disperată. Trebuie să vin să te iau de urechi ?

— Nu te supăra, mamă Félicie, sunt confruntat cu lucrurile vieții, cum spun la televiziune. Îmi fac educația. Suntem mamifere, cum ne spune profu' de științe ale naturii. Într-un fel e frumoasă schema de reproducere. Dacă ne-am naște în varză ar fi mai trist !

În sfîrșit, își părăsește postul de ginitor și coboară în fugă scara. Îl mai aud pe micul ticălos întrebînd :

— De ce se smiorcăie Maria ? Nu cumva o regulează şi pe ea Tonio fără ştirea noastră ?

— Du-te şi cumpără chifle la brutăria Tardivet. Să iei şase !

— Pot să-mi cumpăr una cu ciocolată ?

— De acord.

— Şi alta cu struguri pentru ora patru ?

— Dacă vrei !

Aici Betty îşi extrapolează tulburările glandulare şi termină scoţînd un geamăt ca la o naştere.

Recompensa mea nu întîrzie. Vine imediat.

În timp ce calda mea britanică îşi pune în ordine ţinuta, dacă mă pot exprima astfel, iau grămada de articole. Ca să-mi treacă timpul, în timp ce răsunetele apei se aud din baie.

Şi atunci... Şi atunci...

Nu, îţi jur, e un moment cumplit al existenţei mele. Ceea ce n-au putut descoperi toate serviciile de poliţie europene se găseşte relatat în coloanele cenuşii ale lui *Rochester Evening.*

Ruşine să ne fie nouă, profesioniştilor, care ne încurcăm în sistem, imobilizaţi de obligaţii, înecaţi sub hîrţoage, jugulaţi de forţe superioare care ascultă toate de forţe şi mai superior superioare !

Scrie pe hîrtia asta de ziar pe care fesele mele ar refuzat-o dacă din întîmplare, aş vrea s-o folosesc drept hîrtie igienică, scrie, zic, că trimisa specială (foarte specială) a lui *Rochester Evening,* după o anchetă minuţioasă a descoperit că misteriosul avion a aterizat la Regio di Calabria, Italia. Pasagerii au coborît acolo. Erau — Domnul fie lăudat ! — în număr de şase şi se pare că au luat loc într-un minibus alb înmatriculat la Roma. La puţin timp după aceea, avionul decola din nou într-o direcţie necunoscută.

Îţi dai seama de importanţa acestei informaţii, dacă totuşi nu e pur şi simplu inventată de trimisa specială pe care mi-am „expediat-o" eu însumi cu titlu personal ?

În celelalte articole relatarea se sleieşte, se simt repetiţiile, umplutura, pana neinspirată. Povestirea devine feminească. Dar dacă tipa a spus adevărul în ce priveşte Regio di Calabria, ce pas uriaş face ancheta împotmolită în mlaştina neştiutului !

Iat-o din nou pe Betty, refăcută grație concursului vigilent al colegilor mei Jacob și Delafon ;[1] înnoită, la dispoziție, pusă la punct din toate părțile.

Mă vede citindu-i proza.

— Am talent de ziaristă, Toni, dragule ? mă întreabă așezîndu-se lîngă mine, cu unde recunoscătoare încă în activitate.

— Mare ! o asigur, și un talent tot atît de mare de anchetator. Cum dracu ai descoperit că avionul a aterizat în Calabria ?

Degeaba e englezoaică, uite că face fițe. Mereu nevoia asta la muieri de a se pisici. Sunt puternice și dominatoare frumoasele. Sigure de sine, de farmecul, de puterea lor. Iar noi, tîmpiții, care ne credem stăpîni ! Să-ți spun o cheștie, amice, o dată pentru totdeauna ; femeia îl urmează pe bărbat, e adevărat. Dar pe drumul pe care ea i l-a trasat ! Iar bărbatul, mîndru nevoie mare, își dă ifose și merge înainte dînd din umeri, spunîndu-și cu delectare sărmanul nătărău : „Ea mă urmează". Ce spui ! *Ea îl urmează acolo unde a hotărît ea să meargă.* Nu-i greu de priceput !

— Secret profesional ! zice javra.

Ei drăcie, vrea o ghioagă peste mutră, tipa ? A mai încasat una jos și n-a părut să-i displacă.

— Ai născocit asta pentru cititorii lui *Rochester Evening,* o tachinez.

Cînd îi atac onoarea profesională se zbîrlește. E de acord să mă joc cu ea pe un colț pe pat, dar cu condiția ca treaba asta să nu degenereze !

— Drept cine mă iei ?

— Povestește.

— Să n-ai speranțe !

Doamne ! Stăpînește-te sau o caftesc ! Încăpățînată ca un rosbif, tîrfulița asta. Dar Antonio nu are doar o săgeată în tolbă. Înțelegînd că e încăpățînată și că așa o să rămînă, mă prefac că renunț.

— Secretoaso, în fine, n-are importanță, ce contează e faptul că ești aici, în brațele mele. Mi-e așa de foame de tine, încît n-o să mă satur niciodată.

O răstorn. De data asta mă orientez altfel. Mă hotărăsc să-i degust prospețimea lui Betty. Pesemne că ai citit

[1] Firmă de produse cosmetice (n.tr.)

în săptămînalele bine informate, Antonio al tău e regele regulatului yodlerizat.

Cînd o iau în lucru în stilul ăsta, tipa simte voluptatea în carne ! O fericire nemaipomenită o cuprinde. Pierde noţiunea timpului şi a réalităţilor. După zece minute nu mai ştie dacă Mitterand sau Hugues Capet e regele Franţei ! Şi lucrez ca un zmeu.

Deşi eşti într-o stare de delincvenţă avansată, ştii că simţurile se ascut cînd le foloseşti. Plăcerea bisului e mai intensă decît la prima presare, contrar uleiului de măsline. De data asta, sprintează de la plecare britanica mea. Se răsuceşte ca un metronom înnebunit. Cînd o simt la paroxim, la doi milimetri de apoteoză, întrerup exerciţiul.

Ea urlă *„Again, again ! dirty pig*[1]*, ce eşti !"* Dar *dirty pig* simte că ţine cuţitul de mîner. Îi întreţin frenezia atingîndu-i partea sensibilă cu vîrful degetelor. O mîngîiere uşoară menită să menţină starea critică.

— Spune-mi cum ai găsit pista cu Regio di Calabria. scroafă în delîr ce eşti, şi îţi promit o fericire cum n-ai mai simţit vreodată.

Pe englezii ăştia, ce-i salvează e calmul cu care ştiu să întîmpine orice situaţie. Aici se simte prinsă în cursă, înfrîntă. Aşa că se abţine să tergiverseze.

Horcăie :

— Cînd m-am întors să-mi iau maşina cu omul de la garaj, am găsit o batistă pe care unul dintre oamenii tăi fără îndoială, a scris un mesaj pe care l-a putut arunca pe portieră.

Ca să-i arăt recunoştinţa pentru mărturisirea făcută. reiau tiroleza începută. Ninette ţipă atît de tare încît se aud bătăi în uşă. Vocea disperată a Mariei :

— Voi opriţi purcherii ! Vă ascult cupii !

Mă opresc exact în clipa cînd Betty începea un imn vieţii.

— Şi ce era scris pe batistă, scîrbă mică ?

— Repede, continuă !

— În două vorbe, micuţo ?

— E în poşeta mea, ţi-o dau !

— Pe cuvîntul tău de englezoaică ?

— Peeeeee !

[1] Continuă, porc murdar (n.tr.)

Convins de acest semi-jurămînt o termin în forță. Mă știi : nu sunt lăudăros. Dar ce-i fac miss-ei poate fi rezumat în trei cuvinte : me-mo-rabil ! Nici chiar regretata Callas n-a emis vreodată un sunet atît de melodios ca acela pe care-l scoate Betty cînd juisează.

Semnat „Beru !" Scrisul ! Și stilul !

Maiestatea sa a scotocit pesemne discret în poșeta marchizei lui. A scris pe batistă cu un creion de gene textul următor :

Cică ne cărăbănim în Calab. Ne

N-a avut timp să scrie mai mult Grasul, dragul de el. A făcut sul batista mică, a coborît discret geamul cu cîțiva centimetri ca să-și poată evacua mesajul. Așadar, cele pe care le-am găsit în Mercedes le-au fost impuse ? Oh !

— A fost greu să mi se traducă textul, declară țărăncuța mea cu ochi încercănați, mi s-a spus că e redactat în franceza veche.

— Exact, mormăi eu, poți să juri că-i de pe vremea lui Ludovic XIV ; dar ce ticăloasă ai fost păstrînd ăsta pentru tine. Două luni pierdute ! Fără îndoială că e prea tîrziu !

Spun așta, dar nu cred nici o iotă ! Cuvintele Grasului înseamnă întrucîtva prezența lui. Deși le-a scris în ziua decolării, am impresia că sunt recente și că mă așteaptă.

Nu fi îngrijorat, amice, vin !

LCAPITO VIII

Miroase a iepure cu roşii.

Bat la uşă, intru cînd mi se spune şi, într-adevăr, bătrînul ăsta şi baba lui tocmai înfulecă iepure cu roşii. Iepure cu roşii cu mămăligă tăiată în bucăţi pătrate şi coaptă. Îndată foamea îmi zgîndăre stomacul şi în loc să spun bună-ziua, îmi şterg dîra de salivă care mi se scurge pe bărbie.

Cei doi moşnegi se uită la mine de parcă aş fi un camionagiu care le-a spart cocioaba cu maşina lui de douăzeci de tone.

Am reflexul de a zîmbi mai înainte ca tipul să se ducă să-şi ia din cui puşcociul ca să-mi trimită nişte plumbi. Zîmbetele mele fermecătoare sunt cele mai eficiente de pe planetă, iar oamenii cărora le dedic încep să mă iubească precum nişte smintiţi şi se bat să-mi facă o pensie.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, le spun amabil. Doamne, ce bine miroase la dumneavoastră ! Sunt un expert de asigurări de la Paris şi fac o mică anchetă cu privire la avionul care a aterizat într-o zi pe terenul dezafectat de lîngă casa dumneavoastră.

Of ! Efectul sedativ al zîmbetului meu se estompează şi iată-i că îşi reiau înfăţişarea rece.

Ca să nu las ca relaţiile noastre să dea chix, adaug :

— Compania mea de asigurări m-a însărcinat să vă înmînez o primă de cinci sute de mii de lire, ca să vă

mulțumesc pentru prețioasa dumneavoastră mărturie. Iat-o !

Scot din buzunar cinci bancnote de o sută de mii de lire și le așez în evantai pe masă.

Cei doi țărani aruncă mîna spre ele simultan ; coana mare e mai puțin reumatică, deci cea mai rapidă. Numai că papașa e cel mai tare și-i trage un pumn în dreapta sinistră a tovarășei sale de existență.

— Lasă-i, căzătură bătrînă ! zice amabil.

Madam tocană dă drumul prăzii, iar individul o adună. Examinează bancnotele să verifice dacă n-au fost luate dintr-o cutie de Monopoly și, liniștindu-se, le îndoaie în patru înainte de a le strecura în unul dintre buzunarele hainei vechi și civile de lînă.

Un zîmbet frumos arată ceva negru (mestecă tutun) sub mustața lui albă.

— Mîncați cu noi mîncare de iepure ? întreabă.

Eu speram asta cum nu-ți poți închipui. E nostimă viața, te îndrăgostești, ai pofte, melancolii așa pe neașteptate. Trecînd pragul cocioabei, îmi era foame de iepurele ăsta din pricina parfumului. Știi în ce măsură mirosul e un viciu pentru mine ?

— Cu plăcere : miroase minunat !

Scorpia lui mormăie și se ridică să-mi aducă un tacîm. Bătrînul se duce să scoată un ulcior de vin din cramă. Vin negru cu bule rubinii în care se mai simte încă ultimul cules de vie. Și iată-ne înfulecînd toți trei, schimbînd priviri prietenești pe deasupra farfuriilor.

O minune ! Bătrîna la pat trebuie să nu mai fie bună de nimic cam de multișor, dar la gătit, atenție ! Și ce altceva mai știe să facă, mă informez. Se pare că atunci cînd gătește *cabri*, bărbatul ei se trezește noaptea să termine resturile. Bun, mă întorc la primăvară ! În rest, paste, mai ales spaghetti cu trufe albe. Bătrînul cunoaște colțișoarele cu trufe. La poalele stejarilor pitici. Se ridică să-mi arate un borcan în care sunt cîteva care macerează în ulei de măsline. Îl vreau ? Poftim, mi-l dă ! Mulțumesc pentru Félicie. Măcar de l-aș aduce cu bine în port. Fiindcă mă așteaptă niște lucruri scîrboase.

Cafeaua dimpotrivă e grozav de proastă. Zeamă de șosete, ce mai ! Și nu de orice fel de șosete. Fac amoc, nu mai fac amor. Amorul a fost ieri cu Betty. Voia atît de

mult, încît a trebuit s-o îmbarc şi s-o duc la hotel ca să nu mai scoale casa în picioare. Mi-am pus ştremeleagul de duminică şi l-am făcut să lucească întocmai ca balansierul vechiului nostru orologiu, pînă-n zori.

Tot regulînd, am luat-o la întrebări pe donşoara mea de dincolo de Canal. Am obţinut cele mai mărunte detalii. Avionul alb a aterizat pe terenul fostului aeroclub din Regio di Calabria, practic părăsit. O mică fermă se află la marginea pistei invadată de iarbă (aşa a fost întotdeauna, chiar cînd era în activitate) Acolo locuieşte o pereche vîrstnică. Bărbatul e cel care i-a povestit ceea ce a publicat în *Rochester Evening*. Am hotărît să mă duc şi eu acolo, ca să reiau totul de la zero.

— Dragă domnule Paolo (îl cheamă Paolo), acum aş vrea să discutăm despre afacerea care m-a adus aici. Avionul ăsta blestemat.

Îşi pierde un pic din buna dispoziţie, dar în fine, ce vrei, bănuieşte că dacă îi scuipi cinci sute de mii de marafeţi, n-o faci pentru ca nevastă-sa să-ţi cînte la flaut.

Şi atunci umple două pahare de *grappa*, ia o bucată de tutun din pungă, o frămîntă şi şi-o blochează între falcă şi gingie, apoi demarează liniştit, în timp ce cucoana strînge masa în tăcere.

Iată...

Cu două luni în urmă, la o dată pe care nu şi-o aminteşte, pe la prînz, stătea şi depănuşa porumb în faţa casei, cînd aude un vuiet de avion dinspre largul mării.

Se uită şi vede un avion la joasă altitudine, care se îndreaptă spre vechiul teren. Pe tip, chestia asta îl miră fiindcă terenul e într-adevăr dezafectat, cu mărăciniş pe margine, fără manşe de vînt şi balize de nici un fel.

Dîndu-şi seama că avionul aterizează de-a binelea, se repede spre pistă şi, agitînd braţele, face semn pilotului că iese de pe pistă, dar acestuia nu-i pasă şi se comportă ca şi cum nu l-ar vedea. Bătrînul abia are timp să se pună la adăpost. Avionul aterizează lin, rulează la capătul pistei şi descrie o voltă completă ca să se aşeze în sensul decolării. Uşa se deschide şi şase persoane coboară în grabă. Imediat ce ultima persoană a pus al doilea picior pe sol, avionul îşi reia zborul şi se topeşte în infinit deasupra valurilor.

Uluită, gazda mea se îndreaptă spre pasagerii debarcați, și atunci un minibus alb iese de după tufișuri și se apropie de cei sosiți. Ei urcă, minibuzul demarează. Totul, între momentul cînd omul a zărit avionul și cel cînd minibuzul a dispărut, n-a durat trei minute. S-a lucrat repede și bine. Cînd vehicolul a trecut prin fața lui Paolo, șoferul l-a salutat cu mîna, foarte cordial. Salutul acesta l-a oprit pe bătrîn să se ducă să raporteze incidentul autorităților. A crezut că toate astea sunt normale și că a fost vorba de o aterizare forțată, de o deviere voită de turnul de control al aeroportului oficial din pricina aglomerării traficului la ora respectivă a zilei. Nu prea e la curent cu chestiunile de aeronautică. Foarte repede a uitat. A trebuit să vină o tînără englezoaică să-l chestioneze ca să-și amintească. Deoarece Betty i-a dat și ea ceva bani s-a abținut să mai pomenească faptele.

Ar fi trebuit să spună ? se îngrijorează el cu o nevinovăție de jucător de cărți. Zîmbesc fără să iau poziție.

El insistă : ce-i cu povestea asta, după părerea mea ?

— Un avion furat, destinat să transporte teroriști, dragă prietene.

Cuvîntul terorist îl face să tresară.

— Vorbește-mi despre minibuz, domnule Paolo, continuu.

— Păi ce să zic ? Era alb.

— Ce înmatriculare ?

— Avea o placă cu semnul „Roma".

— Dar numărul ?

Ridică din umeri.

— N-am avut timp să-l verific. Am văzut „Roma", fiindcă plăcile romane sunt singurele pe care e scris numele întreg al provinciei...

Degust o înghițitură de *grappa*. Nu că îmi place, dar îmi aduce aminte de copilărie, de vacanțele la țară.

— Dragă domnule Paolo, e important să-mi dai mai multe amănunte despre acest minibuz.

— Păi eu...

— Stai puțin ! Să ieșim, o să discutăm la fața locului.

Bătrîna începe să-l certe în dialog calabrez, și la faza asta eu mă declar forfait. Cu italiana lui Vittorio-Emanuelle III mă descurc, dar derivatele rustice ți le fac cadou. Părerea mea e că *signora* îi prezice calamități. Dezastre foarte funeste. Prevede o intrare într-un căcat ne-

gru și adînc. O să aibă căcat pentru cinci sute de mii de lire, Paolo. Veritabil și fumegînd !

Deoarece prezicerile astea îl plictisesc, tipul îi spune să-și închidă botul de guzgan bolnav, și ieșim.

* * *

— Va să zică, stăteai aici ?

— Exact, *signore* asigurator.

— Avionul a aterizat la dreapta dumitale și a mai mers pînă la capătul terenului ?

— Cum v-am spus, *dottore*.

— A virat pe loc, și-a debarcat pasagerii și a decolat ?

— Exact, Excelență.

— Puțin după aceea, autobuzul a ieșit din boschetele care se zăresc acolo, la dreapta ?

— *Si*.

— A încărcat cele șase persoane și a trecut prin fața dumitale ?

— *Si*.

Înaintez pe pistă.

— Aici ?

— Aproximativ, Excelență.

— Deci la vreo cincisprezece metri de dumneata. Ai o vedere minunată. Fă un efort de memorie ca să-mi descrii ce ai avut timp să înregistrezi. Poate nu ești conștient de asta, dar trebuie să-ți amintești, *signor* Paolo ! Minibuzul trece ! Eu sunt minibuzul ! Privește ! Amintește-ți ! Nu uita că sunt teroriști ! Vieți nevinovate sunt în joc ! Minibuzul trece ! Bun, e alb. Șoferul te salută !

Bătrînului îi tremură bărbia. Pleoapele i se zbat ca niște storuri venețiene în vînt.

— Îi lipsește un deget, spune.

— Șoferului ?

— Da, m-am și gîndit la asta pe moment. Ținea mîna depărtată ca să-mi dea bună ziua și nu avea degetul din mijloc.

— Bravo ! Și mutra ?

— N-am văzut. Fără îndoială, din pricina salutului. Și dacă a salutat, a făcut-o ca să-și ascundă chipul.

— Foarte bine. Altcineva lîngă el ?
— Nimeni.
— Pasagerii ?
— Minibuzul avea geamurile colorate, deslușeam doar siluetele.
— Marca ?
— Nu mă pricep.
— Nu avea nimic pictat pe caroserie ?
— Nu, dar era o etichetă pe geamul portierei din spate.
— Formidabil. Și ce era scris pe eticheta asta ?
— N-am putut citi și pe urmă, era totuși prea departe.
— Ce culoare avea eticheta ?
— Galbenă.
— Nimic altceva ?
— Nu.
— Erau semne pe caroserie ? Urme de accident, de pildă ?
— Nu, dar mi se pare că parașocul din spate era puțin răsucit, m-am gîndit că e o mustață ridicată într-o parte.
— Păi vezi, *signor* Paolo, că ai o grămadă de lucruri să-mi spui ?
— Mda, admite cumsecade. Mda. Asta merită un surplus de primă, nu-i așa ?

* * *

E mic și rotofei, foarte chel cu ochelari groși și ei rotofei și chei. Hainele lui gri, foarte bine croite la pornire, dar foarte întinse la sosire, îi dau înfățișarea unei păsări îndopate, în genul bufniței, care ar fi primit un „x" la plural [1] și pensiune la amicul meu Guy Savoy. Are mîinile grăsulii, iar unul dintre inelare se mîndrește cu un inel baban. Zîmbetul lui e franjurat cu aur, semn interior de bogăție, iar punguța care-i atîrnă de pe piept trebuie să fi slujit drept parașută, înainte de a fi menită acestei sinecuri. După un răstimp de contemplare arzătoare, ciocănesc în ușa cu geam.

[1] În limba franceză, substantivele care se termină în *ou*, ca deu pildă *hibou* (bufniță), primesc la plural terminația „x" (n.tr.)

E pe cale de a telefona, totuşi îmi strigă să intru, ceea ce fac.

O bună bucată de vreme îşi continuă discuţia cu o oarecare Julia, care ar vrea să-şi schimbe maşina Fiat Uno pe un Mercedes, lăsîndu-i lui grija să plătească diferenţa de preţ. El nu pare prea încîntat. Doamna Julia devine insistentă, pe scurt, un acord se încheie pe următoarea bază : Mercedesul va fi de ocazie, totuşi „aproape nou". În apele astea tulburi, „aproape" e un refugiu pentru bărbat, dar un teren minat pentru femeie. El o calmează spunîndu-i că, dată fiind situaţia lui, e bine plasat ca să găsească pasărea rară. Cuvintele astea sedative îi aduc făgăduială unei nopţi de dragoste somptuoase. Liniştit, închide telefonul.

Îmi adresează un zîmbet de primire, de o afabilitate tipic latină.

Îi strîng cu efuziune mîna umezită de receptorul telefonului.

E al treilea concesionar Hertz pe care-l vizitez în Oraşul Etern ; expunerea mi-am pregătit-o cum se cuvine şi am concentrat-o. Îmi curge singură de pe coardele vocale ca sunetele zgomotoase ale unei orchestre bavareze la o cutie muzicală.

„Sunt ofiţer de poliţie francez detaşat la brigada internaţională de represiune contra terorismului. Nu cumva pe data de 3 a lunii trecute a închiriat cuiva un minibuz alb cu geamuri colorate şi la care parasocul din spate era uşor îndoit ?

Am nimerit-o în plin !

Nici nu mă lasă să-mi termin complimentul bufniţa îndopată.

L-a închiriat şi încă cum ! Nici să nu mai audă aşa ceva ! Mai întîi nu era pe 3 ci pe 2, îşi aduce aminte fiindcă pe 2 e ziua lui, el însuşi a folosit minibuzul ca să-şi aducă amicii să ia prînzul la Lido la Ostia. Cineva l-a închiriat exact cînd s-a întors. Nici n-a avut timp să-l spele, atît era de grăbit clientul.

Muzica ! Muzica ! Muzica ! Îi privesc gura poftitoasă a cărei buză inferioară seamănă cu o cărămidă romană răsturnată. Vorbeşte, vorbeşte amice ! Ciripeşte ! Zi-nainte ! Îmi dezmierzi urechile. Aici se reînnoadă firul rupt cu dragii mei amici.

Clientul grăbit a îndeplinit formalităţile. Avea o carte de credit de la American Express. Totul era în regulă.

A doua mașină pe 3, la sfîrșitul zilei. Și tîmpitul de Benito care era de gardă, crezi că a controlat-o ? Pe mă-sa ! Așa că parașocul îndoit e paguba casei. Deoarece clientul l-a stricat. La Hertz primești mașini impecabile, cărora nu le lipsește nici un nasture. Să închiriezi o șaretă cu un parașoc îndoit, păi domnul Eugenio Bandoli mai degrabă și-ar face harakiri ! Deci, urmăriți-mă, domnule sticlete : punctul întîi, reparația parașocului. Punctul al doilea, fiți atent : Legitimația de la American Express era furată. Deținătorul se opusese. Deci, e litigiu !

Îl opresc :

— Puteți să-mi arătați dosarul pe care l-ați întocmit pentru închirierea minibuzului, domnule Bandoli ?

În mod logic, el ar trebui să se găsească în mîna poliției din Roma, dar cu delicte de felul ăsta ea se șterge undeva ! Pentru ca poliția romană să-și miște fundul azi, trebuie să aibă loc o baie de sînge. La Roma nu se mai depun plîngeri pentru escrocherie, abuz de încredere, furt calificat, viol incalificabil, omor în stare de legitimă apărare... Toate astea țin de acum în colo de întîmplările vieții cotidiene !

Tot vorbind, caută într-un clasor metalic cafeniu și îa dosarul 8965 pe coperta căruia e sigla galbenă a glorioasei case.

— Poftim, *signor*, copoi. Succes, dar asta n-o să vă facă să înaintați cu nimic, fiindcă totul e fals : numele, adresa, numărul permisului de conducere...

Iau documentul și notez pe vechiul meu carnet din cele cum nu se mai fabrică acum, cu copertă din moleskină neagră și margine galbenă : „Terry Star, 420, 242 Avenuie Rue W, NY. Permis de conducere nr. 7—985 CD, eliberat la Sao Paolo, Brazilia la 6/8/69."

Are dreptate *signor* Bandoli cu asta mă pot duce să mă culc !

Aceste sărmane informații o să rămînă în carnetul meu unde mai figurează atîtea identități false, dar ce să-i faci, meseria noastră constă în a nota ce ne cade în mînă. Partea funcționărească, ce vrei ? Trebuie să subscrii la rutină, coloana vertebrală a tuturor sistemelor.

— Acum, signor Bandoli, un ultim amănunt : semnalmentul clientului cu pricina. Nu-i lipsea cumva un deget de la mîna dreaptă ?

Își holbează ochiii frumoși de nictalop constipat.

— Ah ! Va să zică știați asta ?

Nu-i precizez că e tot ce știu despre tip. Îți amintești care-i metoda mea : Să întreb mereu dînd impresia că răspunsul e deja știut, asta te convinge să nu minți sau să brodezi.

Bufnița mea hertziană se concentrează (dar ceea ce e mai important s-a și făcut), nu vrea să vorbească fără să spună nimic, fie și în limba macaronară.

— Patruzeci, patruzeci și cinci de ani... Începe.

Își curăță urechea, avînd două inelare pentru asta și fiind ambidextru, ceea ce îi dublează șansele de a-și curăța perfect pivnițele de miere.

— E înalt... are ochii întunecați, foarte apropiați... *Signor* Bandoli mai caută și găsește cu ușurință.

— Părul de culoare mai curînd deschisă, fără totuși să fie cu adevărat blond.

Notez, notez. Mina pixului meu șoptește pe hîrtia cadrilată mărunt a notesului meu.

— Are un nas ciudat, destul de puternic...

Clatină din cap, ceea ce e o faptă glorioasă, fiindcă n-are gît.

— Nu mai văd nimic altceva. Trebuie să vă vorbesc și despre hainele lui ? Ploua cînd a venit să închirieze și purta un impermeabil de culoare deschisă cu epoleți și centură, nu-mi mai amintesc dacă avea cravată.

— E perfect așa, *signor* Bandoli. Văd că aveți un xerox, aș vrea să-mi faceți o copie după contractul ăsta, din pricina semnăturii care o să ne dea un specimen al scrisului lui.

* * *

Iar pe urmă se schimbă cîteva banalități despre timpurile astea groaznice, cînd fiecare îl omoară pe fiecare, revendicîndu-și crima ca să poată cere Legiunea de onoare sau Premiul Nobel pentru pace la momentul potrivit.

După ce îmi iau valea și mă întorc pe jos la hotel

ca să miros Orașul Etern, unde Imperiul roman mi se pare al dracului de rezidual. Și plin de coloane și de blocuri de piatră, ia zi, ai văzut blocurile astea de piatră ? Sărmanii tipi care le manipulau, grozav ar fi avut nevoie de o macara. Și toate pentru ca chestiile astea să se termine cu pizzerie ! N-ai cu ce să clădești Coliseumul. Astea sunt strîmbături masculine, mărturiile uriașe ale unei glorii trecătoare. Cît vezi cu ochii ! Oriunde te-ai duce : la piramide, Partenon, Turnul Eiffel ; în timp ce cascadele de pe Zambezi și Mont-Blanc-ul ajung ! Dar nu, cotoii au mereu aceeași marotă imbecilă : *Franța*, Piramida de la Luvru, Empire State Building ! De parcă a picta Gioconda sau a scrie Hamlet n-ar fi destul ! Îți trebuie ceva grozav de mare, ca să-ți înghețe fesele. Bărbații urcă după ștremeleagul lor. Asta-i păcatul originar, dincolo e marea diferență dintre mascul și femelă. Bărbatul se consacră unei opere, în timp ce femeia se consacră unui bărbat. Vă mulțumesc frumoaselor : v-am înțeles și-i mulțumesc Domnului atotputernic că mi-a acordat un ștremeleag să vă ofer !

Doamne, facă-se voia Ta !

*
* *

Asta-i povestea unei fetițe care-i spune maică-sii :
— Mamă, ești atît de frumoasă că te-aș mînca.
Bunică-sa care a auzit întreabă :
— Dar pe mine m-ai mînca ?
Fetița se gînește la babă, se gîndește și declară :
— Da, dar mai întîi te-aș curăța de coajă.

*
* *

Și bum ! Chestia asta mă face să mă amuz. Rîsul meu mă trezește. Nu, nu rîsul, ci telefonul.

Le soilesc ca un nebun ! Întorcîndu-mă din turneul la Hertz [1], l-am chemat pe Mathias, universalul. Mi-a promis

[1] Mi-a trecut prin gînd că dragul meu Bernard Rayneau conduce o agenție Avis, iar eu l-am ales pe Hertz ! Îți cer iertare, Bernard. Scoate eticheta galbenă de pe minibuz, lipește una roșie în loc și înlocuiește peste tot Hertz prin Avis. N-aș vrea să existe ceva neplăcut între noi !

să lucreze repede. Atunci m-am întins pe o sofa și somnul m-a cuprins. Patru ceasuri s-au scurs și asfințitul învăluie Roma într-o ceață... Cum să-ți spun ? Într-o ceață... În sfîrșit, într-o ceață, ce mai ! Ei, drăcie, doar n-o să ne încurcăm cu calificativele. Nu sunt obligatorii epitetele în frazele noastre, ale autorilor de romane polițiste. Mi-am studiat contractul ; nu sunt cîtuși de puțin constrîns. Cunosc unele care funcționează doar cu verbul de oraș și cu substantivul comun ; cu cîteva articole și pronume personale doar așa ca chestie. Și care fac carieră cu atîta. Eu abuzez prea mult de artificii ! Umblu la rafinamente ! Mă cred obligat să înfloresc așa că în cele din urmă o să mă pomenesc cu Marele Premiu al Academiei franceze în cutia cu scrisori.

— Ascult !

— Sunteți căutat, *signore*. *Signor* Mathias...

— Dați-mi-l !

— Imediat, *signore*.

Mă pregătesc să-l degust pe Roșcat, dar legătura se întrerupe ca un cordon ombilical de către o moașă africană cu dantură bună.

Pun receptorul în furcă așteptînd ca persoana care manevrează centrala să mă recheme. Nu mă grăbește funcționarul. Nu prea merg cum trebuie lucrurile la poșta italiană.

Număr pînă la treisprezece și jumătate (sunt superstițios) și compun numărul centralei.

— Și, *signore* ?

Numai că, exact în clipa asta, se sună la ușă.

— *Momente* ! zic.

Și mă duc să deschid. Știi ceva ? Nu ? Atunci știi cine ? Da ? Ai cîștigat ! Într-adevăr, e Mathias ! El însuși, mai strălucitor decît un buchet de gălbenele sau un trandafir de Crăciun. Mai roșu decît toamna la apogeu. Fericit de festa pe care mi-o joacă venind la mine urgent.

— Ei, asta-i ! behăi exagerînd un pic ca să-i fac plăcere. Ce te-a apucat ?

— Linștiți-vă, am cerut autorizația Bă... domnului director, se corectează ceremoniosul.

— Cum așa ?

— Ei bine, m-am avîntat urgent în cercetările ce se impuneau cu privire la personajul care vă interesează. Avînd noroc, după o oră descoperisem mai mult decît doreaţi. Atunci am avut chef să vin să vă aduc în persoană vestea bună. Cu atît mai mult cu cît m-am gîndit că sunteţi singur aici şi că o să aveţi nevoie probabil de ajutor.

Rîde în hohote Roşcatul meu şi i se văd dinţii imaculaţi. Nu fumează şi îşi perie claviatura de patru ori pe zi. La birou are o grămadă de perii de dinţi în învelitori de plastic şi are şi buzunarele pline de ele. El, după ce a mîncat o pralină, dă buzna la toaletă să se spele pe dinţi.

— E drăguţ, îţi mulţumesc ; dar doamna ta te-a lăsat să pleci fără să-ţi spargă nici un ţucal în cap ?

Aici se întunecă puţin.

— E la părinţii ei la Mégève cu copiii. Socrul meu a cumpărat o vilă... Am lăsat un mesaj la robot, pentru cînd o să mă cheme.

Îi arăt un fotoliu şi mă duc să deschid micul frigider.

— Trebuie să udăm evenimentul ! Bem o jumătate de şampanie ?

— Cu plăcere.

— Pe urmă te duc să halim la Alfredo Originalul.

Zăbovesc un pic ca să-i degust bine informaţiile. Aş vrea să le absorb cu paiul. Ei, drăcie ! Două luni mi-am făcut griji. Două luni de staţionare completă Două luni în vid, în zero absolut. Şi brusc, grîul începe să crească ! E aurora ! Speranţa...

— Eşti o comoară, bătrîne. N-am găsit niciodată un nas atît de uimitor. Mă încînţi !

Fericirea îl ridică din scaun ca pe profesorul Tournesol cînd agită sticla de ulei Fruidor la televiziune.

Îi întind o sticlă de şampanie.

— Ia-o, şopteşte-i vreo două !

Ciocnim, bem, ne stăpînim două rîgîituri de salon şi oftez ca unul care îşi istoveşte urechile ascultînd o profesionistă, medaliată cu aur la Jocurile Olimpice.

— Dă-i drumul, dar fără grabă, amice. Fă să dureze plăcerea, caută adjective frumoase, adverbe strălucitoare ; am chef să mă bucur regeşte, am meritat-o.

— O să încerc, domnule comisare...

— Ar trebui să mă tutuieşti, Mathias, de cînd ne cunoaştem. (Vezi, exemplul Bătrînului e molipsitor).

— O, nu, ce spuneți ! N-aș îndrăzni niciodată. Și nici măcar nu mi-ar face plăcere ; prefer să vă respect. Familiaritatea ar distruge ceva în venerația ce v-o port. Să nu ne atingem de idoli.

— De fapt, ai dreptate. O dată coborîți de pe piedestalul lor, îți dai seama că au o gaură în fund. Dă-i drumul, te ascult.

— Cînd am primit informațiile, dumneavoastră, le-am pus pe calculator.

— Noua ta idee fixă.

— Nu-i vorba de o idee fixă, domnule comisar, ci de instrumentul zilei și e de o importanță capitală.

— În mîinile tale e o baghetă de zînă.

De data asta se împurpurează.

— După o serie de căutări calculatorul m-a trimis la C.I.A., ceea ce nu m-a surprins, fiindcă simțeam că e ceva americănesc la mijloc. Imediat am luat contact cu C.I.A. și i-am comunicat ce știu despre tip. Răspunsul a venit după zece minute, mulțumită, cred, degetului care-i lipsește, în semnalmentele ce privesc un individ, asta îl particularizează al dracului de mult. Tipul se numește Edward Rilev, e fiul unui pastor mormon american și al unei brazilience. A intrat în delincvență ca taică-său în preoție. La șaisprezece ani fura prima mașină, la douăzeci comitea primul jaf ; angajat în marină, a ieșit de acolo cu gradul de sergent și cu un deget mai puțin. A lucrat cîteva luni ca paznic la o firmă de automobile, dar profitînd de situația lui, a spart casa de bani din biroul direcției unde se găseau planurile unui prototip și le-a vîndut Japoniei. Arestat, a executat o pedeapsă de cinci ani de închisoare la Sing-Sing. Pe urmă a dispărut o vreme. Se crede că stătea în Africa și în Europa. Acum e sigur faptul că aparține unei organizații teroriste din Extremul Orient și că ia parte la operații de mare anvergură. Serviciile secrete americane au pus totul în mișcare ca să-l neutralizeze, fiindcă tipul știe niște chestii care ar putea da foc planetei. Conform unei confidențe a confratelui și prietenului meu Art Mortison ar fi clasat „K" în fișe, ceea ce înseamnă că trebuie împușcat de îndată ce e zărit, dacă suntem siguri de identitatea lui. Pe scurt, e un client uriaș. În lumea lui are pseudonimul *Two and two* (două și două) din pricina degetului mijlociu lipsă, care-i împarte mîna în două părți, arătătorul și degetul mare de o parte, iar inelarul

și degetul mic de cealaltă. De notat că adesea își pune mănuși și că cea dreaptă are o proteză în locul degetului lipsă.

Roșcatul se întrerupe terminîndu-i-se saliva și își reîncarcă mucoasele cu o înghițitură de șampanie.

— Asta-i biografia omului. V-am adus portretul primit prin belinogramă.

Scoate din buzunar un plic de hîrtie de ambalaj, și din el un clișeu înfățișînd un tip din față și profil pe aceeași imagine ; fotografia antropometrică.

Sinistru cît cuprinde ! O adevărată moacă de tîlhar. Privirea îndreptată spre fotograful sticlete ar vindeca, desigur, cele mai rebele constipații cronice. Nasul e mare, mai ales la bază. Ochii te duc cu gîndul la bunele și bătrînele binocluri de jad. Părul e deschis la culoare și tuns scurt. Iar eu, care știu să citesc o fotografie de criminal mai bine decît știi tu să-mi citești cărțile, înțeleg limpede că omul e primejdios, că e un ucigaș de soiul cel mai rău și că, mai mult decît atît, trebuie să se bucure de suferința altuia, așa cum un meloman se bucură de *Recviemul* lui Mozart.

Pun fotografia urîtului pe masa joasă de unde continuă să mă privească, îngrozitorul vrînd parcă să-mi spună că mă lichidează.

— Acum, continuă onorabilul Mathias, îmi mai rămîne să vă dau vești despre el.

Juisează ! Pariez că juisează Roșcatul. Pipăie-l și o să vezi. Nu-i așa că am avut dreptate ? Poftim, ia batista mea și șterge-te.

— E bine ? glumesc eu.

— Pentru moment da, dar situația riscă să se schimbe dintr-o clipă în alta, fiindcă americanii l-au depistat la Roma. Se pare că se ascunde într-o vilă de pe Via Appia care se numește „La Casseta". Confrații noștri de peste ocean sunt la pîndă de douăzeci și patru de ore cu intenția fermă de a-l curăța de îndată ce o să le dea ocazia...

Aici oprim activitățile diplomatice și complimentele : San-Antonio se desfotoliază dintr-o săritură.

— Repede ! bîiguie Neprețuitul. Repede ! Repede ! Trebuie să intervenim înainte de a mi-l doborî !

ITOLPAC IX

— Nu știu despre cine vorbiți, domnule. În casă nu există nimeni cu numele acesta, îmi pare rău.

Voce de femeie, slabă, foarte tînără, languroasă. Proprietara acestui organ trebuie să fie o tinerică nevinovată.

Nu manifestă nerăbdare, doar că e convinsă că greșesc și vrea să mă convingă.

— Sunteți vila „La Casseta" de pe Via Appia ?

— *Si.*

— Bine, atunci ascultați-mă, domnișoară...

— Nu domnișoară, ci domnule.

E-n regulă am dat peste un puști.

— Pardon, domnule ! Ascultă-mă, tinere...

— De ce tinere ? Am treizeci și șase de ani.

Ei, drăcie, e castrat interlocutorul meu, sau eunuc sau nebunește de pederast ca să aibă așa o voce de adolescentă nubilă.

— Scuzați-mă vocea dumneavoastră e atît de cristalină...

Trebuie să vorbesc cu orice preț cu Edward Riley sau cu Terry Star, e același lucru. Ceea ce am să-i spun e pentru el de o importanță vitală, repet : vitală ! Viața lui e în primejdie. Aveți cu ce să scrieți, domnule colonel ?

— Nu sunt colonel, răspunde vocea de fecioară encefalică.

— Dar aveți totuși cu ce să scrieti ?

— Asta s-ar putea.

— Atunci, fie-vă milă, notați ce o să vă spun : Comisar San-Antonio din Paris. Hotel *Orifizio*. Riley să mă sune imediat și, mai ales, să nu scoată nasul afară, că de nu e un om mort !

— Doar vă spun că...

Închid telefonul.

Va să zică, i-au dat drumul. Am aruncat sticla în mare. Îl vizionez pe Mathias prăbușit într-un fotoliu, unde îl bîntuie o somnolență consecutivă celei de-a treia jumătăți de șampanie.

— Ești sigur de informația pe care ți-a dat-o amicul tău de la C.I.A. ? Aveam la celălalt capăt al firului nu știu ce hermafrodit care părea picat din nori.

E vehement :

— Art Mortison e om sigur. L-am cunoscut la Stockholm, unde am urmat împreună cursuri de poliție tehnică ; nu mi-ar da niciodată vreo informație falsă. Ar prefera să nu-mi spună nimic. O să vedem. Să așteptăm.

Béru care are mai multă cultură decît las eu să se bănuiască mi-a spus întotdeauna că stăpînește matematicile și că principiul lui Archimerde [1] și rădăcina pictată n-au secrete pentru el. Concursul lui mi-ar fi oportun și prețios ca să calculez răstimpul care s-ar scurge pînă să mă cheme domnul Riley. Încerc să mă descurc fără el. Trei minute pentru ca eunucul să-l pună la curent cu apelul meu, alte trei pentru ca Riley să-l pună să repete. Cinci minute deliberare, eventual cu partenerii lui, chiar zece... Un minut ca să caute numărul de telefon al hotelului *Orifizio* în carte.

Cîteva secunde ca să formeze numărul și să mă obțină. Bun, să rotunjim totul la un sfert de oră. E mult un sfert de oră cînd stai în expectativă, e interminabil. Poți retrăi o existență în cincisprezece minute.

O să telefoneze sau nu ?

Și pe urmă, tipul se află oare în vila respectivă ? Supermenii de la C.I.A. își vîră uneori *finger-ul* [2] în *eye* [3] ca, toată lumea.

[1] Calambur : Archimede — Archimerde ; sensul vulgar al substantivului *merde* e prea cunoscut ca să mai fie nevoie să insistăm asupra lui. (n.tr.)

[2] deget (n.tr.)

[3] ochi (n.tr.)

Îmi reiau locul în fața Roșcatului. Aruncăm o privire sincronă spre ceasuri.

— Și dacă nu telefonează ? întreabă zelosul meu ?

— O să ne gîndim. O anchetă se clădește ca un zid : cărămidă cu cărămidă. Voiam să te întreb o chestie care mă intrigă...

— Întrebați-mă, domnule comisar.

— Nevastă-ta se regulează bine ?

Dacă i-ai vedea gura ! E ca intrarea principală a operei într-o seară de gală.

— Păi ăăă, eu... De ce puneți întrebarea asta, domnule comisar ?

— Pentru-că mă întreb ce poate determina un tip ca tine să-i facă șaptesprezece copii unei femei ca ea. E ceva regal sau cum e coitul cu nevastă-ta ?

— Ei bine... cred că... că-mi face o plăcere destul de mare.

— Cu atît mai bine. Asta mă liniștește. Sunt foarte mulțumit să aflu asta, Mathias. Îți face figura macul sonat ? Dar felia unsă cu miere, papagalul savant, asfixia creștinului, vibromasorul, limba de catifea, pendula la ora fixă, vaporizatorul chinezesc, dragostea pedepsită, decapsulatorul de fildeș, salivarele în creștere, cromlehul cu zece degete ?

Tipul se amuză grozav. Pe urmă sună telefonul. Mă uit fulgerător la ceas : patru minute ! Record depășit !

— Ascult !

— Eu ascult ! îmi răspunde o voce profundă care contrastează al dracului cu cea dintîi. Un accent yankeu foarte apăsat.

— Edward Riley ?

— Spune ce ai de spus !

— Sunt șeful și prietenul celor doi tipi care-i însoțeau pe japonezi, îi știi : negrul înalt și grasul roșu pe care te-ai dus să-i iei cu minibusul pe fostul aerodrom din Regio di Calabria.

O tăcere apăsătoare. Glacială.

— M-ai auzit ?

— Spune ce ai de spus, zice imperturbabilul.

— Îi vreau pe cei doi tipi ai mei vii sau morți ; pentru asta sunt gata să fac o porcărie.

— Ce-i aia, o porcărie ?

— De pildă cînd ești sticlete, să-l previi pe un gangster urmărit că băieții de la C.I.A. îi supraveghează casa, avînd misiunea să-i zboare creierii de îndată ce scoate nasul afară.

O nouă tăcere, mai densă decît zidul plîngerii. De data asta îl aștept să șuteze, fiindcă mingea e în terenul lui. Trebuie să fiu drăguț !

— Bancuri ! Face tipul.

— O.K. Riley. Bancuri ! Atunci cară-te să te plimbi pînă la capătul grădinii, iar eu o să văd urmarea la televiziune deseară.

Mathias ascultă cu atenție. Parcă-i un licean pe cale să deguste o emisiune nocturnă pe *Canal Plus,* în timp ce părinții lui se destrăbălează cu prietenii.

De data asta nu mai las să se întrerupă discuția. Zic :

— Fiindcă fără dovezi nu convingi niciodată un neîncrezător îți las grija să pui să verifice ce spun pe nu amic de-al tău, nu foarte tîmpit, care știe să privească prin nevinovăția lucrurilor. Sună-mă din nou cînd o să-mi poți asculta unele argumente, o să am atunci o propunere inteligentă să-ți fac, amice ! Ciao !

Roșcatul și eu ne privim.

— Bine lucrat, mă complimentează el. Asta mă fascinează la dumnevoastră, domnule comisar : felul în care strîngeți în brațe situațiile delicate.

N-o să găsesc vreodată un tip devotat ca el. Zelul lui e stînjenitor și totodată stimulator. Îmi dă impresia că sunt socotit un om de bine fără s-o merit.

Adaugă arătînd un sac de voiaj de la începutul secolului, din piele groasă și cu fermoar din alamă :

— Să știți că am venit la întîmplare cu o grămadă de dispozitive noi, care o să vă amuze, sunt sigur. M-am gîndit că ar putea servi...

— Ia arată-mi.

Și iată-l că începe să despacheteze conținutul sacului lui de scamator, făcînd mutre de bijutier care-și arată noua colecție.

Telefonul, un sfert de oră mai tîrziu. Vocea joasă a lui Riley :

— Ce-i cu propunerea aia ?

— Ai înțeles că nu fac bancuri ?

— Te întreb ce-i cu propunerea.

Arţăgos individul ! Cam dă bătaie de cap. I s-o fi întîmplat să rostească vreodată în viaţa lui împuţită nişte vorbe liniştitoare ?

— Nu te mişti din ascunzătoare. Mîine pe la zece vin la vilă însoţit de un prieten.

— Şi ?

— Şi uite ce o să facem...

* * *

Furgoneta din serviciul Întreprinderi de electricitate a oprit în faţa unei clădiri mari de pe Via Appia. Au coborît doi bărbaţi dintre care unul era negru. Purtau salopete cu dungi albe şi albastre şi şepci plate cu mozoroc albastre. Negrul ducea un fel de sacoşă din piele din cele din care duc piloţii de pe cursele de pasageri la escale. Au intrat în casă dar n-au rămas acolo decît vreo zece minute. Apoi au urcat în furgoneta lor şi s-au dus la casa următoare.

Au vizitat astfel trei proprietăţi înainte de a suna la vila „La Casseta".

Iese o creatură ciudată. Înainte de a deschide uşa, ştiu că e vorba de eunucul care mi-a răspuns ieri la telefon.

Într-adevăr, vocea lui de fetiţă în schimbare de pubertate întreabă :

— Ce este ?

— Ce ştii. băiete ! Îi răspund.

Privirea mea liniştită şi insolentă e aţintită în pupilele lui de căprioară. Fiinţa în cauză e obeză, uluită şi buhăită, are părul blond, cîrlionţat şi ochii de o culoare atît de deschisă, încît practic nu deosebeşti irisul de alb.

Locuinţa la care am ajuns amicul meu şi eu e dărăpănată, mobilată sărăcăcios.

— Riley e gata ? întreb în timp ce Mathias transformat în negru. se şi dezbracă de salopeta lui.

Apare un tip dintr-o încăpere învecinată. E şi el deghizat în negru. Ne periscopează drept în faţă, deloc amabil. Îi e deajuns ca să ne cîntărească. Poartă un pantalon jean cu un parabellum la brîu, o cămaşă de pînză

cu mîneci scurte. Fără o vorbă, îmbracă salopeta lui Mathias.

Pe urmă, ordonă brutal :

— Pe aici.

Şi îl împinge pe roşcatul desroşcatizat într-o cameră cu storurile trase. Un fotoliu a fost pregătit pentru amicul meu. Bravul Mathias se aşază în el, iar Riley acţionează un set dublu de lanţuri, menit să-i prindă braţele şi picioarele însoţitorului meu.

Pus pe glumă, îl privesc operînd.

— Domneşte încrederea, asta-mi place, spun.

Dar nici unul dintre cei doi nu răspunde.

Terminîndu-şi misiunea de înlănţuitor, Riley declară, în fine :

— Trebuie să telefonez aici din trei în trei ore. Dacă nu telefonez sau se produce vreun necaz oarecare, amicul meu îl curăţă pe tip, e limpede ?

— O.K., domnule Buffalo Bill. Să mergem.

Şi-i arăt şapca colegului meu, apoi sacoul pe care-l purta cînd a intrat.

Riley îşi puse şapca şi îşi trece cureaua sacului pe după umăr. Crede că e bine să mai precizeze înainte de a trece pragul.

— Să nu încercaţi să-l tromboniţi pe Julio. Nu pare, dar e cumplit cînd îşi dă osteneala.

— E-n regulă, plecăm.

Iată-ne în furgonetă. Riley stă întors spre interiorul cabinei ca să-şi ascundă la maximum faţa de pîndarii nevăzuţi.

— Unde mergem ? întreabă.

— Pînă la casa vecină.

— Cum ?

— Tipii care ne supraveghează nu sunt nişte copii nevinovaţi. Dacă turneul nostru s-ar opri la vila „La Casseta" ar reacţiona imediat.

Convins de argumente, nu insistă.

Mai intrăm în trei case. Bat cîmpii, cum că suntem de la serviciul de electricitate, toate funcţionează bine la instalaţie ? Nu s-a observat cumva o mare cădere de tensiune pe la mijlocul după-amiezii ? Dar noaptea ? Ah, bine. Nişte vecini s-au plîns, aşa că s-a făcut o verificare a sectorului.

Riley mă ascultă curios cum îi dau cu gura. Cînd socotesc că turneul a durat destul suspină.

— Ce trombonist !

— Îmi place la fel de mult și tăcerea, îl asigur.

— Nu-i momentul. Spune ce intenții ai : unde mergem ?

Îi arăt cu bărbia un volumaș înapoia apărătoarei de soare din partea lui.

— Ia planul Romei de acolo, locul unde mergem e indicat pe bloc-notesul dinăuntru.

Ia micul volum cartonat, îl ridică la nivelul ochilor și-l deschide.

Doar o ureche perfect exersată percepe șuieratul ușor și rapid care se produce atunci. Cartea îi cade din mîini lui Riley, iar tipul cade cu nasul în parbriz. Complet drogat, mulțumită unuia dintre dispozitivele Roșcatului. Îl răstorn înapoi să nu riște să-și crape cutiuța la o frînă bruscă.

* * *

Trezirea lui începe cu strîmbături din nas repetate ca ale unui testator de parfumuri, care studiază un nou amestec de esențe. Strănută scurt și asta-l face să deschidă ochii. Privește în tavan, deasupra capului. Parcă ar căuta să-și amintească ora unei întîlniri importante pe care a neglijat să și-o noteze. Apoi încearcă să se ridice, dar legat așa cum l-am legat, cu cablu de frînă de bicicletă, mă rog frumos, e departe de a-și regăsi poziția verticală.

Aduc un scaun lîngă rogojina pe care zace și mă așez călare pe el, cu brațele pe spătar.

— Te doare capul ? întreb. Produsul e cu totul nou și nu știu dacă produce sechele.

Stăpîn pe sine tipul ! Crezi că explodează, protestează, înjură, amenință ? E cu totul detașat.

— Am dormit mult ?

— Aproape cinci ore.

— Păcat pentru amicul tău.

— De ce ?

— Te prevenisem.

— Adevărat, mă preveniseşi.

Scot un sunet de pasăre cu colţul stîng al gurii. Un sunet care se aude, dar care nu miră pe nimeni şi pe care doar iniţiaţii ştiu să-l interpreteze.

Imediat cineva vine din încăperea învecinată. Riley îl recunoaşte pe Mathias, deşi acesta s-a desnegrizat. Bum ! Atins !

— O.K., zice el. Frumos lucrat.

— Mulţumesc. Din partea ta e un compliment mare. Bun, eşti de acord că eu sunt cel care ţine cuţitul de mînăr ?

Tipul zîmbeşte şi e înfricoşător rictusul ăsta de ticălos sub stratul de fond de ten.

— În ziua în care unul ca mine admite asta, e terminat, răspunde el.

Crede-mă, ăsta e un tip nu glumă ! Oţel inoxidabil garantat !

— Să lăsăm vanitatea. Rezum, dragul meu *Two and two* (folosirea poreclei îi pune o cută în mijlocul frunţii). C.I.A. nu mai poate suporta să respiri. Ar fi deajuns să te aduc în faţa vilei pentru ca în seara asta să te culci la morga din Roma. Vreau să-mi regăsesc amicii şi punct. Mi-i dai şi eşti liber !

— Ce spui !

— Să găsim un teren de schimb, propun.

— E rîndul tău să joci.

— De acord. Mathias, vrei să-l aduci pe amic ?

Roşcatul e de acord şi iese.

— Cum a făcut ? întreabă Riley. O intervenţie din afară ?

— Eşti nebun ?

— Atunci ?

—E un adept a lui James Bond, dublat de un mare chimist. În plus e un bricoleur, mania lui e să pună la punct tot felul de farse şi curse : lanţurile voastre îl făceau să se amuze pe sub machiajul lui.

Eroul meu roşcat revine sprijinindu-l pe umflatul de Julio care e complet drogat. Riley face o moacă sinistră în faţa evidenţei dure.

— Vezi, amice, controlez situaţia şi am hăţurile în mînă.

— Văd.

— Deci ce hotărăşti ?

Reflectează.

— Îţi cer un răgaz de două zile.

— Adică ?

— În două zile îţi dau înapoi oamenii.

— Vii ?

Zîmbeşte.

— Doar mi-ai spus vii sau morţi, nu ?

Sîngele îmi circulă nebuneşte prin vene. E sigur că o să cedeze un dig. Îl ucid sau nu pe rechinul ăsta scîrbos ? Îi rup nasul cu un şut ? Îi dezarticulez maxilarul ? Ia zi, ce părere ai ?

Cînd ai de-a face cu Antonio să nu uiţi un lucru : are cap. Chiar şi în cele mai negre, cele mai arzătoare cele mai strălucitoare mînii,mintea îi umblă şi nu patinează.

Într-o străfulgerare, se gîndeşte la ce o să urmeze ; leagă-ţi centura, o să-ţi povestesc.

Îmi spun pe scurt, cam aşa : „Dacă Riley cere un răgaz de două zile pînă să mi-i dea pe Béru şi Blanc înseamnă că *au nevoie de ei*. Dacă au nevoie de ei, înseamnă că *sunt încă vii*. Dar dacă în patruzeci şi opt de ore îmi pot fi restituiţi, înseamnă că *n-o să mai aibă nevoie de* ei. şi pentru că n-o să mai aibă nevoie de ei, o să-i omoare ca să nu mai poată povesti vreodată de ce a fost nevoie de ei. Mă urmăreşti, Nătăraule ?

Şi abia dacă evită să arate pe faţă ticălosul de Riley că trage foloase de pe urma unor jocuri de cuvinte.

Îl privesc fix pe bandit ca Jean Valjean pîinea pe care urma s-o fure, ceea ce avea să schimbe destinul omenirii, fiindcă, în vremea aceea *Bread*-ul[1] era mai scump decît diamantul, dacă ar fi să cred începătînarea lui Javert care şi-a petrecut viaţa alergînd după Valjean.

Sunt momente cînd gata, ajunge ! Cînd îţi spun că ajunge înţeleg prin asta că te împotriveşti indiferent de consecinţe. Te cuprinde o hotărîre uriaşă. N-ai decît s-o laşi să acţioneze.

— Cred că înţeleg că e ultimul tău cuvînt, Riley.

— E ultimul meu cuvînt !

— De acord ! Atunci te ducem înapoi la vilă. Decolorează-l, Mathias, ca să-şi recapete tenul de fată. Vreau să fie identificabil la prima privire.

[1] Pîinea (n.tr.)

Iar chestia cea mai tare, pe cuvînt, este ca la întoarcerea pe Via Apia, hotărîrea mea nu s-a schimbat. Ticălosul 'ăsta să-şi îndure destinul, de vreme ce refuză să coopereze.

— O să te depunem pe terasă. E acolo o bancă şi o să stai cuminte pe ea, drept ţintă pentru arcaşii lui Reagan.

Zis şi făcut. Îl punem tot legat pe bandit pe banca amintită.

— Acum jocurile sunt făcute, *Two and two.* Chiar dacă ai vorbi, n-aş putea face nimic pentru tine, fiindcă suntem observaţi şi dacă te-am lua cu noi, am fi urmăriţi şi probabil atacaţi pe drum.

Nu intră în panică. Ţi-am spus că e un superdur.

— Jocurile sunt făcute şi pentru amicii tăi, copoiule !

— Adio !

Îi întorc spatele. Mathias e deja la furgonetă. Îl ajung din urmă acolo.

Şi în momentul cînd mă pregătesc să mă aşez, un strigăt răsună în pacea virginală a cîmpiei romane.

— Copoiule !

Şovăi.

— El ţipă, nu ? întreabă Roşcatul.

Aşa s-ar zice.

Mă întorc. Dau fuga la terasă. E singur în plin soare, legat strîns. Afară e plăcut şi totuşi sudoarea îi inundă fruntea. Îmi dau seama ce s-a întîmplat. Pomenindu-se legat pe bancă, înapoia casei, cu faţa la boschetul bîntuit de prezenţe de temut, livrat ca un bou la abator, Riley a cedat.

Privirea îi este parcă umanizată de frică. Un tip înfricoşat, în mod fatal se apropie de ceilalţi.

— Copoiule, n-am chef să crăp pentru o combinaţie fisîită.

— Te-ai hotărît cam tîrziu. Ţi-am explicat că nu mai pot face nimic pentru tine.

— Ba da : să mă dezlegi. Doar atît, nu cer mai mult. Mă dezlegi şi vorbesc.

— Mai întîi vorbeşte.

— Şi pe urmă să mă părăseşti, copoi împuţit !

Oh, veninosul ! Intr-adevăr, e de exterminat secătura asta ! Nu-i nimic de sperat de la el. Ar trebui să fii papa ca să-l ierți, ba chiar mă întreb dacă nu cumva ar sta puțin pe gînduri Prea Sfîntul Părinte înainte de a o face ?

— Ești irecuperabil, bătrîne. Cum poți exista dacă n-ai încredere în nimeni ?

— Da ce, tu ai încredere ?

— Eu sunt un copoi împuțit, tu ești un bandit împuțit, amice e o diferență !

— Scoate-mi legăturile astea și vorbesc !

— De data asta plec și nu mă mai întorc zic, și dau să plec.

— O.K. spun totul.

Mă întorc.

— Ascult.

— A rămas pe mîine !

— Ce a rămas pe mîine ?

— Atentatul.

— Care atentat ?

Asta e momentul cînd aud un zgomot dinspre boschet. Un fel de „șvup ! șvup ! șvup !" Ceva în genul ăsta. Eu care sunt redactor de onomatopee,îți spun ceva aproximativ. Dacă ar fi să redau cu maximum de precizie, ar fi mai degrabă : „cluc ciup ! cluc ciup ! cluc ciup !" Dar „cluc" e slab și abia audibil. De fapt, îmi dau seama că acest „cluc" e produs de glonțul care iese din amortizor, iar „ciup" de impactul lui cu moaca lui Riley.

Primul glonț încasat între ochi l-a fulgerat și a căzut cu capul înainte, astfel că celelalte două i-au făcut să explodeze cutia craniană, cu pierdere de creier.

Chiar în momentul cînd începea să cedeze, porcăria dracului !

Întind pumnul spre boschet.

— Timpiților, strig, nu mai puteați aștepta trei minute ?

* * *

Locul unde i-am dus pe cei doi „prizonieri" e o căsuță de vacanță lîngă plaja Ostia.-Cînd ne întoarcem, Roșcatul și eu ne ducem direct la nișa unde l-am vîrît pe Julio,

eunucul cel voinic. La el e ultima mea speranță O să-l prelucrăm cum se cuvine, ca să-l facem să scuipe ce știe. Habar n-am ce rol avea în anturajul lui Riley, dar chiar dacă era foarte subaltern, chiar închipuindu-ne că-i servea drept proprietar (sau proprietară ?) trebuie să fi auzit frînturi de fraze, nu ? Trebuie să fi ghicit fragmentar niște lucruri și să-și fi închipuit parțial niște chestii.

Dar ne îngheață creierul cînd găsim ușa de la *casa* larg deschisă. Și nimeni în nișă. Fringhiile sunt încă acolo, grămadă, ca niște mici reptile hibernate, dar de eunuc nici vorbă. A zburat cașalotul !

— S-a cărat ! bîigui în culmea amărăciunii, căutînd de urgență o oglindă cu trei fețe ca să-mi dau mai comod șuturi în fund.

— A fost eliberat ! rectifică Mathias. Uitați-vă, domnule comisar : legăturile au fost tăiate cu foarfecele ăsta.

— Dar cum s-a putut ?

— Nu văd decît o ipoteză plauzibilă : băieții de la C.I.A. Cînd am părăsit vila unul dintre ei ne-o fi urmărit, fiindcă se vedea că grasul e amețit. Trebuia să-l sprijin ca să-l duc pînă la mașina pe care o adusesem dimineața devreme în împrejurimi.

— Într-adevăr, e probabil.

Dar pe urmă îmi vine unda de șoc care distruge argumentul.

— Dacă unul dintre americani te-ar fi urmărit, ne-ar fi văzut plecînd înapoi cu Riley, șmechere ! Și s-ar fi luat după noi fiindcă avea treabă anume cu Riley !

Argumentul meu îl descumpănește pe amic. Fața lui arămie, constelată cu buline cafenii capătă o culoare cardinalescă. Hotărîm să ne așezăm la masă fără să ne sfătuim. Notează că e inutil să ținem consiliu de familie ca să ne depunem fundurile pe scaun. Poate că eu am luat inițiativa, iar el m-a imitat.

La sfîrșit, Mathias declară :

— Trebuie să ne fi urmărit și, dacă n-au intervenit, asta a fost fiindcă ne-am întors pe Via Appia.

Adusesem o grămadă de sandviciuri pentru noi și prizonierii noștri. Scot unul din ambalajul celofanat și-l depun în fața domnului Turnesol.

— Mănîncă ! îl îndem așa cum făcea doama Cambronne fiului ei prost-crescut [1].

Dar el refuză.

— Nu mi-e foame, domnule comisar !

La urma urmelor, nici mie. Grămada asta de sandvicîuri face și mai elocventă lipsa banditilor noștri. În două mutări, băieți, ne-am întors la căsuța de pornire, ba chiar dincolo de ea. Aveam două atuuri majore în mînă. Și pe urmă le-am jucat neglijent și iată-ne aerieni ca dracu, fiule !

Și cînd mă gîndesc că Roșcatul mă admiră ! Că mă socotește Buffalo Bill și Sherlock Holmes împreună ! În timp cé eu acționez în ciuda bunului simț ! În timp ce dau ascultare mai degrabă impulsurilor decît inteligenței. Inteligența mea începe să se îmbîcsească, ăsta-i adevărul ! Dă rateuri ! Iar cînd inteligența are rateuri, ajungi și tu un rateu în scurtă vreme, crede-mă !

Privirea de cîine credincios a Roșcatului mă învăluie într-o tandrețe atentă. Continuă să conteze pe mine, dragul de el ! Așteaptă să fac minuni.

— A fost cît pe-aci să meargă bine povestea cu Riley, spune el. Începea să vorbească, hotărîrea dumneavoastră de a-l duce din nou acolo era bună.

E drăguț. Îmi umezește compresa. L-aș îmbrățișa.

— Numai că „ceilalți" s-au grăbit prea tare, oftez.

— S-au temut că pînă la urmă o să le luăm noi caimacul !

— Acestea fiind zise, am sfeclit-o. Am pierdut urma și evenimentele se precipită !

Și atunci iată-l că rostește niște cuvinte care mă fac ghem, băiatul :

— O să dezlegați situația asta, domnule comisar, o să interveniți la timp, am încredere.

Mă mîngîie cu încrederea lui, Strălucitorul !

— Sărman nătărău ! explodez. Drept cine mă iei, drept Dumnezeu tatăl ? Vrăjitorul Merlin ? Zîna Marjolaine ? Nu sunt decît un biped timpit, bătrîne ! Aproape orb, fără baston alb și care merge pe bîjbîite ! De două luni i-am pierdut pe băieții noștri, auzi, Reproducătorule

[1] Aluzie la generalul Pierre Cambronne (1770—1842), rămas în istorie nu numai pentru meritele sale de conducător militar, ci și pentru replica vulgară („Merde !") pe care se spune că ar fi dat-o englezilor ce-i cereau ca să se predea. (n.tr.)

intensiv, i-am pierdut ! Așa cum îți pierzi batista. Și acum știu că în patruzeci și opt de ore o să fie morți. Și nu-s în stare să-i găsesc. Alerg pe malurile Tibrului ca o găină pe marginea unei bălțoace. Fiindcă nu mai am nimic de care să mă agăț, Floare a Devotamentului ! Stai aici mai frumos ca un incendiu de pini și te zgîiești la mine de parcă aș fi „Doamna Albă" a lui Bernadette Soubirous. Ei bine, o să-ți fac o confidență, nătărăule ! Comisarul tău San-Antonio e o minciună, un banc, o neînțelegere ! Deraiază ! Ruginește în codul penal ! Un pîrț de iepure într-un tufiș ! O respirație de muscă de rahat ! O idee preconcepută ! Comisar încă două zile, pe urmă demisionez ! Îți închipui un comandant de navă reluîndu-și slujba după ce și-a pierdut nava și echipajul fiindcă s-a caftit ? Sunt un nimic, amigo ! Un nenorocit !

Gîtlejul meu scoate un icnet. Ceva cald se prelinge pe mîinile încrucișate înaintea mea. Nu cumva or fi lacrimi ? Păi asta înseamnă că s-a terminat totul ! E abdicarea !

Mathias zîmbește ! Radios.

— Grozav îmi place să vă văd așa, domnule comisar. În general, crizele astea vă apucă atunci cînd sunteți gata să izbutiți.

Nu-i mai suport orbirea.

— Ține-ți pliscul, că de nu te cîrpesc.

Dar nu-l închide.

— Acum v-ați curățat mintea de miasmele de vinovăție care o stînjeneau : o să deveniți iarăși sută la sută operativ, domnule comisar !

Ei, nu, nu-i pot spune nimic neghiobului ! Credința, ce vrei, e un copac ce nu poate fi dezrădăcinat. Poți să-l tai, dar rădăcinile îi rămîn înfipte în pămînt.

— Acum putem face recapitularea cu capul limpede, continuă el. Pentru început, să rezumăm situația după metoda dumneavoastră obișnuită. Cum se prezenta situația înainte de a vă apuca de afacere ? Ce modificări s-au produs ? Bun, încep. Teroriștii japonezi. Au misiunea de a cîntări o greutate anumită și să se antreneze să modifice greutatea asta cu cîteva kilograme aproape instantaneu, doar folosindu-și bășica udului...

Vocea lui seamănă cu un vechi gramofon de odinioară. Dintre cele care-ți cîntau *Ramona* sau *Fascination*. Sau valsuri englezești lente, și nostalgice. Iată-mă prins în

sistemul lui, şmecherul ! Îmbătat, ce mai ! De voie de nevoie, criza mea de conştiinţă îşi ia zborul, se potoleşte, se estompează. Sunt acaparat de subiect.

Mathias continuă să toarcă la turaţia de 78 :

— Cînd cei doi japonezi ajung la performanţa fizică cerută, pleacă din institut. S-ar putea crede că o să aibă loc o acţiune. Dar nu, în loc să execute misiunea care se prevede, dispar, îi iau cu ei pe poliţiştii puşi să-i urmărească şi pe care i-au identificat numaidecît. Cu ce scop ? Aici e misterul. Dar noi ştim de la Riley că Blanc şi Bérurier trăiesc. Aşadar, repet, teroriştii au nevoie de ei. Oamenii ăştia au vrut să tragă foloase de pe urma situaţiei. În loc să se debaraseze de copoi, îi utilizează. La ce ? Şi aici, misterul rămîne întreg.

— Nu înţeleg, bătrîne, mă avînt prins în jocul lui de societate, nu întreg ; o să se servească de ei ca să comită un atentat, a spus Riley. Un atentat care va fi săvîrşit mîine.

— Foarte adevărat, domnule comisar. Rămîne să aflăm unde.

O clipă lungă se transformă în moment, apoi în perioadă, fără să găsim ceva de spus. Mintea mea o ia razna.

— În general, continuă în cele din urmă Roşcovanul, un atentat vizează un înalt persoaj, dacă nu, se cheamă, stupid, un asasinat. Iar asasinatele sunt, vai, frecvente în zilele noastre. Ar fi interesant să ne asigurăm dacă mîine o să fie un om de stat sau un magnat internaţional în călătorie la Roma.

Altă perioadă de înaltă meditaţie.

— De ce la Roma ? întreb brusc.

Puştiul rămîne meduzat ca Géricault.[1]

— Păi, domnule comisar, oamenii ăştia au venit la Roma după ce au folosit un şiretlic care consta în a ne duce întîi în Anglia...

— Ei şi ? Presupune, băiete, că era vorba de o măsură de prevedere suplimentară şi că o să aibă loc în altă parte.

— Unde ?

Zîmbesc mulţumit, înseninat, sigur de mine şi dominator ca majoritatea tîmpiţilor de francezi, a viţeilor ăstora de care vorbea de Gaulle.

[1] Aluzie la tabloul „Pluta Meduzei" al pictorului romantic francez Théodore Géricault (1791—1824)

M-a conectat Mathias al meu. A câștigat Jackpot-ul. De data asta sunt în toiul unor gînduri sublime. Focul mi s-a stîrnit în minte, gîndurile îl aţiţă şi iată-l că arde înalt şi limpede ca un zgomot de vreascuri care trosnesc.

— Unde, Mathias ? Păi în Franţa, dragul meu ! În Franţa !

Au încurcat pistele ca să se întoarcă liniştiţi la punctul de plecare, după ce au pus la zero contorul anchetei noastre. Timpul întîi : se trece pasul Calais. Apoi de acolo se face îmbarcarea la bordul unui avion clandestin. În mod logic, pista ar trebui să se întrerupă. Dar ei admit că o să izbutesc să găsesc locul de aterizare : în sudul Italiei. Chiar îmi lasă o şansă să vin la Roma. De data asta am ajuns în impas. N-o să mă gîndesc niciodată că toată povestea asta nu avea alt rost decît să-mi arunce praf în ochi, amice. Ei cred că o să mă plictisesc în fundătura asta prestigioasă, tîrîndu-mi ancheta de la Coliseum la Villa Borghese, fără să mă prind nici o clipă că ei s-au întors la punctul de plecare.

Înflăcăratul îşi schimbă rolul şi din discipol necondiţionat, începe să facă pe avocatul diavolului.

— Ar fi, într-adevăr, o îndrăzneală superbă, domnule comisar, dar nimic nu dovedeşte că aveţi dreptate.

— A dovedi e un verb mare, Mathias. i-l prefer pe „a indica", mult mai modest. Ei bine, ba da, dragule, ceva îmi „indică" faptul că am nimerit-o bine.

— Ce anume ?

— Raţionamentul tău, Van Gogh. Ai spus că teroriştii hotărîseră să se servească de domnul Blanc şi de Mamut ; şi cred că ai perfectă dreptate. Ce anume îi face pe amicii noştri să fie folositori pentru ticăloşii ăştia ? Faptul că Blanc e negru, iar Béru obez ? Nici gînd. Ce doi sunt de folos fiindcă sunt copoi ! Doar din pricina asta. *Dar prerogativele lor de copoi nu se pot exercita decît într-o singură ţară : în Franţa !*

Omul de foc îmi apucă mîna cu degetele lui mîini şi o frămîntă precum brutarul tău aluatul de prăjituri.

— De ce nu mă credeţi cînd vă spun că sunteţi un geniu, domnule comisar ?

— Din cochetărie, îi spun.

* * *

Mereu credincios postului, Latuile !

Există două feluri de gazetari : cei care colindă planeta şi cei care îşi colindă biroul de la ziar. Latuile e din ce-a de-a doua categorie. Tipul şterpeleşte hrana celor dintîi şi face din ea material senzaţional. Are arta formulei şoc ! A amănuntului care orientează reacţiile. Proza lui e plină de fetiţe etiopiene care plîng pe cadavrele mamelor lor, de pompieri, care nu ascultă decît glasul eroismului lor, de Alain Prost cîştigînd cursa hotărîtoare cu vele folosindu-şi casca, de cîini care fac opt mii de kilometri pe labe ca să-şi regăsească stăpînul, sau care se lasă să moară de foame pe mormîntul acestuia. În cariera lui va fi făcut mai mult pentru idealul portăreselor decît Léon Blum pentru concediile plătite.

— Ia te uită, tu eşti, banditule ! strigă el. Unde eşti ?

— La Roma.

— Aminteşte-mă de bine Sfîntului Părinte !

Prin geamul cabinei îl zăresc pe Mathias al meu, stînd cuminte pe banca de lemn a biroului poştal, clătindu-şi ochii cu fundul mare al unei donşoare zăpăcitoare. Trebuie să fie în plină refulare băiatul, cu tipa lui îmblînzitoare. Fără îndoială că-i face plăcere cu ea, totuşi, în taină visează nişte funduri mai nostime, simt de mult asta.

— Latuile, grozav am nevoie de tine !

— Dacă nu-i vorba să-ţi torn vreun pungaş, sunt al tău !

Fiindcă aşa stau lucrurile cu Latuile : cunoaşte toată lumea interlopă pariziană şi e amic cu răufăcătorii cei mai vestiţi, dar niciodată n-ar da vreun crîmpei de informaţie domnilor arcaşi ai Republici. Om de onoare, ce mai ! Încă mai există din ăştia. Primele de genul *Wanted* [1] nu sunt pentru el.

Îl liniştesc.

— Sunt departe de domnii oameni, Raymond ; în sosul în care mă macerez am tendinţa de a-i găsi mai curînd simpatici.

— În cazul ăsta, nu ruina statul cu comunicaţiile internaţionale şi spune-mi ce vrei.

[1] Urmărit (n.tr.)

— Aș vrea să știu dacă mîine, în dragul nostru hexagon [1] o să aibă loc o reuniune internațională sau vizita unui șef de stat străin sau poate o deplasare a președintelui Republicii, chiar o manifestare cu caracter mai mult sau mai puțin universal.

Nu răspunde numaidecît.

— Mă auzi Pană de Aur ?

— O clipă, mă gîndesc. Vrei să-ți pun un disc în vremea asta ?

— Nu te grăbi, te chem din nou peste zece minute. Întrebarea mea nu seamănă a nimic, dar e capitală.

— Bine, mă informez ; pe curînd.

* * *

— Îți convine, hai ? îi șoptesc lui Mathias a cărui privire e tot lipită de fundul superbei fete vesele.

Tresare.

— Oh, mă gîndeam, domnule comisar.

— La păsărica ei ? Știi că pentru a putea ataca un asemenea subiect, trebuie să ai permisul ei de transporturi în comun, băiete. Cînd te pomenești în pătuț cu tipa asta, ai în față mari responsabilități. Verlaine nu-ți mai e de nici un ajutor, trebuie să te comporți ca Rambo în jungla vietnameză. Nu mai poți striga piua să zici că-i o neînțelegere, o dată ce ai aprins un jăratec de amploarea asta, dacă nu ai o cazarmă întreagă de Kanguru, rămîi complexat pe viață !

Și iat-o pe matadoare, care se întoarce spre noi și ne trîntește un zîmbet gigantic, strălucitor, plin de ruj de buze vîscos împrejur.

— Acestea fiind zise, ai noroc, Roșcovane. Dacă ești cu adevărat curajos, arat-o. Profită de faptul că sunt o mie de pietre de hotar și o graniță între tipă și tine ca să mă epatezi. La urma urmei, suntem în țara gladiatorilor.

Rămîne nesigur, pofticios, nostalgic după toate ocaziile pe care le va fi ratat în cursul lamentabilei sale

[1] Termen desemnînd Franța metropolitană a cărei hartă se poate înscrie într-un hexagon (n.tr.)

vieți private (extrem de private, într-atît de private, încît s-a privat el însuși, ieduțul).

Șmechera continuă să se gîndească la noi, făcînd coadă la ghișeul de recomandate. Iar eu, în mod deliberat, mă apropii de ea. Vrăjeală de comandă. Barba 14 bis, pentru aiurirea chelneriților, a femeilor de serviciu, a domnișoarelor cu puțină virtute și a doamnelor înclinate spre. Argumentele sunt simple, tema (puțin, mult, pasionat) schematică : suntem doi ziariști francezi, extaziați de Roma. O să scriem un mare articol despre Cetatea Eternă : De la Iuliu Cesar la Aldo Moro. Am vrea să-i consacrăm un număr întreg al ziarului, n-ar fi ea de acord să așa și pe dincolo ?

Mă ascult și nu-mi vine să-mi cred urechilor. În plin rahat, în timp ce situația e atît de critică, iată-mă șarjînd o damă ! Ea îmi răspunde obiectiv că nu e romană ci napolitană ; îi răspund că, văzut de la Paris, lucrul e același. Eu am de dat o undiță, dar ea ar putea demara interviul cu prietenul meu, blondul arămiu prezent acolo. De acord ? Mulțumesc. E rîndul ei la *ghișeu*. Ea trimite bătrînului ei *padre* o proteză găsită de ocazie la un negustor de vechituri. De ani de zile de cînd sărmanul papa halește polenta fără să aibă dinți în gură, visa să-și procure o *scalopina* înainte de a răposa. Fată bună, cu inimă mare.

Ei hai, e timpul să-l sun pe Latuile. Îi fac semn lui Mathias că o să aibă o vizită pe bancă. El pălește, ceea ce înseamnă că nu mai are tenul decît portocaliu. Viața frumoasă îl așteaptă !

— Ei, amice, ai ceva pozitiv să-mi spui ?

— Pe dracu, bătrîne Sherlock Holmes ! mormăie Latuile. Calm plat. Nu se prevede nimic. Parisul e zilnic istovit. Polucază și nu pregătește nimic glorios. Nici un șef de stat în plimbare pe meleagurile noastre. Nici măcar o vedetă americană a show-bussines-ului. Președintele se îmbălsămează în Mausoleul de la Elysée. Primul ministru stă acasă la Matignon, iar timpul e bun pentru sezonul ăsta, punct și de la capăt.

Greața mea crește, pe măsură ce tipul vorbește.

Sunt silit să recunosc că am dat-o în bară. Frumosul meu edificiu se năruiește. Adio ! E jumulit pînă-n fundul sufletului dragul de Sana !

Cineva bate în geamul cabinei mele. E Mathias. Întredeschide doar atît cît să lase să treacă vreo cîteva cuvinte :

— V-ar deranja să mă aşteptaţi la braseria din colţ, domnule comisar ? E din pricina... hm... Rafaellei...

Şi mi-o arată pe marea *patrona* care-l aşteaptă cu o înfăţişare lacomă şi cu glandele salivare în preactivitate.

Ia te uită, se avîntă Purpuriul ! Cu atît mai bine, călătoria asta măcar să-i îngăduie să se zbenguie puţin prin deliciile transalpine !

— Dar în provincie, ia zi, Energicule, se întîmplă ceva ?

— Ştii bine că nu se întîmplă niciodată nimic. Orice s-ar spune, descentralizarea e pentru secolul ăsta.

Tuşeşte, din pricina celor cincisprezece whisky-uri cu coca pe care le-a lins în cursul nopţii trecute. O mînă de scoth, un deget de Coca, pentru a-l parfuma. Porţiunea lui magică. Nu se culcă niciodată mai înainte de patru dimineaţa şi e în picioare de la ora opt ; trebuie să reziste la şoc !

— Sunt indiscret să te întreb de ce te mănîncă pielea, copoiule ?

Nu-i ascund nimic.

— Un răufăcător de primă mărime mi-a mărturisit chiar înainte de a crăpa că un atentat o să fie comis mîine, dar n-a avut timp să precizeze unde. Deducţiile mele mă făceau să cred că treaba asta urma să se petreacă în Franţa. Trebuie să cred că glandele mele deductive sunt în pană.

— Probabil.

Bun, ne-am spus totul. O să închid telefonul şi o să recad în starea mea depresivă. Traversez o perioadă fleoşcăită. În viaţă trebuie să-ţi asumi zone de umbră. Să nu te împotriveşti, să speri. Omul care nu mai speră, nu mai trăieşte, după cum cel care vorbeşte e pe cale de a minţi. Speranţa e o copilită în adîncul întunecărilor noastre intime. O lumină subconştientă, îndrăznesc să spun. O flacără pentru tabernacol.

— Îţi mulţumesc totuşi, dragă Latuile, eşti un prieten ! Dar scrierile merg ? cum zic dragele noastre portărese.

— Sunt în plin avînt ! Scriu lucruri pasionante despre o nouă centrală nucleară care o să fie pusă în funcţiune în Alsacia. Acum sunt la fel de informat cu privire la ches-

tiune cum era Openheimer. E un subiect vesel. La al zecelea rînd al articolului meu cititorii încep să caște ; dar trebuie să trec prin asta, directorul ziarului meu e cumnat cu tipul care o să conducă afacerea. Mă strînge de fudulii cu uzina lui de rahat. Acum două luni a fost aici o chestie nasoală de proastă funcționare, care a întîrziat punerea în exploatare a centralei. Toți confrații au urlat „*Achtung !*" Primejdie. S-a prezis un Cernobîl 2. Așa că, din pricina cumnatului, comit articole liniștitoare, calme. Totul merge foarte bine, doamnă marchiză. [1] Centrala e inofensivă de parcă ar fabrica ghidoane de bicicletă. Merge bine. Euforizez...

Sporovăiește, sporovăiește. E un elocvent. Chiar cînd se plictisește, adoră să vorbească despre ceea ce ouă, amicul. Ascult puțin, din politețe. Îl conving că publicul, contrar temerilor lui, e foarte atent la chestiile privind fisiunea.

Ca toți scribălăii, simte nevoia să-și valorifice prostiile. Pîrțurile în apă, confrații mei din presă, le detestă. Ei vor să facă lucrurile să avanseze cu orice preț cu tiradele lor de falși pontifi.

Profit de faptul că își recapătă respirația ca să-i mai spun o dată mulțumesc și că în curînd o să mergem să halim niște cîrnăciori cu sos de vin într-un nou restaurant burgund pe care l-am depistat în arondismentul 13.

* * *

Braseria din colț e în realitate o pizzeria folclorică unde ți-ai petrece vacanța, într-atita miroase de frumos existența și domnesc bucuriile simple ale cotidianului bine tolerat. Se strigă, se rîde și se mănîncă întocmai ca într-o curte de recreație la grădiniță.

Chelnerul e un tip brunet, minuscul, cu o mustață a la Craque Cable [1]. Îi cer un pahar de Barollo și știri

[1] Titlul unui cîntec comic din perioada interbelică în care o marchiză din provincie, plecată la Paris, află, vorbind la telefon cu servitorii, că în lipsa ei s-au produs o serie de nenorociri ce au culminat cu moartea marchizului, dar e asigurată că totuși „totul merge foarte bine, doamnă marchiză." (n.tr.)

[2] Sana vrea probabil să vorbească de Clark Gable.

Claude-Jean Philippe

despre un roşcat care conducea o fată îmbrăcată cu o bluză vrede ca merele. [1] Îmi răspunde că da, au venit, dar au plecat aproape imediat, ţinîndu-se de talie şi atribuindu-şi nişte sărutări atît de lungi.

Oare Mathias, sub efectul dărîmător al amorului fulgerător şi-o fi sporit avantajele ?

Vinul e puţin călduţ (sticloanţa găsindu-se prea aproape de cuptorul de pizzerit) : păcat, fiindcă are un gust de muşcată uscată şi de piper, care nu-i neplăcut.

În pofida acestei dulci euforii înconjurătoare, în pofida greamătului Romei şi a mirosului reconfortant de aluat copt, de tomate şi de anchois, derapez în problema mea. E ca un val mare, care s-ar ivi din fundul orizontului, înalt, cenuşiu şi copleşitor ca să-mi înece liniştea inimii.

Béru. Blanc, marchiza... Sărmana bătrînă ! Poftim, nici nu mă mai gîndeam la ea: Totuşi călătoreşte pe aceeaşi galeră cu băieţii mei, scîrba mică. Doar dacă asiaticii n-or fi „neutralizat-o" de două luni ca să suprime o gură în plus ?

Ceea ce mi-a readus-o în minte pe babetă e reflecţia de adineauri a lui Latuile zicînd, în legătură cu centrala nucleară pe care e însărcinat s-o promoveze, că „totul merge foarte bine, doamna marchiză !"

Ei bine, nu, vezi doar : „Totul merge foarte rău, doamnă marchiză !" Dar foarte, foarte rău !

Trece un sfert de oră şi Malborough nu se întoarce de la război. Crezi, într-adevăr, că s-a dus să se ciocănească repede, între două uşi, cu *signorina* lui ?

Eu încep iarăşi să-mi recapitulez fără milă penibilele evenimente. Grasul supraveghindu-i pe japonezi la institutul Rotberg. Tipii îndopîndu-se ca nişte căpcăuni ca să ajungă să cîntărească 255 kg. Bomba de la poliţie l-a perturbat pe Achille pînă-n măduva spinării, dar viteazul Tantonio a fost acolo ca să-l terapeutizeze primul. Ar fi trebuit, de fapt să mă fac psihiatru. Cum aş mai fi jonglat cu sufletul omenesc, cu fantasmele, refulările, şi alte deviaţii ! Aş fi ajuns un doctor miracol, simt. Vocaţiilor nu trebuie să le dai cu tifla, că pe urmă îţi pare rău. Nu-ţi mai rămîne decît să le evoci. Şi e dureros.

[1] Pun merele la piural, fiindcă cele ale tipei sunt în interiorul sus-zisei bluze.

Japonezii părăsesc institutul îndopați, avînd greutatea cerută. Și pe urmă nu se mai întîmplă nimic. Mă lasă cu buzele umflate ca pe un rahat și se evaporează. După două luni aflu de la curvișțina mea britiș că au aterizat în Calabria. Dau fuga acolo. Găsesc urma unui răufăcător american care i-a dus de la Regio di Calabria la Roma. Pun mîna pe ticălos exact în clipa cînd agenții CIA ranchinoși, se pregăteau să-l împuște.

Întrebare : De ce a petrecut Riley tot răstimpul respectiv la Roma ?

Răspuns : Nu știu.

Întrebare : Cine a venit să-l recunoască pe amicul lui eunucul în casa noastră de pe plajă ?

Răspuns : Habar n-am !

Întrebare : Ce atentat e prevăzut. pentru mîine și unde ?

Răspuns : Asta te întreb și eu !

Întrebare : Unde sunt cei doi sticleți ai mei ?

Răspuns : Aș da oricît să-mi răspundă cineva...

Am un gest de proastă dispoziție la adresa mea, de a mă trezi atît de lipsit de idei și de steril.

— Sărman tîmpit ! mă invectivez.

Trebuie să fi rostit asta cu voce inteligibilă pentru că micul chelner mustăcios care trecea, se oprește și mă întreabă în franceză :

— Vorbiți cu mine, domnule ?

— Nu, monologam.

— Atunci nu sunteți blînd cu dumneavoastră însivă, rînjește șmecherul ăsta care ciripește în limba mea maternă.

Și asta mă bucură ca o indispoziție. Mă ridic cu mîna crispată pe plastronul cămășii mele. Criză cardiacă ? Nu, idee de geniu.

— Aveți telefon ? Aș vrea să chem Parisul ! strig chelnerului.

— Poșta e la doi pași, *signore !*

E adevărat, uitasem. Mă reped, cu el la fundul meu fiindcă plec fără să fi plătit consumația. Vocea lui îmi gîdilă urechile.

— Nu atît de repede, *signore !*

— Mă întorc îndată !

— Plătiți-mi mai întîi, asta s-o să vă împiedice să vă întoarceți pe urmă.

Mă execut, ceea ce e mai confortabil decît să fii executat de altul.

Latuile ? Tocmai a plecat, are o întîlnire în provincie.

— Cred că știu că are o colaboratoare, spun în disperare de cauză.

— Da, pe mine.

— Atunci dumneata ești Titine, drăcușorul dezgheţat cu care am băut un păhărel la „Viermele de mătase" într-o zi ?

Încă mi-o mai amintesc pe puștoaică. O zvîrlugă cît un degeţel, cu un zîmbet șmecher, cu o coafură în formă de ananas. Aș fi luat-o cu plăcere într-o după-masă s-o fac să se învîrtească, precum o giruetă, trasă în țeapă, ca s-o prefac în dervișă tremurătoare.

Pișcoacele astea sunt uneori extrem de amuzante. Le tachinezi ținîndu-le de după mijloc și ai sentimentul vinovat că te săpunești. Ar fi fost de acord, am simţit-o. Dar am cultul prieteniei și ar trebui ca femeia unui prieten să fie cu adevărat irezistibilă ca să comit păcatul mortal de a mă culca cu eà.

— Sunt comisarul San-Antonio, încep.

— Ei, nu ! Mi se părea mie că recunosc vocea asta admirabilă ! Raymond mi-a spus că aţi discutat mult azidimineaţă.

— Am nişte probleme pe care nu m-a putut ajuta să le rezolv.

— Și credeți că eu aș putea ?

— Oricum să încercăm. Mi-a spus că arde gazul în domeniul energiei nucleare acum ?

— Îi scot peri albi ! Din fericire, grijile lui iau sfîrșit fiindcă faimoasa centrală se deschide mîine.

Îar eu, ca un erou cînd le cînți *Ramuntcho* unor persoane de vîrsta a treia :

— Mîine ?

— S-ar părea că asta vă miră ?

— Cam așa ceva ! L-am întrebat pe tîmpitul ăsta dacă se prevede vreun eveniment important în Franța mîine și, după savante căutări mi-a răspuns negativ.

— Știți de ce, domnule comisar ? *Fiindcă e prea în miezul evenimentelor.* Centrala asta atomică de la Fleisch — Barbaque îi provoacă greţuri și dureri de cap. Știe mai multe despre ea decît despre mine !

Rînjesc încetișor. Legătura lor e pe sfîrșite, de ani de zile de cînd durează... Oboseala pasiunilor prea lungi. Dacă Romeo și Julieta s-ar fi căsătorit, ar fi venit ziua cînd s-ar fi certat pentru serviciul de Sèvres de pe lista de bunuri...

— Deci începe să funcționeze mîine păcătoasa de turbină ?

— A plecat ca să scrie despre eveniment. Voia să mă ia cu el, nătărăul ! Mă vedeai tremurînd în fața unei grămezi de ciment ?

— Trebuia să funcționeze de două luni, se pare ?

— Da, dar în ultima clipă au reperat o defecțiune în circuitul de apă presurizată, ceea ce i-a silit să facă lucrări suplimentare.

— E importantă prăvălia asta ?

— După articolele pe care a trebuit să le bat la mașină pentru prostul ăsta bătrîn, o să fie prima din Europa.

— O să fie și niște oficiali care să taie vreo panglică oarecare ?

— Asta trebuia să se întîmple acum două luni : se prevăzuse că vine președintele în persoană, au trebuit să-l decomande chiar cînd era gata să decoleze. De data asta s-a recuzat el, de teamă să nu fie socotit neghiob dacă se întîmplă la fel. Cred că o să facă inaugurarea foarte frumos cu un prefect și cu notabilitățile din partea locului.

— Încă un cuvînt, mititico : dacă ar sabota cineva inaugurarea centralei, chestia asta cum s-ar numi ?

Rămîne paf fetița lui Latuile.

— Păi... un atentat, nu ?

Prin minunatul meu cap, doldora de planuri vicioase, se propagă bucuria. Un cîntec de voioșie îmi urcă la corzile vocale.

— Titine, strig. Titine ești sublimă ! Te sărut !

Dar ea fără să se piardă cu firea, vrei să-ți spun ce impertinență îmi trîntește ?

— Unde ? Mă întreabă.

Îndrăznește, nu-i așa ?

— Unde știi, îi răspund.

CAPITOLUL X

— Păreți preocupat, domnule comisar ? observă Mathias.

— Mă prefac, răspund.

Oftează și ia urma dragei lui Rafaella, care face parte din echipă la cererea expresă a Roșcatului, prins în mrejele unui amor pe cît de copleșitor, pe atît de spontan.

L-am regăsit la mica *pizzeria* pe care o știi pe derbedeul cu gura constelată de pecetea de culoare roșu aprins pe care o compun buzele cuceririi lui. Tamponat, supratamponat de sărutări lipicioase, așa cum sunt unele scrisori cu adresa nehotărîtă, pe care bunăvoința poștei a făcut-o să călătorească mult.

Rafaella face manechiură la Roma. Dar, vai, iată că omagiul bîntuie și de trei luni fata nu mai lucrează. Așadar e liberă. Mathias făcînd amor clasa-ntîi, fata s-a îndrăgostit de el.

Mi-a spus rușinat în timp ce ronțăia o pizza Napoli, ca omagiu pentru frumoasa lui :

— Dacă i-aș plăti călătoria, ați vedea vreun inconvenient să o aduc la Paris, domnule comisar ?

— Dar nevastă-ta, băiete ? obiectez.

— O s-o instalez într-un mic hotel, nu departe de noi. Ceea ce mi-ar îngădui s-o văd de mai multe ori pe zi...

— Și ce-o să facă în restul timpului, clandestina ta ?

N-a îndrăznit să-mi răspundă egoist „o să mă aștepte" dar asta gîndește în fordul lui interior Sierra.

— O să viziteze Parisul.

— Căminele duble, știi, Roșcatule, că nu funcționează bine decît la Lissac.

— Nu-i vorbă de cămin cu ea, ci... de evadare.

Asediul lui era terminat. Un bărbat care arde de dorința de a face tîmpenii, cu cît încerci mai mult să-l convingi să nu le facă, cu atît mai repede se aruncă în rahat. Face planuri de milioane. Își garnisește viitorul cu roz, dar rozul e pentru scutece de nou-născuți femele. Noi, tîmpiții adulți nu găsim rozul decît în unele asfințituri de vară. Și durează o nimica toată.

— Fă cum vrei, dar te previn că ne întoarcem prin Alsacia.

— Știu.

— Notează că mă pot lipsi de tine. Du-te s-o instalezi pe pipiță la hotelul *Mon Bijou* din cartierul tău.

— Ah, domnule comisar !

I-a sărit țîfna. Doar dragostea le dă curaj celor slabi.

— Mă așteptam la mai multă înțelegere din partea dumneavoastră : un bărbat cu succes la femei cum sunteți...

— Ai dreptate, scuză-mă pentru predică, de acord o luăm pe planturoasa ta.

— Vi se pare grasă ?

— Nu, plinuță. Exact așa cum le iubim. Au mers bine manevrele de toamnă ? Ai putut s-o conduci fără escală pînă într-al șaptelea cer ?

Se sumețește.

— Păi, trebuie să mă credeți, nu ?

*
* *

Ei bine suntem în trenul Roma-Geneva. O oră și jumătate de călătorie. Ajuns la Cointrin, închiriez o mașină scoasă din vama franceză și, la drum spre viteaza Alsacie, atît de dragă inimilor noastre.

Trebuie să-i recunosc un lucru (nu Alsaciei, ci Rafaellei) : în pofida înfățișării și machiajului țipătoare e mai

curînd rezervată. Vorbește puțin pentru o italiancă din sud. Singurul inconvenient, dar important pentru un delicat de genul meu, este că miroase îngrozitor a paciuli. Nu știu în ce bazar al mahalalei napolitane și l-o fi pescuit, dar fapt este că împrăștie niște efluvii sălbatice ce, *very* îngrijorătoare. Să miroși așa ceva timp de trei ore, chestia asta riscă să-mi desfunde sinusurile ! Cobor discret fereastra. Pe urmă se înnoptează și încep să mă gîndesc la altceva.

E tîrziu cînd ajungem la Fleisch-Barbaque, fiindcă ne-am oprit la Mulhouse pentru o varză călită. Drept desert, îndrăgostiții s-au dus să facă amor în mașina aflată în parcajul întunecat al restaurantului, în timp ce eu haleam melancolic o pară Belle-Hélène. Să stau pe tușă în timp ce amicii sunt în al nouălea cer, sincer să fiu nu-mi stă în caracter. În general, alții așteaptă în timp ce eu îmi storc jucăria.

Le las douăzeci de minute de nebunie, după care mă duc la ei. Dar în jurul mașinii mele Renault 25 e public adunat : niște luxemburghezi în drum spre casă, pe care săriturile mașinii mele parcate i-au alertat și care vizionează cu gurile căscate ceva de necrezut.

— Circulați, nu-i nimic de văzut ! Le strig înaintînd.

Tatăl, un tip înalt, germanic exclamă :

— Ei asta-i ! Dacă vi se pare că nu-i nimic de văzut, înseamnă că sunteți patron de sex-shop ! Ia veniți aici să vedeți în ce fel se țin ăștia doi. Nu știam că scaunul din față al lui R 25 se rabate atît de mult. Asta-i mașină, nu glumă ! E fiabilă ?

— Mai fiabilă decît un cronometru japonez.

— Dar amortizoarele par suple, nu ?

— Iată dovada ! Amicul meu se zbate, nu-i așa ? Și vedeți cum mașina încasează loviturile lui de stremeleag fără să intre în panică.

Doamna luxemburghezului zice :

— Aloïs, ar trebui să cumpărăm un Renault 25, mda... Riton ! adaugă ea pentru băiețelul ei, n-o îmbrînci pe soră-ta, are și ea dreptul să se uite, îi ocupi tot locul. Tu, Jeane-Marie, ar trebui să te duci să privești pe partea cealaltă, ai fi mai puțin stînjenită.

Se întoarce spre mine.

— Încă nu mi-am putut da seama oacă prietenul dumneavoastră are o sculă frumoasă. Îi dă totul, înțelegeți...

— Ăsta-i stilul lui, dragă doamnă : nu lasă niciodată să se piardă nimic.

— Are dreptate. Vezi, Aloïs, tu care îmi faci uneori doar așa ca să te afli în treabă, să faci amor în stilul ăsta e mai avantajos pentru doamnă. Pare mulțumită. În ce limbă țipă, domnule ?

— În dialect napolitan, o informez.

— E armonios ca dialect, nu ți se pare, Aloïs ? Riton ? Doar n-o să te masturbezi lîngă mașina domnului, scîrbă mică ce ești. Scuzați-l, domnule, la vîrsta lui nu știe ce-i rușinea.

* * *

Vezi că e un *book* unde îți spun totul. Scriu cu încetinitorul ca să apreciezi profund chestia asta. Scenele mute, scenele vorbite, reflecțiile mele, totul e relatat minuțios, consemnat. Am ales formula asta cînd am demarat. Mi-am spus : „Antonio, băiete, cartea asta o s-o migălești ca pe o tapiserie de Aubusson. O s-o țesi bucată cu bucată. Să-i împărtășești din toate demersurile tale fizice și intelectuale monseniorului lector prea iubit. Îl scarmeni adesea, pe dragul de el, dar, în ce privește marfa livrată, îl respecți. Ești cinstit, Tonio. Funciarmente. Unui zdrențăros, care o să-și rupă din simbrie ca să te ducă *at home* trebuie să-i dai ceva pentru banii lui, dacă nu, o să te scuipi în obraz cînd o să te vezi în ceva strălucitor : vitrine, cromul mașinilor, inteligența domnului Pasqua, țeasta dragului Edgar Faure... Integritatea e ceva congenital, ereditar.

Așa că acum îți migălesc un San-A studiat îndelung. Nu omit nimic : luxemburghezii îi privesc făcînd amor pe Mathias și napolitana lui, iar puștiul lor se masturbează, heruvimul. Chiar și în marele ducat simțurile funcționează bine foarte devreme.

Alții ar da năvală, s-ar repezi la Fleisch-Barbaque să-i caute pe colegii mei, ca să te scutească să lîncezești. Mandea nu. El își vede de drum. De operă, ce să-ți spun mai mult și mai elocvent, de operă ! De uitat imediat după deces. Și pe urmă, peste cincizeci, o sută de ani, un șmecher

pe cale de a-şi deratiza podul descoperă, ghiceşti ce ? Un Sana îngălbenit, mucegăit, zdrenţuit. Ia te uită, ce-i asta ? Îl ia, îl citeşte. Dar voi ştiţi că pe vremea aia a ultimului cerc exista ceva : tonul !

Pe deratizator mi-l închipui apropiat de mediile editoriale. Dă fuga să ducă ce a găsit la Gallimoaca, Lafronde şi Latresse[1] ale timpului aceluia. „Ce credeţi de poliţista asta, monseniore ?" Cel interpelat o să ia cunoştiinţă, apoi o să facă o mutră (nu amor [2], n-o să mai aibă timp, o să se perpetueze prin însămînţare artificială).

„N-are destul sex, e prea intelectuală, stilul e prea înzorzonat, parcă e Marcel Proust cu încetinitorul ! Trebuie rescrisă de sus pînă jos. Pe urmă injectată în ordinator cu minitoş, cu fuignozof ascendent şi canal demiurgic. Apoi schimbat numele autorului. San-Antonio ce înseamnă asta ? Fiindcă e în domeniul public ne putem permite orice. Ce-aţi spune de X-Gamma 23 ? Are altă mutră, nu ? De ce 23 ? Fiindcă suntem pe 23, ce prostie !"

Adulmec cu decenii înainte viitorul meu literar. Dar aş prefera ca books-urile mele să putrezească odată cu mine, ba chiar să le ardă sau să le retransforme în pastă de hîrtie de calitate inferioară. Curpapir dacă aş putea alege. Cercul ar fi închis. Ciclul meu de azot, împlinit impecabil. Opera mea, în sfîrşit instalată în locul unde unii o plasează de pe acum : în latrine, aceste locuri importante de reculegere !

Oricum, iată-ne la Fleisch-Barbaque, o localitate veselă de pe vremea lui Isus Christos, situată undeva între Colmar şi Caen. Locul e deluros ceea ce maschează oceanul, ce se află totuşi doar la şase sute de kilometri în linie dreaptă.

Îţi închipui biserica, clopotniţa cu cimitir împrejur, cruci de lemn, cruci de fier, dacă mor mă duc în cer ! O fîntînă mare care pişă apă pe patru feţe, semn indicibil de abundenţă. Ce-i mai liniştitor, mai confortabil decît apa cu debit continuu ? Iar pe urmă vreo douăzeci de case fumînţi, cum spune Trenet, în stil alsacian : porumbare,

[1] Aluzia ironică vizează marile edituri Gallimard, Laffont şi Grasset. (n.tr.)

[2] *Moue*, mutră şi *amour*, amor, au o pronunţie întrucîtva asemănătoare (n.tr.)

acoperiș lat, ferestre cu carouri mici etc. La urma urmei, nu-ți arăt catalogul Bonigues.

Un hotel în fața fîntînii. Panouri indicatoare ne săgetează spre „Centrul Atomic de la Fleisch-Barabaque". Le urmăm. După primul viraj al drumului, un fel de vale lată, și centrul se înalță acolo, înconjurat de ziduri din fibrociment cu sîrmă ghimpată, electrificată deasupra. Posturi de gardă interioare cu santinele în uniformă, apoi în exterior un mic sat prefabricat, care pare o jucărie olandeză, cu ziduri galbene, acoperișuri roșu aprins și peluze verzi. Construit americănește. Toate cocioabele seamănă între ele, ceea ce îți oferă un bun pretext dacă ai început să faci amor cu nevasta vecinului ; pui chestia asta pe seama mimetismului care te-a înșelat ; soțul înțelege, te scuză și dă de băut.

Facem turul complet al așezării, fără să observăm nici cea mai mică anomalie în promiscuitatea chestiei. Bordelul centralei propriu-zise e grozav : enorm, înalt, masiv, amenințător. Trebuie să fii tîmpit sau om ca să îndrăznești să împopotănezi sărmana noastră planetă cu asemenea excrescențe. Ceva nu mai funcționează în țeasta oamenilor ! Sincer să fiu, mă întreb cum mai rabdă Pămîntul ! Cu tot ce i-am smuls din măruntaie, sărmanului tîmpit de treabă ! Îl golesc ca să facă pe nebunii pe el. Dacă ai vedea masa asta de beton, te-ar apuca diareea tropicală ! Îți inspiră frică. O să vină ziua cînd o să se aleagă praful de cotețul ăsta. Crezi că Crenobil le va fi slujit de avertisment ? Aiurea ! Li se fîlfîie. Au instinctul morții, toți fiind muritori.

Și acum o să-ți spun ce e patetic în toată povestea asta : sunt căsuțele drăguțe, mititele pe care și le-au amenajat în preajma marelui cazan infernal. La malul iadului, casele ! Living danez cu tele și video ! Așa ceva trebuie văzut ! Se regulează pe un vulcan tipii ! Își reanimează congelăturile în cuptoarele cu micro-unde, vizionează Colombo-les-deux-éclisses[1], își pregătesc vacanțele la club.

[1] Aluzie ironică la localitatea Colombey-les-deux-églises, unde și-a avut reședința și a murit fostul președinte al Franței, Charles de Gaulle ; éclisse = atelă. (n.tr.)

— Nu-i prea vioi ca stil de viață, nu ? îi arunc lui Mathias.

Nu răspunde nimic, fiindcă are gura plină. Manevrez retrovizorul și-l descopăr îngenunchiat în partea din spate a mașinii cu capul sub fustele Rafaellei. Asta nu se mai oprește. Asta-i frenezie curată ! Prodigioasa scufundare a pasiunilor. A tăiat parîmele și acum artistul funcționează ca Ionică Iepurașul ! Cînd nu regulează, pregătește lovitura următoare. Ucigașul de pe cheiul gîrlei !

Cînd îmi termin turneul, mă duc în tîrgul Fleisch-Barbaque și mă prezint la han. E plin ochi. Agitație neobișnuită. Sunt toți slujbașii pentru treburile degradante pe *domani :* ingineri, ingineri-șefi, ingineri sub-șefi-adjuncți.

Sunt singur, din pricina faptului că Roșcatul e pe cale de a face dragoste. Repetiția exagerată duce la o amînare din ce în ce mai mare a apoteozei, ceea ce o perfecționează.

Înaintez în sala mare cu lemnărie înnegrită de timp și de soluțiile cu ceară. Se fumează, se bea, e tărăboi. În partea din fund băștinașii, în cea din față nou-veniții.

— Hei. Sana !

Latuile ! De altfel, mă așteptam la asta. E bine abțiguit în fața unui whisky-Coca cu înfățișare nevinovată. În compania altor doi tipi pe care mi-i prezintă sumar :

— Niște confrați !

Strîng distrat niște mîini care sunt la fel, cum ar scrie Ponton du Sérail dacă ar mai scrie, dar eu sunt aici ca să asigur ștafeta !

— Ia explică-mi și mie ce faci aici. Nick Carter ?

— Îmi lipseai. Vocea ta răgușită la telefon mi-a dat nostalgie după tine.

Clatină și el din ce poate, vreau să spun din cap (ceea ce e întotdeauna o politică bună, mai ales cînd lucrezi în administrație).

— Știam eu că ai cîrlig, rînjește Imbibatul.

— Ai un coteț în palasul ăsta ?

— Unul minunat cu lavabou după un paravan și la-mină un etaj mai jos ; aici mi-ar plăcea să mă retrag.

— Mă duci să-l vizitez, Raymond ?

Își dă pe gît produsul de întreținere.

— Dacă-mi promiți să fii rezonabil.

*
* *

O plapumă ca asta n-am mai văzut de la bunică-mea. Roşie, umflată, cu colţuri ca nişte ugere de vaci. Ceea ce e nostim e faptul că chestiile astea le modelezi cu un pumn sau cu un fund distrat. Le faci să semene cu nişte pui de balenă cu rino (laringologi)ceri, cu lanţul munţilor Himalaya sau cu o cumătră pîntecoasă. Am cunoscut pe vremuri un argat înapoiat, care îşi săruta plapuma seara, după rugăciune. Îi spunea „Ioana" ; era un mare imaginativ.

Bun. Latuile îmi lasă mie scaunul, iar el deghizează faimoasa plapumă în balon captiv.

— Dragă tîmpitule, atac, îţi telefonez de la Roma ca să aflu ce se pregăteşte în Franţa în materie de inaugurări. Îţi scormoneşti memoria, notele, documentele şi alte rahaturi ca să-mi răspunzi că *niente*, zero, sufletul ! Şi asta chiar în clipa cînd te pregăteşti să vii aici pentru punerea în funcţiune a unei centrale atomice, considerată cea mai mare din Europa şi de la periferia ei. Whisky-ul Coca îţi atacă meningele cumva, sau ce e ?

Încasează chestia asta în plin, cască ochii, dă din cap, deschide gura, îşi vîră două degete cu unghiile neglijate în gulerul cămăşii şi îşi scarpină melancolic o piele neapetisantă.

— Păi, ascultă, bîiguie el, chestia de mîine nu are nimic extraordinar ; e ceva obişnuit. Nici măcar nu ştiu dacă vine prefectul. Un episod de înaltă tehnicitate, care n-o să fie pe prima pagină a ziarelor, cu excepţia ziarului meu. Ce vrei să se întîmple ? Ce atentat ? O să fim vreo cincizeci de tîmpiţi, care o să vizităm grămada asta de beton. Îţi spun că pentru televiziune nu e decît o echipă locală de la canalul 3 şi asta fiindcă pe aici informaţiile se mărginesc la bătăi la balurile de sîmbătă seara sau la accidente de motocicletă...

— Ei bine, murmur grav, vezi, presimt un rahat monstruos la punerea în funcţiune a morii tale cu neutroni. Ţi se pare o chestie trăznită şi totuşi aşa e.

— Ai fost întotdeauna un copil minune, glumeşte Latuile.

— Copil minune, pe dracu, *amigo*. Mult mai nasol e să ajungi un bătrîn minune.

Micile minuni se transformă repede în *mari* tîmpiți.

Mă uit la ceas : zece fără ceva.

— Latuile, mi-ai spus că, de cîteva luni, îți bați capul cu centrala asta sub pretextul că marele ei boss e cumnatul colegului de bicicletă al lui Jules. Mă poți informa. Există cumva vreun șef al securității în caravanseraiul ăsta ?

— Bineînțeles.

— Îl cunoști ?

— Am onoarea.

— Hai să mă prezinți !

Amicul se cam sperie.

— Te crezi în Pigalle, ia zi ? Ai văzut cît e ceasul ?

— Am văzut omul care a văzut cît e ceasul și vreau să-l văd pe ăla care n-a văzut încă partea nasoală. Hai !

*
* *

Parcă pe dinăuntru e și mai mișto decît pe dinafară. Nou totul de te ia groaza. Încă mai miroase a rumeguș de plăci aglomerate, a lac, a clei tare, a vopsea cu uscare instantanee. Pe pereții living-ului o decorație minunată, care dă impresia că baraca asta e locuită de mult : banderile de trei parale, în culorile scumpei Spanii, o penduletă cu cuc *made* în draga Elveție foarte apropiată, cu păsărica răzvrătită, care te regulează la cap în fiecare oră, un poster, ce reprezintă un cîntăreț negru purtînd pe cap o pălărie cu boruri largi, și care are o jumătate de barbă și cercei cu diamante ; în plus, într-un cadru solemn o diplomă și medalia corolară a Meritului Pătrunjelului pentru serviciile aduse celor ce le meritau. Bravo, domnule Grantognon Lucien (e numele tipului).

Și e acolo Lucien Grantognon ; deloc vîrît în cîrpe, în trening albastru și pantofi de piele, vizionează un meci de penis în reluare.

Reduce sonorul cînd ne vede că dăm năvală în puşculiţa lui din lemn fals, sub conducerea doamnei lui, o mustăcioasă într-un halat de bumbac care trambalează un fibrom de cincisprezece livre.

Prezentarea lui Latuile, însoţită de scuze pentru ora nepotrivită.

Grantognon e un cuadragenar musculos, genul instructor de orice vrei ; are forţă şi suplete, e campion de pantaleton şi ecartemelon sau de nu ştiu ce alte tîmpenii, care fac să le treacă timpul celor ce gîndesc cu o lingură de ciorbă plină cu fidea în loc de creier.

— Sunt încîntat să vă cunosc, domnule comisar. Am fost doisprezece ani jandarm în jandarmeria naţională.

Îl felicit că n-a fost în altă parte.

— Domnule şef al securităţii, îl titrez eu, fiindcă un prost e întotdeauna linguşit de distincţiile pe care alţii i le conferă, aş vrea să-mi explicaţi foarte succint în ce constau funcţiunile dumneavoastră aici.

„Succintul" meu îl face să se întunece întrucîtva, apoi tipul se hotărăşte :

— Conduc o echipă de supraveghere, domnule comisar.

— Cine ce supraveghează ?

— Locurile.

— Urbi et orbi ?[1]

Şi aici mintea lui are un spasm cardiovascular ; dar el e om tipic de acţiune, cel care nu se lasă oprit de neînţelegeri de termeni, cum zice portăreasa mea.

— Oamenii mei supraveghează interiorul staţiunii şi împrejurimile ei pînă în zona din apropiere, firească. În afară de asta, dispunem de patru ciini ciobăneşti germani, dresaţi, care participă la ronduri.

— Care au loc de cîte ori pe zi ?

— De mai multe ori. Depinde. Se fac tururi prin surprindere, care uneori se execută unul după altul.

— Ajungeţi departe de centrală ?

— Cele pe care le executăm în afară se fac în grup. Să zicem că le facem într-un perimetru de zece kilometri. Batem cîmpia, drumurile de ţară, pădurile, cătunele. Credeţi-mă, domnule comisar, fără să vreau să mă laud, e

[1] Oraşului (Roma) şi universului. Cuvinte făcînd parte din binecuvîntarea papală, semnificînd faptul că ea se adresează universului însuşi (n.tr.)

muncă serioasă. Trebuie să vă mărturisesc că după ce am fost jandarm, am făcut pe mercenarul în Africa la Houlaksésch0. Un locușor feroce în plină gherilă. Acolo, ăla care nu belea bine ochii o mierlea ca un porumbel de lut. Am învățat mai mult în junglă decît în jandarmerie.

— E-n regulă, e-n regulă, dragă amice, văd că am de-a face cu un profesionist pur sînge.

— Puteți fi sigur de asta. Vreți o demonstrație. doar așa de amuzament. domnule comisar ?

Face o ușoară aplecare neînregistrabilă cu ochiul liber și amicul meu Latuile se trezește întins pe frumosul covor din fibre de cocos imitație de Șiraz, cu brațele răsucite la spate. Nemulțumindu-se doar cu atît sonatul de Grantognon scoate din teacă un cuțit cu mîner plumbuit pe care-l purta la centură și-l aruncă de-a lungul încăperii în ochiul cîntărețului negru cu pălărie de fetru în stilul lui Zoro.

E gata să-și continue exhibițiile dar muierea lui, care a mai văzut numărul, îl roagă să se oprească aici, să nu devasteze cuibul lor de neghiobi, și tipul se calmează.

— Domnule șef suprem al înaltei siguranțe, îl îmbrobodesc eu, bănuiesc că acum cunoașteți la perfecție locurile și oamenii din zona asta ?

— E simplu : cunosc pe toată lumea, bărbați și femei !

Îmi face cu ochiul și, în spatele nevestei, își prinde fuduliile cu mîna, să-mi arate că își consacră în mod deosebit supravegherea părții femeiești.

— Foarte bine, atunci ascultați-mă cu atenție, căci întrebarea mea e de o importanță la fel de capitală ca și pedeapsa cu același nume, suprimată din fericire de minunatul domn Badinter.

— Sunt numai urechi, declară solemn zdravănul nătărău.

— Domnule Grantognon Lucien. vi s-a întîmplat să zăriți pe aici doi japonezi uriași, un negru frumos, atletic, un zdrahon. scîrbos, o babetă pretențioasă și fanată și o tîrfă asiatică atît de frumoasă, încît ar putea face să se scoale niște scule pe capul unui chel ? Gîndiți-vă profund, fără să vă fisurați materia cenușie și răspundeți-mi.

Însă mai înainte de sfîrșitul acestei frumoase fraze tivite pe care n-ar dezavua-o nici doamna Marguerite

Duras ca să-şi redacteze declaraţia cu privire la venit, tipul clatină deja din cap şi, vai, negativ !

— Nimic asemănător, domnule comisar. Nici un japonez în circuit. Nici un negru, doar cîţiva muncitori din Maghreb. Ca zdrahon scîrbos e poştaşul din localitate. Babetă fanată e patroana hanului, în orice caz zero în ce priveşte tîrfa asiatică. Dar sunt altele !

Îmi face din nou cu ochiul şi se apucă iarăşi de fudulii, eleganţa gestului ţinîndu-i loc de superlative.

— Aş putea pune întrebarea asta oamenilor dumneavoastră ? oftez eu.

— Ar fi degeaba şi zadarnic, domnule comisar. În fiecare seară, în cursul unei şedinţe, echipa îmi raportează toate evenimentele mai importante ale zilei. Nici un turist, nici un împuţit de gazetar (să mă scuzi, Latuile) nu pot veni aici fără să fie numaidecît încadraţi de băieţii mei cărora nimic nu le scapă.

Dezamăgirea asta nouă face să mi se încălzească fierea la bain-marie.

Ne apropiem de miezul nopţii. O să fie mîine. Şi sunt la punctul zero, zero virgulă zero ! Îi întind o mînă necăjită gazdei mele.

— Mulţumesc mult pentru cooperarea dumitale, Grandculdail !

— Grantognon, mă corectează el ; sper că v-am fost de folos, domnule comisar ?

— Grozav de mult, de la moaşa care a asistat-o la naştere pe mama, nimeni n-a mai făcut vreodată atît de mult pentru mine !

* * *

După dezamăgirea asta nemaipomenită, tu ce-ai face ?

Da, nu-i aşa ?

Păi şi eu la fel !

Aşa că sunt în sala zgomotoasă a hanului în compania unei bande de tipi de care mi se filfîie cu desăvîrşire.

Latuile îşi reia cursul impetuos al whisky-urilor lui cu Coca ; eu îl escortez, mai moderat, cu Risling. Un sonat pilit pune în funcţiune boxele şi dă drumul la ma-

ximum la o muzică rurală pentru braserie münchenează, unde gașca de nebuni plini de băutură se țin de braț și se bîțîie ca niște metronoame.

Nu se mai vorbește. Clienții își asfixiază portretul cu alcool, încetișor. Mă gîndesc la cei doi colegi ai mei. În sărmanul meu suflet sunt lacrimi. Sunt sensibil. Ar fi trebuit să fiu domnișoară, și nu om de acțiune.

E crudă viața ! Mă simt patetic ca privirea unei muște înecate în cremă Chantilly. Iată-mă plutind în derivă încoace ca să fac tărăboi. În unele clipe, ultima putere e supunerea. Să te scufunzi e un demers filozofic.

Încep să plutesc în vag : e fumul din preajmă al viitorilor canceroși pulmonari, care mă înconjoară și aburii de alcool.

Dar pe cine văd deodată apărînd în mijlocul aburilor cu miros de borîtură în curs ! Pe Mathias ! Îl uitasem pe Roșcatul regulator. Îl ștersesem din prezentul meu. Nu e un fenomen frecvent (fiindcă e fenomen), dar cînd are loc te descumpănește. De ce oare, tot făcînd dragoste cu macaronara lui dezlănțuită, s-a retras din nenorocita mea de viață pe vîrful degetelor și din inimă ? Îl privesc coborînd la colțul scării cu pantalonul încheiat strîmb și cu un colț al cămășii descheiate pînă la pubis ieșindu-i din prohab, ca neuitatul meu Hossein în Marcheza făcătoarelor de îngeri. [1]. Rescator n-a murit ! Curaj ! Curaj ! Șo pe el !

Ține un ziar desfăcut în mîinile pătate cu roșu ca mîinile celor doi mari boi din staulul lui Pierre Dupont.

Mă caută în asistență. Privirea mea intensă îl captează, apoi îl conduce.

Iată-l *from me* cu o mutră de parcă ar avea două (și crede-mă, le are !)

— Vă căutam. Puteți veni o clipă, domnule comisar ?

Îl urmez la etajul întîi, pînă la o cameră rurală și rece fără baie, doar cu un lavabou cu picior în fața căruia Rafaella e pe cale să-și refacă disponibilitatea cu atîta realism liniștit, încît parcă ai fi înaintea unui tablou de Degas.

Mathias își aruncă ziarul pe o pată de smac și îmi arată pagina întîi a unui ziar fără să scoată un cuvînt.

E de la un exemplar din *France Soir*.

[1] Este vorba de filmul *Angelica, marchiza îngerilor* cu Michèle Mercier și Robert Hussein, în regia acestuia din urmă (n.tr.)

Titlul e pe trei coloane, iar fotografia pe două. Îl reprezintă pe César Pinaud pe timpul cireşelor, într-o perioadă cînd se mai spăla încă duminica, nu purta fular de lînă, iar chiştoacele ţigărilor lui măsurau cu doi centimetri mai mult ca astăzi.

Îţi citesc titlul fiindcă ţi-ai uitat ochelarii în părul de pe păsărica lui Fernande a ta :

Magistrala acţiune a ofiţerului de poliţie César Pinaud

Subtitlu

Il recunoaşte pe cel care a pus bomba la Prefectura de Poliţie şi il arestează.

Sub subtitlu.

Rănit în cursul operaţiei e dus la spitalul Hôtel-Dieu, unde Primul-ministru s-a dus să-l felicite.

Îţi rezum urmarea, fiindcă e al dracului de explicită şi pe două pagini.

Rezultă că ofiţerul de poliţie César Pinaud a fost cel care l-a îndrumat pe terorist la plantonul directorului nostru, răposatul inestimabil brigadier Poilala. Dîndu-şi seama că e singurul martor în stare să identifice omul, ofiţerul de poliţie Pinaud a cerut un concediu de boală şi a început să frecventeze mediile maghrebiene ale capitalei şi ale mahalalei. Fără odihnă, zi după zi. Pinaud a străbătut cartierele cu mare densitate musulmană, cafenelele nord-africane, hotelurile, clădirile periferice unde se înghesuie amicii de peste Mediterană. Înzestrat cu memorie fotografică, César observase că „poştaşul" de la P.T.T. avea privirea asimetrică şi defecte de pigmentaţie pe partea dreaptă a gîtului.

S-a pus pe urmărit zi şi noapte, iar ieri încăpăţînarea i-a fost răsplătită : l-a văzut ieşind de la hotelul *Sodomistul* din Ménilmontant, pe omul pe care-l urmărea ca un nebun. Ascultînd numai glasul curajului său, ofiţerul de poliţie Pinaud s-a apropiat de numitul Salim Assek şi i-a cerut foc. Dar, vai, Assek a recunoscut în Pinaud pe sticletele căruia îi ceruse să-l îndrume la Poliţie, şi a scos un cuţit pe care l-a vîrît în burta lui Pinuche. Lama a deviat pe pielea plisată ca o fustă şi s-a înfipt în coapsă. Nesimţitor la suferinţă, César a izbutit turul de forţă de a-i pune o cătuşă la o încheietură a mîinii agresorului său, şi s-o închidă pe cealaltă la propria-i mînă. Din fericire, o maşină a poliţiei care patrula prin sector a intervenit în momentul cînd Salim Assek îl făcea zob pe Pinuche cu pumnii. Condus pe Quai des Orfèvres şi interogat „înde-

lung" [1] de către confraţii mei, Salim Assek, supus libian, deţinător al unui paşaport tunisian a recunoscut în cele din urmă că aparţine unui grup terorist internaţional, care a aderat la organizaţia asiatică. La ora intrării la tipar, interogatoriul continua.

End of the first part. [2]

* * *

— Ce spuneţi, domnule comisar ?

În loc să-i răspund Roşcovanului, contemplu goliciunea molatecă a Rafaellei. Crupă generoasă, şolduri late, coapse masive şi puternice, sfîrcurile sînilor în formă de dovleac, dar bine întinse ; triunghi lînos de un negru lucios pe care-l mai irizează încă apa curată a Alsaciei mănoase. Înţeleg că drăguţul de Roşcat se regalează cu o asemenea femeie. Oricît de puţin dă din fund *signorina,* pesemne că nu e trist să încaleci în doi pe o iapă ca asta !

Întrucît nu vorbeşte dialectul lui Corneille, îmi permit să-l întreb pe Mathias :

— E chiar aşa de dată dracului, bătrîne ?

— Grozav, răspunde el cu ardoare. E Vezuviul, domnule comisar, ce vreţi, e Vezuviul !

— De cîte ori i-ai făcut dragoste azi, fără indiscreţie ? Te întreb doar ca să fac o comunicare la *Ghidul Recordurilor.*

Calculează în cap, apoi pe degete.

— O să fie a şaisprezecea oară cînd o să coboriţi să telefonaţi la Poliţie, domnule comisar.

M-a ghicit pe deplin obsedatul ăsta sexual.

* * *

Inspectorul principal Morchepied e cel ce anchetează. Un bătrîn care mai are doi ani pînă la pensie. Tot cu vechile metode umblă Léon, propice abuzurilor. O să-ţi spun

[1] Atenţie : eufemism, nu-ţi vîrî picioarele în el.
[2] Sfîrşitul părţii întîi (n.tr.)

care-i tehnica lui. Pune o întrebare cu voce lentă, după ce s-a plimbat îndelung prin birou învîrtindu-se în jurul bănuitului. Şi pe urmă aşteaptă răspunsul reluîndu-şi plimbarea. Dacă răspunsul „nu vine", se opreşte şi se proţăpeşte în faţa împricinatului privindu-l fix. Are o privire ciudată Morchepied, cu irisul violet şi cercuri mai deschise la culoare împrejur. Fixitatea ei îi dă repede o mutră de scîrbă împuţită. Îl dezumanizează cu totul. Parcă-i un Dracula din filmele mute. Continuă să aştepte răspunsul mult timp : poate să stea zece minute fără să clipească. Şi pe urmă, pleosc, trage o scatoalcă ciudată cu antebraţul sub bărbia tipului. E o adevărată scatoalcă de bronz. Avantajul e că nu lasă urme. Tipului chestia asta îi scoate sertarul din loc şi-i dă nişte unde de şoc nasoale prin tărtăcuţă, numai că, în aparenţă, poate să pozeze cu capul sus pentru posteritate.

După ce a administrat pumnul, Morchepied continuă să-şi privească victima implacabil. Încă zece minute şi încă o manşetă decolează recomandat expres.

Atunci e întotdeauna un inspector de întărire, foarte discret într-un colţ, tăcut, care se apropie de tip şi-i şopteşte :

— Nu-l cunoşti pe inspectorul principal Morchepied ? Ştii că şedinţa poate continua cîteva zile la rînd ?

Asta-i tot. Pe urmă sticletele se întoarce în anonimatul lui. Nu l-am văzut niciodată pe Morchepied dînd greş. Cel mai dur, cel mai hipercrud, în cele din urmă începe să facă gît şi pe urmă cedează.

— Léon ? Scuză-mă că te deranjez în plină turnare, în timp ce ţi se aduce vinişorul la uşa biroului. Dar ce vreau să te întreb ar putea avea legătură cu clientul tău de azi-noapte.

— Crezi ?

— Mi-a venit şi mie o idee.

— Ai prea multe ! replică el nu prea amabil, fiindcă mă socoteşte prea intelectual şi rafinat pentru gustul lui.

— Te implor să mă ajuţi, Léon. Viaţa lui Béru depinde de asta.

Aici l-am atins la punctul sensibil. Grasul e preferatul lui Morchepied. La începutul carierei lor au făcut împreună nişte isprăvi ciudate.

— Te ascult.

— Presa spune că amicul tău, Salim Assek, face parte dintr-o organizaţie teroristă asiatică ?

— Așa pretinde el.

— De ce a aruncat în aer Prefectura acum două luni ?

— Voia să destabilizeze colivia din pricina unei mari lovituri care se pregătea.

— Ce lovitură ?

— Se jură pe toți dumnezeii că nu știe, fiindcă totul e compartimentat în organizația lor.

— Și lovitura n-a avut loc ?

— Trebuie să se fi amînat, după cum spune scîrba asta, dar nu știe pricina amînării.

Presimt ceva valabil. Punct lovit !

— Léon, ții o mizã capitală între degetele tale groase. Întreabă-l pe tipul tău dacă lovitura amînată trebuie să aibă loc mîine, adică azi, fiindcă e ora douăzeci și patru și zece minute. Lucrează-l mortal, Morchepied. Taie-l în feliuțe dacă e nevoie, dar smulge-i informația asta. Chiar dacă nu e la curent pe deplin cu progresul mișcării lui, treuie să fi interpretat niște semne și să fi tras concluzii.

Te sun peste o oră. Arată-i ce ești în stare și dacă-l faci să scuipe ceva pozitiv, într-o zi o să dea numele tău unui grup școlar sau unei pișetori vestite. Noroc !

CĂCACA XI

Încă o oră de incubație forțată de care Mathias neînfrînatul se folosește ca să tragă a șaptesprezecea și a optsprezecea lovitură. După asta o să-i trebuiască o convalescență Roșcovanului ! O cură de șezlong și de bomboane cu ulei din ficat de morun supravitaminizat. Și să-și cînte la trombon isprava. Prefer să depun mărturie din mers, deși sunt în cursul acțiunii, pentru ca într-o zi generațiile posterioare să știe ce performanță mai putea îndeplini un regulator din secolul și arondismentul XX reunite.

Vuietul hanului alsacian s-a potolit. Nu mai rămîn decît cîțiva bătrîni beți autohtoni, scufundați în halbele lor de bere.

Și eu.

Eu care mă încăpățînez să sper. Să-mi spun : „Acum două luni aici totul era gata pentru darea în funcțiune a centralei și totul era gata la teroriști pentru o operație în stil mare. Și pe urmă se amînă conectarea uzinei cu neutroni, etroni, ciclotroni, omicroni etc. Și iată că asiaticii își amînă și ei lovitura ticăloasă. Concomitența asta îmi pare grăitoare. Și totuși...

Totuși, vigilentele servicii de securitate ale fostului mercenar Grantognon Lucien n-au zărit nici urmă de japonezi, de negru, de Béru. Nimeni n-a văzut vampa cu ochi piezișî, nici pe babușca cu pielea ridată. Iar o lovitură se organizează, fir-ar să fie ! Ai hotăriri de luat, repere

de trasat, itinerare de reperat, locuri de fotografiat, oameni de cunoscut...

Asta e...

Sunt fix șaizeci de minute de cînd am vorbit cu Morchepied. Cu inima palpitînd mă duc să-l sun din nou. Patroana mormăie că e ora închiderii și că n-o să le sîcîi pe centraliste toată noaptea ! Îi răspund că dacă ar avea un hotel civilizat, fiecare cameră ar fi înzestrată cu telefon și că n-ai avea decît să formezi zero ca să „ieși" din pușculița ei bavareză, fără să fi nevoit să chelălăi în pîlnia uriașă a unei cumetre în plină menopauză !

Ea se învrșunează și-mi refuză folosința aparatului. Mîine la ora șapte o să am dreptul. Pînă atunci, ciuciu, la culcare în pătuc și stingerea !

Acum mă șucărește vaca asta ! N-o să ne certăm la fiecare cincizeci de ani să ne luăm înapoi Alsacia și Lorena, ca să ni se interzică să vorbim la telefon în caz de urgențe, ei drăcia dracului !

Îi scot legitimația.

— Poliția ! Telefonul dumitale îl rechiziționez. Și nu mă mai călca pe prostată, chestia asta mă enervează !

Brusc îi trec nervii, dar asta doar în aparență, iar arătătorul care formează numărul în găurile cadranului, ar prefera să mi-l înfigă în orbite, chiar și în anus dacă ar fi sigură că nu-mi face plăcere.

— Alo, Léon. Tot eu !

— Ți-am recunoscut soneria, rînjește stimabilul confrate. Îmi pare rău frumosule, dar derbedeul meu neagă pînă la limita extremă. Nu știe absolut nimic. Și asta nu pentru că nu i-aș fi arătat lovitura mea secretă. Și ca să-ți dai seama că nu i-am făcut nici un cadou, îți spun că băieții mei tocmai îl duc la reanimare ! O să-i trebuiască zece zile de tratament intensiv ca să recupereze : Mă întreb chiar dacă nu mi-am luxat cotul !

— Ce spui ? Te sîcîie reumatismele, Léon. Ce să-i faci, asta e. Ar fi fost grozav.

Închid telefonul.

Patroana după tejgheaua ei de lemn vechi pictat se uită urît la mine.

— Voi, copoii, sunteți toți la fel ! mă asigură. Cu cît vă dă omul mai mult, cu atît vreți mai mult ! Niciodată nu sunteți mulțumiți ! Și prost crescuți de mi se face pielea de găină ! Cum vreți ca banditii să se îndrepte, cînd cei care-i urmăresc se poartă mai urît ca ei ?

Vorbește cu un cartof fierbinte în gură, Gertrude. Dar chestia asta dă mai multă culoare locală, e mai folclorică.

— Vă puneți mîine scufița aia frumoasă în formă de nod ? o întreb.

Rămîne mască.

— De ce ?

— Fiindcă întotdeauna am visat să regulez o alsaciană în costum. Iaiai ! Cu cele cincisprezece jupoane suflecate și s-o aud juisînd în dialect germanoid, ce minunat ar fi, scumpo !

Își face cruce apăsat și repede.

— Sunteți nu numai prost crescuți, ci și obsedați sexual, toți ! latră.

Îi trimit o bezea-ventuză de la distanță, înainte de a mă îndrepta spre scară. Trecînd prin fața camerei lui Mathias, mi se pare că aud șoapte, însoțite de hohote de plîns. Îngrijorat ciocănesc la ușă. Nimeni nu mă invită înăuntru, așa că învîrtesc clanța ca să deschid ușa, care chiar asta face, cu atît mai lesne cu cît nu are nici cheie, nici zăvor.

Îl văd pe Mathias chircit pe pat, gol ca un vers [1] de Mallarmé. Rafaella lui, în costum identic, îi zgîndăre privighetoarea cu mîna și cu gura, nerecăpătîndu-și folosința acesteia decît ca să profereze în napolitană niște cuvinte pe care le presimt fierbinți, exigente, frenetice. Tîmpitul de Roșcat plînge cu lacrimi fierbinți.

— Hei, băiete ! exclam, ce ți se întîmplă ?

Heruvimul meu îmi furnizează neccazul, fără să mai zăbovească să-l ambaleze.

— Mi se întîmplă că ea mai vrea, iar eu nu mai pot. *Am devenit impotent !*

Aici se plasează un nemaipomenit hohot de rîs a lui Antonio cel Viteaz, pe care enormitatea replicii îl biciuie din plin. Ca să vezi cît de ciudată e ființa umană. Ilaritatea mea derapează și moare brutal, ca un reparator de acoperișuri care pică de pe turnul Eiffel.

Părăsesc în goană ogeacul iubirilor istovite, fără să-mi mai pierd timpul închizînd ușa.

Jos totul e stins. Închis ! Dar trebuie s-o descopăr pe patroană. În general, hangițele stau la parter, am observat, ca să-și controleze mai bine bordelul.

[1] *Vers* (vers) și *ver* (vierme) se pronunță identic (n.tr.)

O iau pe culoarul opus celui pe care se află bucătăria. Într-adevăr, o dîră luminoasă se etalează pe podeaua cernită.

Toc ! Toc !

— Vasistas ? strigă hangița deși ușa ei nu are așa ceva. [1]

Și-a scos deja șorțul alb cu dantelă și rochia brumăriu. Gertrude. Iat-o îmbrăcată cu unul dintre jupoanele pe care le visez și într-un sutien uriaș de la Mercedes-Benz (secția vehicole utilitare). Ansamblul e masiv, dar mai degrabă apetisant, cum sunt cîrnații afumați din regiune. Se zbîrlește al dracului cînd mă vede iarăși cum dau buzna de data asta în cămăruța ei de văduvă !

Trebuie repede să-mi schimb manierele, registrul, tonul, să mă urbanizez în bloc, să o îmbrobodesc pînă la mameloane.

— Să nu te înșeli cu privire la intențiile mele, încîntătoare doamnă ; spun mai mult decît fac. Avem o meserie grea și gluma e pentru noi o supapă de siguranță.

Bun, folosesc privirea mea fluorescentă a nopților Valpurgice, iar ea renunță, zîmbește :

— Ești un mic derbedeu ! mă catalogheză în cele din urmă.

Știi că o găsesc încă vioaie pe draga de ea, în apoteoza celor patruzeci și nouă de primăveri ? Un Mayol [2]... Într-o zi am văzut o statuie ca ea într-un muzeu. Fiindcă era din piatră, n-am avut chef să mă culc cu ea, dar mă predispunea la dorințe scîrboase.

Cred că atmosfera se îngreunează în jurul nostru în sensul bun al cuvîntului. Înapoia dunetei ei, măicuța supraveghea clădirea și făcea pe rîioasa. Luată pe neașteptate în camera ei, simte așa un fel de apăsare. În combinezon cu un bărbat superb și pofticios simte niște dorințe nestăpînite, care vin din zone obscure. Iar faptul că sîntem în toiul nopții contribuie și el.

Nu mă grăbesc să-i spun motivul vizitei mele bruște. O contemplu. E o femeie solidă ! e-n regulă, sunt șanse de o mie la una să se reguleze plictisitor cucoana asta de treabă. Să fie pasivă, acordîndu-ți două sau trei oftaturi de politețe, doar ca să spună că se deosebește de vacă.

[1] *Vasistas* desemnează o deschizătură, un ochi într-o ușă ; termenul în franceză provine din germanul *was ist das* ? Ce e asta ? (n.tr.)

[2] Mayol, Felix (1872—1941), cîntăreț fantezist francez. (n.tr.)

Dar există și o șansă ca o partidă pe nepusă masă să o transporte în stări de impetuozitate nebănuită. Să se arate cel puțin o dată în experiența ei atît de liniștită de birtașă. Tu mă știi, nu-i așa, Pierrot ? Eu sunt un artist în dragoste. Un pionier, mereu în căutare de experiențe noi.

Camera e ultramodernă. Luxoasă în stilul lui Gertrude. E într-o clădire ancestrală, adevărată operă de artă, mobilată cu comori regionale. Mobila cretină din imitație de lemn lăcuit și mai e și covorul modern, flecuștețele de trei parale, podoabele din hîrtie japoneză gofrată, așazisă de orez. Lampadarul din rafie cu montură tubulară. Și-a aranjat cuibul, bătrîna barză ! În stil Bambois-Rochechouart ![1].

— E încîntător la dumneata ! o complimentez închizînd ușa. O scot în avant-scenă pe babușca. Niște sîni ca ăștia, nici la ultima defilare de 14 iulie n-am văzut atît de mișto. Degeaba zic unii, glanda mamară e opium pentru bărbați. Degeaba ne fotografiază manechinele de mare stil în maganie, de îndată ce le-am apreciat linia și le-am admirat fundul, tu, masculule, treci la alte aspirații. Ai nevoie de volum, marele prieten al mîinii !

Trebuie să-ți spun că instinctul curvăsăresc tipele îl au înrădăcinat, fiindcă iat-o pe madam Gulstraminermayer cum se așază în capul oaselor în pat și mă măsoară cu un ochi lacom. Muierile o să mă facă mascul scîrbos, ceea ce e cu totul fals, dar vă spun că au rămas la vîrsta cavernelor sirenele noastre, în epoca binecunoscută în care Ionică se urca pe ele fără formalități prelavabile. Hai, fă pîrtie că vin !

Nu-mi mai rămîne decît să mă duc la ea cu discreție. Șoptind un „Îmi dai voie", care carbonizează punctul cel mai strîmt al chiloților ei.

Din moment ce nu răspunde, înseamnă că dă voie, nu ?

— Scumpă prietenă, îi șoptesc, adineauri mi-ai spus de cîteva ori că „toți" copoii sunt prost crescuți, „toți" obsedați sexual...

Crede că e un reproș din partea mea. N-ar vrea să rupă vraja clipei prin repetări supărătoare. Ora iertării a sosit.

— Spuneam și eu așa, de enervare. Cînd lucrezi în comerț, seara ești obosit.

[1] Cartierul Barbès-Rochechouart este cunoscut pentru magazinele cu mărfuri ieftine(n.tr.)

— Bineînțeles. Dar iată că aș vrea să știu, draga mea gazdă : în afară de mine, ți s-a mai întîmplat recent să fii în legătură cu alți polițiști ? Desigur, nu vorbesc de bravii jandarmi, care vin să bea o halbă cînd trec să vă verifice registrele.

Ea tace. Cele două baloane întind mortal armătura sutienului.

— Dar... de ce mă întrebi asta ?

Împing o dreaptă suavă pe materialul dragilor ei captivi. Mîngîierea ușoară are repercursiuni. Pot înregistra cu pielea degetelor mele fiorul îndelung, care rezultă de aici.

— Ești atît de frumoasă, șoptesc. Cît de mult aș vrea să fii a mea, măcar pentru o noapte.

Am auzit un grizzly, într-o zi cînd l-am dus pe Toinet la grădina zoologică, de la Vincennes, care emitea același sunet ca Gertrude, fiindcă nu izbutea să prindă banana pe care puștiul i-o aruncase în afara curții. Ceva care făcea cam așa : „Honrrevllee". Așa face ea. Dar mai melodios decît ursul grizzly. Și se răstoarnă în pat. Bun, acum trebuie să aflț focul cu vătraiul. De data asta, îi ridic juponul. Ce surpriză ! Chiloții nu sunt din piele întărită, după cum mă temeam, ci mititei, aproape inexistenți, cu un pic de dantelă violet, care se potrivește perfect cu văduvia ei.

Îi șoptesc la urechea ei puțin cam sanguină, dar știi ce înseamnă mîncarea de varză ?

— De ce nu-mi răspunzi, scumpa inimii mele ? Mai cunoști și alți copoi ?

Și repede împing înainte un deget mijlociu inchizitor ca să-i dezamorsez răzvrătirile.

Ea horcăie :

— N-am voie să spun...

O muzică divină ! O, încîntare a izbînzii ! Ard, aici, la malurile crețe ale păsăricii ei. Îmi ating țelul, îi ating fundul, ating totul ! Nu te grăbi să vorbești, femeie care cedezi ,așa cum te fac eu să tînjești după dragoste. E urgent, dar nimic nu ne grăbește. Situația e disperată, dar nu gravă. O să-ți primești răsplata, de îndată ce mi-o voi fi primit-o și eu pe a mea, virtuoasă alsaciană înmuiată. Să ne bucurăm pe îndelete, adevărata bucurie e în amînare !

Poftim, vacă bătrînă ! Ți-a mai făcut cineva mișcarea asta de *mano solo* în genul lui Manuel de Plata ? Îți place, hai, cîrnățoaico ?

— Poţi să-mi spui totul, scumpa mea, îi susur, mai întîi pentru că sunt nebun după tine şi pe urmă fiindcă sunt de la poliţie. Nu ai încredere într-un bărbat care-ţi propune aşa o chestie ca asta pe care o vezi ? Te-ai ascunde de cel care, peste o clipă, o să te facă să ţipi de plăcere atît de tare, încît o să trebuiască să-ţi pun perna în cap ?

— Nu, nu, am încredere, zice ea. Am deplină încredere.

Îmi vorbeşte în timp ce eu lucrez în partea ei sensibilă, avînd însă grijă să îi deschid larg jamboanele ca să am o audiţie performantă.

* * *

Ne deplasăm tăcuţi în noaptea întunecată, Gertrude, Mathias şi eu. Roşcatul şi-a pus pe cap slipul negru al Rafaellei ca să nu-i pară coama ca o flacără în întuneric.

— Imediat după cimitir, ne vesteşte buna gazdă, pe colina cu brazi.

Merge ţinîndu-mă de mînă. Draga fetiţă de o jumătate de secol, mulţumită că a fost iubită atît de frumos, de parcă treaba asta, în afară de frenezia momentului, i-ar asigura nişte avantaje pe viitor. Ah, strengăriţe bătrîne, care ne escortaţi, ne manipulaţi cu un instinct sigur, uşor diavolesc, cît de tare mă înduioşaţi, superbe scîrbe !

Mi-a explicat bine totul, Gertrude, în timp ce o lucram. Ciudată conversaţie, sau mai exact monolog, ascultat într-o stare secundă :

Doi poliţişti aŭ venit la ea noaptea, acum aproape cinci săptămîni. Unul negru (nu ştia că există aşa ceva în Franţa) şi un zdrahon grosolan, căruţaş înnăscut, mare beţiv, dar atît de impozant !

I-au prezentat legitimaţiile, plus un ordin de serviciu privind siguranţa statului. Veneau să rechiziţioneze ferma dărăpănată pe care ea a moştenit-o de la bunicii ei (a dat ogorul să-l semene unui ţărănoi din partea locului). „Punct strategic", au pretins ei, de unde aveau de gînd să supravegheze centrul atomic. În concluzie, supraveghetorii supraveghetorilor. Se cerea păstrarea secretului, că altfel aveau s-o urmărească. Dar în schimb, ofereau o primă

de două sute cincizeci de mii de franci plătiți cash. Durata luării în stăpînire : doar două luni. Cum voiai să reacționeze babușca ? Hai, răspunde ! Păi, statul francez i-o cere. Niște ofițeri de poliție duc tratative ! Primește o despăgubire mai mare decît beneficiile pe un an. A semnat. De atunci n-a mai auzit vorbindu-se de nimic. Îndeplinindu-și angajamentul, ea și-a ținut gura, și nu s-a mai dus să se plimbe pe lîngă moștenirea ei. De altfel, hanul o mobilizează cu totul.

La întrebarea mea : „Polițiștii erau singuri ?", a răspuns da, fără nici o șovăire. N-a fost cu ei nici o femeie tînără, frumoasă sau fanată. Nici un japonez în circuit. Operația a fost simplă : obținerea acordului ei, înmînarea banilor în schimbul cărora a semnat o chitanță cu antetul Ministerului de Interne, pe urmă cei doi tipi s-au cufundat în noapte, nu înainte ca zdrahonul să-i pună o mînă zăbavnică pe bust și să-i strecoare în fugă un deget în fund prin rochia groasă !

Alt mister, mai mare decît celelalte, de pus la dosar !

Ce i-a putut determina pe cei doi băieți ai mei să se ducă să negocieze o afacere atît de ciudată ?

Cînd m-a văzut că reacționez la revelațiile ei, hangița a început să intre în panică. A trebuit să-i potolesc senzorialul cu un șiretlic frumos, ceea ce e întotdeauna bine primit după figura atît de apreciată „capul în menghine".

N-aș vrea să zăbovesc asupra deliciilor răscolite care au brutalizat somiera ei Picpus, dar am servit-o corect pe babușca. Să fi fost una dintre puștoaicele din Monaco n-aș fi făcut mai bine. După asta mă poți socoti un democrat pur.

Eu, că sunt modeste sau afectate, fete de viață sau fetele tatii, cu multe ore de zbor sau mucoase, le fac lucrarea la fel de conștiincios, cu aceeași energie, pornind de la principiul cheie că, din clipa în care îți asumi răspunderea să regulezi, trebuie să dai tot ce poți.

După ce i-am făcut fantezia berberă și poziția Taras Bulba, cu scurte întreruperi la clavecin ca să i se relanseze extazul, era față de mine ca flanela pe care o porți o lună într-o călătorie la Polul Nord. Gata să mă urmeze și în iad, dacă ar fi fost nevoie. Cu atît mai mult cu cît i-am jurat să vin aici să petrec cincisprezece zile de concediu cu mama și Toinet de Paște. Că i-am făgăduit chiar să aduc material de competiție : noul vibromasor danez.

albumul sulelor de la omul de Gros-Moignon [1] pînă la Canuet și coarda de pian cu măslina de plumb, o specialitate căzută în desuetitudine, dar pentru care eu rămîn Johann Sebastian Bach.

Constați pînă la ce punct continuu să-ți spun totul bine, rînd cu rînd, centimetru cu centimetru ? E o Penelopă, Antonio al tău, dragă ! Basmul se precipită ? Ei bine, la sosire să se ducă să se scarpine la fudulii, eu îmi urmez scrupulos drumul. „Pelerinul adevărului", așa m-au poreclit șefii. Ei îmi salută curajul, fiindcă nimic nu mă face să dau înapoi. Îmi asum toate riscurile și fac pipi contra vîntului. Ascultă, o să-ți spun o chestie, nu garantez în privința asta, e o impresie, doar o impresie ; cred că nu mi-e teamă. Cînd ești pregătit, nu ți-e teamă ! În zilele noastre, răul sporește fiindcă nu numai oamenilor le e teamă, ci mai cu seamă fiindcă se tem că o să le fie teamă. Dacă dispui de un minimum de resemnare, înnebunești dinainte. Cînd exiști, oferindu-ți mereu fundul, singele îți „coboară" la cap și te zăpăcește.

O să te aduc totuși pe drumul ăsta fără lună, străjuit de tufișuri, pe care mergem Gertrude, Mathias și eu. Blondul și-a revenit, mulțumită celei de-a nouăsprezecea lovituri pe care a izbutit să o tragă *in extremis*, în timp ce-și simțea membrul devenind moluscă. S-a rugat fierbinte în momentul cînd sula i se ghemuia, iar Domnul, care știe tot, înțelege tot și dă tot, i-a îngăduit o ultimă lovitură mică, de octogenar cu baterii. Mulțumit, merge în pas de vînător alpin (arma tatălui meu a cărui amintire o îmbrățișez în tăcere).

Și deodată, pe neașteptate un zgomot de motor. Un jeep năvălește spre noi peste cîmpie și ne înghesuie. Abia am timp să-mi scot pistolul. Mașina îndreaptă farurile spre noi și suntem parcă pe scena teatrului Châtelet pe vremea cînd Louise Mariano ne cînta cum că tîmpita asta de frumoasă din Cadix nu voia amant, ciki, ciki ai, ai ai !

— Nu mișcați ! urlă o voce căreia cred că-i recunosc timbrul neobliterat.

Niște tipi coboară și Grantognon Lucien e cel care se apropie între doi vînjoși, dintre care unul ține un pistol-mitralieră, iar altul o măciucă frumoasă, așa cum i-ar plăcea să aibă în serile cu răzmeriță unui băiat din compa-

[1] Joc de cuvinte. Este vorba de omul de Cro-Magnon. *Gros* = mare ; *Moignon* = ciot (n.tr.)

niile republicane de securitate, iar în nopțile cu lună unei fete bătrîne.

Of ! M-a luat cu cald !

— Dumneavoastră, domnule comisar ? exclamă. Și dumneata, doamnă Gertrude ! Dar unde mergeți ? E aproape ora două !

— Ai picat la țanc, Grantognon ! declar eu.

— Întotdeauna, afirmă el modest. Suntem dotați cu binocluri cu raze infraroșii, oamenii de veghe v-au reperat de departe.

— Acordă-mi două secunde de discuție privată, dragul meu, și o să fii în miezul problemei !

— Cea mai mare parte a timpului, sunt, în general în cel al femeilor frumoase ! glumește acest nesfîrșit nătărău pierdut în galaxii.

* * *

Au radio la bordul mașinii, ceea ce e cel mai mărunt lucru. În doi timpi și trei mișcări, zdrahonul repetă instrucțiunile mele arcașilor lui ; îndată o mică armadă silențioasă urcă să cucerească micul deal pe care se înalță ferma dărăpănată a hangiței mele.

Consemnul e formal : fără focuri de armă, fiindcă niște oameni ai noștri se găsesc acolo. Totul se face cu măciuca și cu grenada soporifică sau paralizantă.

— Te poți întoarce în pat, Gertrude, oftez eu, fiindcă în ceea ce o să urmeze riști să-ți perturbezi psihicul.

— N-o să-mi distrugeți casa ? se neliniștește cinstita negustătoreasă, pentru care chiar și o ruină reprezintă un capital.

— N-o să ne atingem nici de un fir de păr al jaluzelelor ei, fii liniștită.

Efectivele sunt de vreo doisprezece oameni, plus Mathias și mandea, destui ca să lucrăm, dacă nu suntem prea tîmpiți. Numai că în cazurile de atacuri surpriză nocturne, repede ajungi să nu mai știi cine cu cine e și să te calci pe picioare cu alții.

Așez doi oameni în față și în spatele casei ,cu ordin să împiedice fuga oricui ,aruncînd cu grenade în eventualii fugari. Grantognon, Roșcatul, eu și trei tipi nu prea p'ă-

pînzi o să dăm asaltul propriu zis. Pentru asta, mă duc să-mi ofer o discuție cu broasca ușii, prin intermediul sesamului meu, cel mai înzestrat dintre interpreți.

Noaptea e neagră cît cuprinde. Costumul să-l ia dracu ! Încep să mă tîrăsc în teren, grozav de descoperit. La fermă nu mai sunt animale care să se balege, dar terenul e noroios în sezonul ăsta. Ca să mă consolez de masacrarea costumului, îmi spun că Béru merită o haină [1].

În loc s-o iau de-a dreptul pe terasă, pentru început mă strecor pe lîngă clădiri, pe lîngă magazie. Sunt mirat să văd că peretele care dădea spre curte a fost acoperit cu o bucată uriașă de pînză.

În trecere, ridic un colț ca să arunc un periscop înăuntru. Întunericul e atît de profund, încît trebuie să-mi folosesc stiloul-lanternă. Surpriză de proporții ! Înapoia pînzei e un elicopter. Un aparat frumos, roșu-aprins cu unele părți cromate. Nu un țînțar de baltă, făcut să vîneze rațe sălbatice, ci un adevărat mijloc de locomoție, în stare să transporte vreo șase pasageri cel puțin. Hotărît lucru, e grozav Grantognon Lucien ăsta, cu serviciile lui de securitate, echipamentele lui cu infraroșii, patrulele surpriză și așa-zisele explorări minuțioase ale locului, pînă la cea mai măruntă păpădie.

Echipa japonezilor a izbutit să stabilească un cap de pod la o mie de metri distanță de centru și să se înzestreze cu un elicopter de ultimul răcnet, ca s-o întindă îndată ce va fi dat lovitura !

Dar să continuăm.

Și iată-ne la ușă.

Sesam, deschide-mi !

Ciuciu !

Știi ceva ? Să-ți spun ?

În locul broaștei e o gaură. Recentă. Cineva a făcut-o să explodeze cu ajutorul unei bombe cu ventuză nitroglicerinată. Ceea ce înseamnă că ușa nu mai e închisă, ci doar împinsă.

„Oh ! Oh ! Îmi spun în aparte, deși folosesc puțin limba asta, s-au întîmplat lucruri împuțit de bizaroide în decorul ăsta rural, dărăpănat. Mirosul ! E ceva chimic !

[1] Aluzie la cuvintele lui Henric, care a acceptat să se convertească la catolicism, ca să poată fi primit și încoronat în Parisul pe care-l asedia zadarnic : *Paris vaut bien une messe* = Parisul merită o liturghie, IV (1589—1610), (n.tr.)

Mă trag într-o parte ca să fiu apărat de perete și împing ușa.

Nu se întîmplă nimic, doar se simte un miros înțepător care mă face să tușesc.

Cu un gest hotărît le arăt coechipierilor mei că drumul e liber.

Dăm năvală. Dar, crede-mă, nu ajungem departe. Casa e plină de gaz neutralizant. Încă mai stagnează în încăperea principală în mijlocul căreia zac trei persoane pe care am timp să le identific înainte de a bate în retragere ca să-mi pun bojocii la adăpost.

Îi văd pe sublima Manuella Dubois, Jérémie Blanc și, ține-mă bine să nu sar pe fereastră sau pe nevastă-ta ; îl văd și pe eunucul zdravăn ce stătea împreună cu Riley în vila de pe Via Appia și pe care nu l-am mai găsit în bungalow-ul de pe plaja de la Ostia.

— Ferma a fost gazată ! îmi afirmă cu tărie Grantognon Lucien.

— Mulțumesc pentru informație, îi răspund, mi-am dat seama îndată ce te-am văzut că ești tipul de om căruia nu-i scapă nimic.

— Antrenamentul, explică profund debilul, avînd grijă să nu se abată prea mult de la cărările modestiei.

Ne îndepărtăm de supărătoarea locuință ciumată ca să ne sfătuim. Îi explic lui Grantognon Lucien că negrul care zace acolo e un om al meu. Are măști de gaze care să-mi permită să mă duc să-l recuperez ?

Mă asigură călduros că nu. Dispune doar de gaz, ceea ce e foarte folositor ca să-i neutralizezi pe alții, dar nu îți permite să-i ții de mînă în timp ce sunt *out*.

— Hai, Mathias ! Ne ducem s-o recuperăm pe Albă-ca-zăpada. Pentru asta trebuie să ne umplem plămînii pînă sus și să dăm năvală. Marea Roșie e ticsită de pescari în stare să reziste trei minute sub apă Pentru noi un singur minut ar trebui să fie de ajuns. Ești de acord ?

E de acord.

Împreună luăm o hiperînghițitură, ne facem un semn rapid din cap că suntem plini și intrăm în casă.

Exact cînd îl înhățăm pe negrotei, Mathias de picioare, eu de umeri, altă bombă asfixiantă cade lîngă noi scoțînd un șuierat, care îl face pe Roșcat să-i dea drumul. E genial Albinosul, dar nu prea solid, mai cu seamă că și-a stors punga de nouăsprezece ori la rînd.

Asta e, il car pe Jérémie singur. Nu-i un fleac, fiindcă băiatul cîntăreşte o sută şaizeci de livre, cu toate scutirile de taxă incluse şi neînnegrit.

Din fericire, cavaleresc, mercenar pînă în vîrful unghiilor, Grantognon dă buzna şi mă caută.

Ne îndepărtăm de casă, împovăraţi cu inspectorul meu pe care ne ducem să-l aşezăm uşurel în nişte ierburi înalte, despre care vom afla puţin mai tîrziu (şi domnul Blanc mai bine ca noi) că sunt urzici.

* * *

Pe bună dreptate se spune că funcţia creează organul. Iată că ia conducerea operaţiunilor şeful securităţii. Acţiunea îl dopează. E la maximă tensiune. Scoate fum pe nări, rage, trage pîrţuri, rînjeşte. Parcă e un robot cuprins de nebunie, care are probleme cu condensatorul cu morişcă cu frecvenţă echivocă.

Tuşesc de sparg pietrele sau ca o vacă urinîndă, fiindcă porcăria de gaz, chiar dacă nu respiri, se fofilează prin pori şi orificii secundare, ticălosul, te asediază mai mult sau mai puţin.

Am impresia că plămînii mei se fac bucăţi. O mică respiraţie ucigătoare, făcută în trecere şi care se duce pe alături. În timp, formează un tot definitiv. Vezi că după asemenea escapadă, de fiecare dată traversez o perioadă nehotărîtă, constînd din satisfacţie întunecată şi dezamăgire accentuată. Îţi vorbesc mereu de partidele mele războinice sau cu muieri, niciodată de „odihna războinicului". Asta nu s-ar vinde. Te-ar face să căşti. Aşa că o păstrez pentru mama şi mine. E grădina noastră secretă, micuţă ca un mormînt. În momentele astea potrivnice, înţeleg că aici e adevărata problemă. Îmi apare limpede că sunt un taur plin de banderile şi de sînge ţîşnind ca un geyser. Un taur de treabă, curajos şi obosit. Care ştie că va muri la sfîrşitul coridei, fiindcă i-a înţeles regulile pe măsură ce ea se desfăşura. Un taur curajos, care luptă fără să mai creadă în luptă, doar pentru onoarea de a fi învins. Dar toate astea, zdrenţele astea, dacă ţi le-aş propune, m-ai scuipa în faţă, şi m-aş duce la confraţii mei să văd dacă nu cumva mai sunt pe acolo !

Însă Grantognon e din adevărata spiță a celor vii. Așa că latră scurt :

— Bojon, ce mama dracului ! Du-te să-mi aduci răcnetofonul din Jeep !

Un tip se avîntă. Și scoate un țipăt de pinguin care și-a lăsat labele să se prindă de banchiză din pricina gerului.

Aleargă în zig-zag și se prăbușește, lovit de un glonț tras nu se știe de unde.

Ehei, se împute treaba, cum zicea dentistul lui Matusalem. De data asta e război deabinelea.

Grantognon Lucien are o criză teribilă de Parkinson, învecinată cu un delirium tremens. Țopăie ca o paiață trasă de sfori, nobilul idiot.

— Cum ! Îmi împușcă oamenii ! Ei nu, că visez ! Trebuie să aducem întăriturl. Laqueumaul ! Du-te la Jeep și contactează jandarmeria ! După care, îmi aduci răcnetofonul pe care sărmanul idiot de Bozon n-a izbutit să-l aducă !

Interpelatul nu se clintește.

— Păi, șefule ! behăie noul desemnat.

— Ce, mama dracului mai e Laquemaul ?

— Aia trag, șefule !

— Crezi că nu știu, sau că ignor asta ? Tocmai pentru că trag trebuie amplasat dispozitivul.

— Păi, l-au doborît pe Bozon, șefule !

— De asta te trimit pe tine în locul lui. Mai întîi să nu exagerăm ; doar i-au tras la picioare : ia uită-te la tîmpitul ăsta, se tîrăște spre noi. În loc să se ducă să aducă răcnetofonul. Bine, nu vrei să te duci, Laqueumaul ?

— Ei bine, șefule, aș prefera să nu !

— Fricos nenorocit ! Te dau afară ! Cară-te imediat de aici și du-te să-ți faci bagajele, vreau să nu te mai găsesc la centru cînd mă întorc.

Se protăpește cu mîinile în șolduri.

— Cine vrea să îndeplinească misiunea pe care am încredințat-o acestor fricoși ? Nimeni ? Toți sunteți licențiați pentru greșeală profesională gravă. Și n-aveți de gînd să mă plictisiți cu sindicatele voastre și alte rahaturi : o să vă bag la corecțională, lașilor. Gașcă de fricoși. Am martori ! Și ce martori ! Un comisar ! Un ofițer de poliție !

— De ce nu ne dai exemplu, ducîndu-te dumneata însuți, șefule ? sugerează o voce în noapte.

Sunt ticăloşi subalternii, cînd superiorii îi bruftuluiesc. Poţi să-l sîcîi pe general, dar păzeşte-te de trupă, amice. Ştii de ce ? Generalul are stelele, ştiinţa războiului, autoritatea, toate astea de acord. Trupa nu are decît un singur lucru, dar esenţial : numărul. Poţi arăta fundul autorităţii, da nu numărului !

Grantognon se cabrează.

— E o insinuare ? întreabă.

Apoi, înţelegînd că prestigiul lui e pe cale să se transforme în hîrtie igienică folosită, se repede.

Acum îţi dai seama că îi e de folos formaţia de mercenar. Dacă ar fi făcut Saint-Cyr-ul, n-ar izbuti isprava asta purtînd chipiul şcolii militare, nătărăul. Să-l vezi cum se deplasează. Un poem ! Epic ! Un kangur lansat cu toată viteza ! Salturi grozave, imprevizibile : stînga, dreapta, dreapta, iarăşi dreapta, înainte, stînga, înainte, stînga, înainte, dreapta, dreapta. A dispărut.

Cîteva gloanţe au şuierat. Zadarnic.

Încep să număr.

Mai întîi pe el. Apoi mintal. Zero, zero unu ! Zero, zero doi etc.

Cînd ajung la o sută şaizeci şi patru de secunde se aude un zgomot de motor. E jeepul cu farurile stinse pe care Grantognon Lucien îl aduce pînă la intrarea cocioabei, la adăpost de eventualele tiruri. A condus maşina aşa cum a făcut cursa cînd s-a dus după ea : luînd-o cînd la dreapta, cînd la stînga, întruna.

Lucien sare jos din ea şi se lipeşte de perete. Ţine răcnetofonul la gură.

— Ascultaţi-mă bine, gaşcă de idioţi ! Aici sunt serviciile de securitate ale centralei atomice de la Fleisch-Barbaque. Vă vorbeşte şeful suprem. Sunteţi încercuiţi şi o să sosească întărituri de la jandarmerie. Vă sfătuiesc să vă predaţi, fiindcă pentru voi treaba s-a terminat. Dacă nu vă predaţi, îmi stropesc jeepul cu benzină şi-l lansez în flăcări în coşmelia asta împoţită. O să ardeţi ca lemnul uscat şi asta o să mă amuze fiindcă ador mirosul de carne prăjită. Vă dau zece secunde să vă hotărîţi. Unu, doi, trei, patru, cinci şi cu cinci zece ! Terminat !

Eu, de un moment sunt simplu spectator. Tot scuipînd, tuşind şi suferind asist interesat la isprăvile lui Grantognon. E un adevărat luptător din naştere, individul. De data asta, oamenii lui nu se mai gîndesc să-l provoace.

I-a îmblînzit și data viitoare poate că o să accepte să crape sub ordinele lui.

Rapid, precis, Grantognon desprinde canistra de benzină, fixată în spatele jepului. O să-și pună amenințarea în aplicare.

Îl prind de încheietură în momentul cînd deschide capacul recipientului.

— Hei, fără glume, șefule ! îi șoptesc. Nu sunt numai teroriști în casă, sunt și oameni nevinovați, dintre care unul e cel mai bun prieten al meu.

Îi văd strălucind privirea înnebunită de acțiune. E un fitil aprins Grantognon, o să explodeze.

— Mi se filfîie de civilul dumneavoastră ! urlă. Vreau să le pun pielea în băț ! Și dacă el mai e pe acolo, l-au răcit pînă acum. Nici negrul nu pare prea viu. Am văzut șobolani morți mai vioi decît decît gorila asta !

Își stropește vehicolul cu conținutul canistrei.

Atunci, ce vrei să fac ? Béru înainte de toate, nu ?

Croșetul pe care i-l plasez la extremitatea bărbiei ar dobori coloana Vendôme.

Grantognon, în pofida antrenamentului lui nu are mai multă rezistență decît coloana Vendôme, tot atîta poate, dar nu mai multă ! Se prăbușește ciudat, fără să dea drumul canistrei, cu spatele sprijinit de casă.

De casa din care, pe neașteptate, ies trei personaje ale căror mîini sunt înnodate înapoia (sau înaintea) cefei.

Ne iau pe neașteptate, sincer să fiu. Unor bandiți de calitatea asta le strigi să se predea și nu aștepți nici o clipă să te asculte. Tu acționezi din rutină, fiindcă drepturile omului, așa și pe dincolo. Dar să-i vezi în șir indian e uluitor. Cu atît mai impresionant cu cît poartă o mască pentru a se apăra de gazele împuțite pe care le răspîndesc.

Primul vine direct la mine.

— Hello, comisare ! îmi aruncă prin rîtul artificial.

Are un accent englezesc, sau, cine știe, german ? Poate chiar american ?

Îi smulg masca. Fața care îmi apare în penumbră nu e antipatică. Trăsături energice, privire de oțel, piele întunecată din cauza unei ereditați iberice.

În tărtăcuța mea are loc o agitație grozavă. Marele tumult al celulelor. Materia cenușie e la punctul de fierbere. Inteligența mea se ambalează. O cataractă de ima-

gini. O năvală de gînduri, dar subconștientul meu extraordinar ca eficacitate, pune la loc fiecare idee în contextul ei, cum se spune în zilele noastre (cînd se spun atîtea timpenii inutile, sentențioase, tehnice și răsunătoare).

Ceea ce îmi dă semnalul de începere e prezența celui pe care l-am botezat „Eunucul". El e cheia de boltă a deducțiilor mele. Mă gîndesc : „La Roma agenții C.I.A. îl hăituiau pe Riley la vila „La Casseta". Aveau misiunea să-l doboare cu orice preț și au izbutit sub nasul meu. Numai că ei se interesau și de soarta amicului meu. În timp ce noi îndeplineam o operație de intimidare (care s-a sfîrșit rău pentru Riley), la vilă, unul dintre ei, care ne filase a intrat în bungalow-ul de la Ostia și l-a recuperat pe huiduma infectă, așa cum ne gîndisem.

Pe urmă l-au făcut să vorbească pe groaznicul castrat, care știa mai multe decît bănuiam și i-a condus pînă la Fleisch—Barbaque. Ce timpit am fost că nu l-am interogat eu însumi, cînd m-am izbit de mutismul banditului ! M-aș fi scutit de multe chinuri, rătăciri, întrebări și neliniști. Și mai ales, ar fi scăpat cu viață Riley, deși nu-l plîng peste măsură.

— O, cerule ! strig eu ca un englez cuviincios, nu cumva sunteți băieții de la C.I.A, veniți de la Roma ?

— Exact, comisare !

Ceilalți doi își scot și ei măștile. Oamenii lui Grantognon sunt cu gura căscată în fața cursului evenimentelor. Doar cu treizeci de minutele în urmă în ferma maicii Gertrude era Verdun, Fort Chabrol, El-Alamein. Și iată că invadatorii și eu ne facem amici la cataramă !

Gratognon care își revine, își scoate de la cingătoare cuțitul de nopți de gală și guiță ca o sută de purcei înjunghiați că o să-i omoare pe toți ăștia ! Că o să-i prefacă pe ticăloșii ăștia în sită, armonică, schweitzer, certificat de căsătorie vechi, șosete de cantonier și alte obiecte care comportă o mulțime de găuri.

Înainte de a-și putea scoate pistolul îi trag un șut puternic, tot în bărbie. Dar de data asta se aude un troznet ca la un ponton de geniști cînd trec tancurile grele. Tipul își închide botul împuțit de deficient cerebral și ne lasă să discutăm.

Șeful comandoului C.I.A. se numește Henrique Buenosdias. El...

Îi întrerup confidențele.

— *Momente*, Henrique ! Cine se mai află înăuntru ?

— O tipă în vîrstă, trei tipi solizi dintre care doi sunt asiatici și un inginer bulgar fișat la noi, fiindcă e creierul organizației teroriste Figne-Dé, una dintre cele mai active din lume.

— Gazul pe care l-ați folosit e mortal ?

— Nu sfătuim pe nimeni să inhaleze prea mult și prea îndelung, mărturisește el.

— Ei, drăcie, puneți-vă din nou căștile și dați fuga să mi-l aduceți pe tipul solid care nu-i japonez. Dacă a mierlit-o n-o să vă iert niciodată. Pesemne că organizați cum sunteți aveți un antidot în caz de nenorocire.

— Într-adevăr !

— Grăbiți-vă și cît sunteți acolo, evacuați-o și pe mama mare. Mai poate fi bună la ceva. Bătăile astea cînd nu se mai regulează, tricotează !

ADUCERE LA ZI

Noul planton al Bătrînului e exact opusul regretatului Poilala. Cîtuşi de puţin corsican, mai degrabă din Touraine. Tînăr, ras, roz, stîngaci în toate, buhăit, bilbîit de prea multă timiditate, cu părul plat cu cărare joasă într-o parte (care ? n-am observat). Privirea limpede a proştilor drăguţi, buzele cărnoase ale proştilor mincinoşi, mîinile durdulii ale proştilor care nu ştiu să facă amor. Impecabil ca ţinută. Apretat, periat, cravatat, cu un parfum de *after shave* persistent fiind de proastă calitate, are un tic pe care-l recunosc de la bun început : se scarpină între picioare cînd te ascultă, şi în fund cînd îţi vorbeşte (alte manifestări ale unei hipertimidităţi congenitale).

Zărindu-mă se ridică în picioare înapoia biroului lui mă salută milităreşte. Ia te uită, are deja burtă. Meseria lui sedentară n-o să-i aranjeze silueta.

— Bătrînul mă aşteaptă ! îi spun trecînd prin faţa lui.

Şi am şi ajuns la uşa dublă, grea, capitonată cu piele, cînd băiatul orăcăie pe un ton disperat :

— O clipă, domnule comisar ! Domnul director nu e singur !

Urmarea, dacă există una, se pierde în ecourile antecamerei !

Eu, orgoliosul, încununat de succes, glorios pînă la subsuori, pătrund în sfînta sfintelor. Ca să descopăr ce ? Linişteşte-te, n-o să ţi-o ascund, fiindcă totul e cuprins

în cumpărarea acestei lucrări : porcăriile, ca şi loviturile de teatru, calambururile, ca şi regulaturile, gîndurile profunde, ca şi părul de scărpinat. De mult timp am optat pentru suma fixă editorul meu şi eu. E mai avantajos pentru toată lumea. Asta nu ne opreşte beneficiul, te rog notează, dar ne întîlnim în problema preţului de cost, iar cumpărătorul nu se teme de surprize neplăcute. Am confraţi, n-o să le pomenesc numele, cărora eşti silit să le termini cărţile scriindu-le de mînă. Adaugi propriul tău umor, dacă ai nevoie să rîzi, decodezi pe ordinator, dacă vrei să înţelegi, pui singur verbele la subjonctiv (că ei nu sînt în stare, derbedeii), scrii de mînă notele de subsol şi treci şi gîndurile tale pe paginile de gardă şi de titlu.

Deci ţinînd seamă de faptul că ai dreptul la totul, te informez că îl găsesc pe marele Achille ocupat să lingă o donşoară pe care mi se pare că o cunosc, deşi stă cu spatele la mine.

Pe director îl preocupă cu totul figura tirolează ! Se pare că nu mai face decît asta Chelul, între două conferinţe. Pînă acolo a mers încît, s-a echipat ca să halească damele în voie. Le-o face în propriul lui birou. S-au montat suporturi speciale pentru picioare pe braţele fotoliului bossului. Mapa lui de birou din piele de Cordoba a fost înlocuită cu alta matlasată, care, o dată deschisă, constituie o saltea relativ amortizoare. În plus, şi-a oferit o pernă de catifea, puţin anacronică pe pielea jilţului lui, dar care reprezintă o pernă dintre cele mai moi în cazul de faţă (care se întîlneşte adesea).

Echipamentul nu e niciodată de neglijat, fie că urci pe Annapurna (8078 m), fie că degeşti perişorii unei gagici.

Aşadar, e la treabă, pierdut în aceste abisuri delectabile, hăpăind repede şi cu forţă (ţăranii de vîrsta lui fac zgomotul ăsta cînd îşi înfulecă supa). Ce poftă ! Mica mea prietenă Betty Nelson, căci ea e fericita beneficiară a isprăvilor ăstora cameleonate, a dat ochii peste cap. Nu ştiu dacă din plăcere sau din politeţe se manifestă zgomotos, dar scoate mici ţipete drăguţe, sacadate, mi se pare dintre cele care îţi stîrnesc dorinţa şi aruncă o frînghie cu un cîrlig prins la capăt peste zidul realităţii. Urci, urci, ştremeleagul tău la fel, ca o veveriţă care escaladează zorii cu roata ei. Ca să poţi ridica, te avînţi, ajungi prin iu-

ţeală să învingi pentru o scurtă clipă inerţia roţii, dar asta ca să te răstorni lamentabil de cealaltă parte şi să te prăbuşeşti în fundul coliviei tale. Nimeni nu-şi părăseşte vreodată colivia, decît poeţii ; dar alţii susţin că ei nu o părăsesc, astfel că rămîn totuşi prizonierii unei halucinaţii colective.

Dacă ţi-e greu să urmăreşti ce explic aici, nu-i nimic, cumpără ultimul premiu Goncourt şi nişte aspirină.

Aşadar Tăticul o rumegă pe Betty. Betty exprimă în onomatopee franco-britanice că-i place *very-well,* mult şi că *must Quickly,* dragule, te *please !*

Eu, discreţia personificată, iau loc în fotoliul de vizavi de birou ca să asist la desfăşurarea ceremoniei încoronării. Mai cu seamă, nu vreau să deranjez. Sunt momente cînd senzorialul devine fragil ca un fir de sticlă. Strănuţi prea tare şi se sparge.

În timp ce Achille săvîrşeşte, îmi spun că cei mai buni halitori sunt moşii, fiindcă limba e virilitatea bătrînului şi că, din pricina necazurilor vîrstei, rezultă o creştere a aptitudinii de a da limbi. Tînărul tîmpit, viril haleşte ca un prost, neavînd decît o idee în minte : să se debaraseze cît mai repede de manivela care-l stinghereşte înfigînd-o în suportul de umbrele ale doamnei.

Toate astea spuse, exprimate, subtitrate, turnate în culori naturale, ştiu că o să declanşeze din nou o rafală de imdignare la cîţiva morocănoşi, dar nu faci omletă fără să spargi ouă şi, cu cît mai mult o să stîrnesc indignarea, cu atît mai mult o să mă apropii de ţintă. Eu scriu cărţi sonorizate. Ai deja automobile care te ceartă dacă n-ai închis bine uşa, cîntare care te anunţă că te-ai îngrăşat, pendule care spun ora etc. Omul a inventat obiectul care vorbeşte, ca să se simt mai puţin singur în viaţă. Eu am creat cartea care trage pîrţuri ! Cartea care rîgîie, cartea care sforăie sau care strigă ajutor ! Ca să te simţi mai puţin singur cînd o răsfoieşti. Asta înseamnă că romanul meu poliţist există, te prinzi ? Că a halit fasole. Dar nu e numai flatulenţă. Uneori *book*-ul meu exclamă : „Doamne !", ca să arate că se crede în Dumnezeu prin părţile astea, de-a lungul coastelor agnotice. Eu fac cabotaj spiritual. Şi cînd ajung în estuarul unui fund frumos, arunc ancora, mehlemul, principiile, să fac şotii.

Ah, prietene... Dacă mă înţelegi, te iubesc de fericire. Iar dacă nu mă înţelegi, te iubesc de tristeţe.

Betty nu-şi mai cenzurează textul cu cuvinte franţuzeşti, ca să nu mai leşine decît pe englezeşte ! Şi totuşi, ăsta nu-i un dialect făcut ca să juisezi, eşti de acord ?

*
* *

Domnul director o mai urmăreşte puţin, din galanterie, să nu riste o pană „seacă" făcînd confuzie. Merge cu viteza lui, ce mai ! Un pachebot bătrîn cum e el are nevoie de timp pînă să oprească. Ea îl împinge cu amîndouă mîinile, dar alunecă pe chelia lui totală. Achille nu oferă priză. Cu atît mai mult cu cît are nişte urechi mici, bine lipite. Bun, ordinea se reinstaurează, adică posomoreala vieţii curente. El se ridică să-şi privească partenera, pîndind o mulţumire, o apreciere laudativă.

Ea îl copleşeşte cu un termen scump anglo-saxonilor, care sunt atît de lipsiţi de conversaţie că se folosesc de el la fiecare frază.

— *Fantastic !*

— Mulţumesc ! se emoţionează Tataia.

Şi îşi tamponează buzele cu batistuţa de mătase, liniştit.

Mă zăreşte !

— Oh ! Aici erai, băiete. Ce părere ai ?

— Extraordinar, domnule director ! O asemenea virilitate e mai presus de mintea omenească.

— Oh, Tony ! ciripeşte Betty dîndu-se jos de pe birou. Ce bucurie ! Îmi făceam atîtea griji în privinţa ta, încît am venit să-l văd pe dragul nostru director, ca să încerc să aflu ştiri despre tine.

— Nu putea să-ţi dea ştiri mai bune, inimioara mea. Pune-ţi chiloţeii tăi adorabili, o să vă povestesc totul !

*
* *

Iau tonul unui povestitor de altădată. În genul celor care îţi povesteau *O mie şi una* cu cei patruzeci de manglitori, cu Alibaba, Aladin şi a sa *Wonderful Wonder*, plus

alte minuni în stare să le facă pe fetele limfatice să se scape pe ele.

— Afacerea asta a început acum cîteva luni în Brazilia, în împrejurimile Braziliei. Ca să fiu mai precis, unde s-au refugiat un savant rus disident, profesorul Futelnicev de la facultatea din Kiev și soția sa Pedovna Lingemiovna, care era și asistenta lui. Cei doi inventaseră o rază laser de mare performanță, menită să provoace fisuri în turbo-vegetatoarele nucleare. Înainte de a fugi din Rusia, ei își experimentaseră invenția la Cernobîl și întreaga lume a aflat rezultatele. Grupul terorist, din care făceau parte frumoasa N'Gruyer RăPe (alias Manuella Dubois) și cei doi monștri japonezi, l-a însărcinat pe primejdiosul gangster Terry Star (alias Edward Riley) să pună mîna pe teribilul laser. Riley și-a mobilizat echipa, a arătat ce poate și și-a atins țelul.

— Povestești dumnezeiește, Tony, dragule ! îmi cîrîpește Betty.

— Mulțumesc, inimioara mea.

Bătrînul arată o oarecare enervare.

— Toate astea le știam mai mult sau mai puțin, mă asigură cu nerușinarea lui obișnuită de mare șef domnitor.

— Nu mă îndoiesc, domnule director, de altfel tot ce am crezut că vă dezvălui, de cînd am onoarea de a sluji sub ordinele dumneavoastră, știați deja.

El dă din capul lustruit cu ceară de mobilă de care se folosesc anticarii ca să dea vechime obiectelor ce n-au îndeajuns.

— Dar asta nu te împiedică să continui, dragul meu.

— Poate că preferați să povestiți în locul meu, domnule director, verbul dumneavoastră e mult mai mîngîietor ca al meu. Sunteți Montagine, eu nu sunt decît San-Antonio.

Îmi dă cîteva nobile bobîrnace.

— Pentru că ai început, continuă !

Silit fiind, continuu.

— Teroriștii hotărîseră să folosească laserul futelnicevean împotriva noii centrale nucleare de la Fleisch-Barbaque. Acum, ca să puteți înțelege urmarea — spun asta pentru tine Betty, fiindcă domnul director știe totul — trebuie să dau cîteva indicații cu privire la invenția profesorului Futelnicev. Ea arată ca un mic tun metalic care,

la capătul ţevii are un fel de cupolă parabolică nefastă cu incidenţă monoteistă. Totul cîntăreşte 252 kg. Arma se manevrează în felul următor : se calculează punctul de fisiune parafeculentă şi se îndreaptă strurumul lactat în direcţia dorită. Apoi se declanşează acţiunea laserului cu ajutorul unui buton de comandă la distanţă, destul de asemănător celor ce permit minuirea unui televizor. Lansatorul intră imediat în acţiune. Durata lui de „aprindere" dacă pot folosi formula asta, e de douăzeci de secunde. Atunci arma e operaţională şi petaflnează materia ochită prin caracolenţă sutanată. Acţionează timp de cincisprezece secunde. Sunt două inconveniente grave de semnalat. Primo : laserul futelnicevean e primejdios pentru organism pe o rază de o sută de metri, ceea ce implică necesitatea unui declanşator la distanţă. Secundo : cînd fulgeră obiectivul, emite o lumină a cărei strălucire e comparabilă cu cea a soarelui, ceea ce o face mai mult decît reperabilă, vă daţi seama.

Creierul bandei a găsit atunci o soluţie ca să escamoteze aparatul imediat după folosire. A pus să se sape o groapă în regiunea Fleisch-Barbaque şi a împărţit-o în două printr-un perete de plumb. O gaură a fost făcută în peretele amintit, ca să lase să treacă braţul unei bascule. Gaura este astupată cu un produs izolant suplu. La fiecare extremitate a acestei bascule pe care am putea-o compara cu cea de care se slujesc acrobaţii la circ pentru exerciţiile lor, se află un talger. Pe unul dintre ele e fixat „tunul lansator" ; mă urmăreşti ?

— Te preced ! declară bătrînul cu un zîmbet infatuat de moşulică delincvescent.

— Bravo, patroane ! Pe al doilea talger iau loc cei doi luptători de sumo japonezi, care au înghiţit cîte doi litri de apă, ceea ce le permite să cîntărească împreună 255 kg., adică cu trei kilograme mai mult decît lansatorul. Ce se petrece atunci ?

— Nu spune nimic, continuu eu ! latră Achille limbă de catifea. Tunul urcă şi iese din groapă !

— Raţionament strălucitor, patroane ! Ce anchetator aţi fi fost dacă n-aţi fi fost director. Da, tunul iese. E armat. Douăzeci de secunde de încălzire. Pe urmă începe să scoată scîntei şi să distrugă timp de alte cincisprezece secunde. Atunci, cei doi japonezi, cu tot respectul ce vi-l port, domnule director, şi ţie dragă Betty Nelson, încep să urineze. Izbutesc într-un timp record să elimine cel pu-

țin trei kilograme, atunci sunt mai ușori decît arma. Aceasta se scufundă, iar cei doi japonezi urcă la suprafață.

Înainte de a fi afară din groapă, pe deasupra tunului a fost culisat un capac din plumb acoperit cu pămînt. Japonezii se evacuează. Partea lor de groapă e și ea acoperită. Nu s-a întîmplat nimic !

— Genial ! strigă Betty în englezește.

Reiau hățurile ca să-i conduc pînă la ieșirea din lucrarea de față, în care, pardon, dracu să mă ia, tu mori, iar eu mă călugăresc !

— Acum două luni, ticăloșii ăștia își pregătiseră afacerea în plin cîmp, făcînd lucrările sub acoperirea societății de Electricitate a Franței. Pe urmă, intrarea în funcțiune a centralei nucleare a trebuit să fie amînată *sine die*, iar ei au trebuit să evacueze terenul, fiindcă ar fi fost reperați de serviciile de securitate care așteptau pe loc. Vrînd să-i supraveghez, eu le-am oferit soluția în loc : Blanc și Bérurier. I-au demascat repede și au hotărît să se servească de ei.

Știți de ce, patroane ?

— Ce banc bun ! Bineînțeles că știu. Mă crezi tîmpit, băiete ? Sunt superiorul tău, puștiule ! Și în mod fatal există un motiv pentru asta, hai ?

Hai ?

— Atunci vă las să o explicați domnișoarei Zouzou, patroane !

Aici e unic în genul lui Achille. Aici o să mă întreacă întotdeauna. Știi ce face ? Îți despachetează liniștit motivul real. Deducție rapidă ? Telepatie ? Cred că la un moment dat, cînd povestesc îmi citește gîndurile, pontiful ăsta cîrpăcit.

Fiindcă fata N'Gruyer Râ Pé are darul de a vrăji pe care l-a deprins în insulele Patatra, dragul meu. I-a fanatizat pe cei doi proști ai tăi cît ai zice pește !

— Într-adevăr, papa...

— Au devenit zeloși pentru cauza ei. Ascultători. Devotați pînă la moarte. Au făcut tot ce le-a ordonat să facă. Au rechiziționat casa părăsită a hangiței, unde banda a putut să-și execute munca scîrboasă la adăpost de curioși și fără riscuri.

— Exact, papatroane...

— Bineînțeles că e exact.

— Au adus un elicopter din piese separate și l-au montat în hangar, unde e gata să-și ia zborul spre Germania, după ce ar fi executat atacul, fiindcă voiau să fugă imediat de la locul dezastrului...

— Știu, știu, se enervează el...

Bun, fiindcă știe, închid pliscul. Să tragă el foloasele. Să facă pe gloriosul. Să înmîneze guvernului nostru tunul lui Futelnicev, pe care l-au descoperit în grădina părăginită de lîngă mica fermă a Gertrudei.

— Cum stau oamenii noștri cu sănătatea ?

— În ce privește gazarea, e în regulă : se vindecă destul de bine ; dar efectele vrăjii nu dispar. Profesorul Ciboulоche de la facultatea de psihiatrie anală le face electroșocuri unul după altul, fără să izbutească să-i smulgă din toropeala năucă. Cea care i-a aruncat în starea asta, nemaiputînd să-i scoată din ea fiindcă a decedat în urma opririi inimii, cred că o să fac apel la Ramadé, nevasta senegaleză a lui Jérémie Blanc. Taică-său era vrăjitor în satul lor și, așa cum ați putut citi în *Coliba unchiului Tom*, precedenta mea capodoperă, domnule director, ea practică unele terapeutici misterioase care...

Mă întrerupe :

— Fleacuri, dragul meu ! Fleacuri. Acum fii drăguț, aș vrea să-i fac din nou dragoste acestei minunate făpturi de peste Canalul Mînecii. Mă crezi dacă-ți spun că are gust de violetă ?

— Da, domnule director, vă cred, răspund ; fiindcă știu și eu asta.

Și ies, în timp ce își deschide mapa matlasată de pe birou.

TOATĂ LUMEA ÎN SCENĂ PENTRU FINAL

Îmi e ascuns de umbra mare a Berthei, aplecată la căpătîiul lui ca o balenă pe patul soţului ei excitat al dracului de Moby Dick.

Ea îi vorbeşte. Vorbeşte aşa, în termeni plini de seninătate, dar în care se simte închegîndu-se o enervare uriaşă :

— Dacă mi-ai venit acasă ca să te zahariseşti, Săndele, zău nu merita osteneala ! Tocmai cînd avocatul nostru urma să-mi obţină o despăgubire babană... Ar fi fost vorba de mai multe zeci de milioane. Ne-am fi adunat împreună de-a binelea, Alfred şi eu, de cînd o clocim amîndoi. Cu banii aş fi cumpărat un apartament pe numele meu într-un bloc. Da' acum, că tu eşti aici, ciuciu ! Indemnizanţele îmi trec pe sub nas. Şi n-o să mai am dreptul decît la un zdrahon neghiob şi zaharisit care nu mai ştie nici măcar să deosebească un pahar de vin alb de unu de Beaujolais. Existenţa e nasoală pentru mine, Săndele. Am un copil de crescut. Aproape văduvă, n-o să-mi fie uşor !

Poţi să pricepi asta cu tărtăcuţa ta sinistrată ?

Ar fi fost mai bine să fi mierlit, îţi spun sincer, fără să vreau să te necăjesc. Dar ce vreau acum e să divorţez, Grasule. Sunt încă tînără şi frumoasă. În floarea vîrstei şi trebuie să profit ca să-mi refac viaţa.

Tu o să găseşti oricînd un binevoitor care să-ţi împingă căruciorul sau să-ţi pregătească haleala, cum e doamna Létronsec, vecina noastră de sus, care-şi petrece duminicile prin spitale spălîndu-i pă picioare pă bătrînii în vîrstă. N-o să mai ai nevoie de multe lucruri Săndele.

în starea în care te afli, sărmănutul de tine. Totuşi o să-ţi las patul, masa din bucătărie şi un scaun, plus lenjeria ta personală, mă urmăreşti, Săndele ?

— Mda, mda, bîiguie Grasul total îndobitocit.

Şi continuă cu o frază greu de auzit pe care ea îi cere să o repete.

E ceva în genul :

— Sînde acord da sărumîna băiatu.

Ea îşi dă cu presupusul, nu-i e clar.

— Mai spune o dată, te rog, Săndele...

El repetă. Ea e totuşi înzestrată, fiindcă pricepe într-o străfulgerare.

— Eşti de acord, dar vrei să-ţi rămînă băiatul ?

— Da, da.

— Dar, sărmane nefericit, nu eşti în stare să creşti copilul !

— Daula domna Fée isi, bîiguie dragul de grăsan.

— O să-l dai doamnei Félicie ?

Descoperindu-mi prezenţa lîngă ea, dulcea mamă a lui Apollon-Jules mă întreabă din priviri şi cu vocea :

— Crezi că o să consimtă să-l crească pe Apollon, draga ta mamă ?

— E deja acasă, stimată doamnă. Şi se pare că e fericit acolo.

— Nu vreau să fiu mai catolică decît papa, ofteză Căpcăuna. Dacă asta îl poate face fericit pă Béru, n-o să mă opun voinţei lui. O să se agaţe de copilul ăsta. Asta o să-l ajute să învingă boala, în timp ce eu, ca să mă ajute să trăiesc am viaţa, nu-i aşa, Antoine ? Nu zic că inima mea de mamă se bucură. Sîngerează, da nu vreau să vezi tu, Antoine. Dar dacă nu ne-am sacrifica pentru un om la ananghie am fi mai jos decît animalele. Bun, sunt de acord, Săndele, poţi să-l ţii pe îngeraş, mai ales că pentru viaţa mea activă e o piedică. Deci eşti de acord cu un divorţ prin înţelegere, cum că eu rămîn cu totul, în afară de copil, plus o pensie alimentară ? Vezi că spui asta în faţa unui comisar de poliţie, Săndele, îţi dai seama ? Un divorţ bun, ştii, nu împiedică sentimentele mari. O să-ţi păstrez mereu un cult, ca atunci cînd m-ai regulat prima oară în pivniţa lui don Hippolyte, patronul meu. Bine, fug la avocat.

Depune o sărutare pe fruntea celui care încă mai e soţul ei. Îmi face un „pa şi pusi" de la distanţă cu cei cinci cîrnăciori ai mîinii şi se cară.

Tăcere. Iau locul Odioasei lîngă pat, ca să-l contemplu pe dragul și grasul Béru.

E nemișcat, cu ochii deschiși spre tavanul alb unde se răsfrîng niște umbre ciudate, venite de aiurea. Respiră liniștit.

— S-a cărat, ești singur, bătrîne ?

Vocea lui. Frumoasa și nobila lui voce, grasă ca o stridie de Marennes !

Să fie oare cu putință ? Să se fi prefăcut ?

— Da, băiete. Încă o minune a lui Ramadé. Mi-a înfipt un deget în cur, altul în gură, a spus niște vorbe canibalistice și pe urmă a schimbat între ele degetele respective. Atunci a țipat foarte tare în jargonul ei negru. Ticălosului de demon care umbla creanga prin moaca mea i-a fost tîrșală și m-a lăsat în pace. Acum sunt în regulă, amice.

— Dar de ce ai lăsat-o pe Berthe să creadă că ?

— Ca să-i văd reacția. Eram sigur că ó să reacționeze așa, scîrba de javră ! Pentru mine divorțul ăsta e o mare pleașcă : o să mă pot căsători cu Antonella Roubignoli și să devin marchiz în felul ăsta. Nu vreau să mă dau mare, dar întotdeauna am crezut că-s făcut să fiu nobil. E plină de palate peste tot : o să vă invit toată echipa. O să-l botezăm pe Apollon-Jules, și ea are să-i fie naşă, așa vrea.

— Păi e deja botezat, bîigui eu, ba chiar maică-mea îi e naşă și Pinaud...

Grasul se ridică în capul oaselor.

— Atenție, Sana, șoptește, atenție, să ne păstrăm mintea limpede. Apollon-Jules a fost botezat în Franța. N-a fost botezat niciodată în Italia. Nu există nici un motiv să fie catolic în Franța și nu în Italia, unde în plus locuiește și Sfîntul Părinte !

Dau să încep o mare discuție teologică, dar se aude un zgomot din baie.

— Nu-i da atenție, oftează Grasul : e Mathias cu fata lui napolitană. Au venit să-mi dea bună-ziua, dar i-a apucat bîtul și mi-au cerut voie să se zbenguie în cadă. Nu puteam să-i refuz, ești de acord ?

Sunt de acord.

SFÎRȘIT